

Quy Khê Thập Nhị Lý - Ngõ Nam Kha

Contents

Quy Khê Thập Nhị Lý - Ngõ Nam Kha	1
1. Ngõ Nam Kha - Chương 1: Lời Dẫn	1
2. Ngõ Nam Kha - Chương 2	2
3. Ngõ Nam Kha - Chương 3	6
4. Ngõ Nam Kha - Chương 4	14
5. Ngõ Nam Kha - Chương 5	19
6. Ngõ Nam Kha - Chương 6	24
7. Ngõ Nam Kha - Chương 7	29
8. Ngõ Nam Kha - Chương 7-2: Thiếu	36
9. Ngõ Nam Kha - Chương 8	36
10. Ngõ Nam Kha - Chương 9	45
11. Ngõ Nam Kha - Chương 10	51
12. Ngõ Nam Kha - Chương 11	56
13. Ngõ Nam Kha - Chương 12	62
14. Ngõ Nam Kha - Chương 13: Thiếu	66
15. Ngõ Nam Kha - Chương 14: Thiếu	67
16. Ngõ Nam Kha - Chương 15: Một Ngày Của Tiểu Trần Và Đại Phu	67

Quy Khê Thập Nhị Lý - Ngõ Nam Kha

Giới thiệu

Tên gốc: Dịch: Thiên NhaiBiên Tập: Thiên NhaiThể loại: Đam mỹ, hệ liệt, cổ phong, Ấm áp, 1×1, HE. Một câu c

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-khe-thap-nhi-ly-ngo-nam-kha>

1. Ngõ Nam Kha - Chương 1: Lời Dẫn

Kinh đô Duệ Kinh có Quy Khê Thập Nhị Lý nước tiếng gần xa.

Người ở đó, mạnh ai nấy lo, mạnh ai nấy nghĩ, mạnh ai nấy làm. Lại nghe người đọc sách nói chuyện, tỉ tê kể một đoạn mộng Quy Khê.

Lời dẫn

Thái Tông dựng đô tại đất Duệ Kinh

Thành trấn nằm ở hạ lưu sông Phụ Tô, bốn bề vây quanh thành có một nhánh sông chảy lên cổng đón nắng, vòng qua Hoàng thành, xuyên qua cấm nội, theo gió tới cầu nổi, quanh co khúc khuỷu, đến cổng Nghênh Hi[1] thì chảy xuống, nhập vào sông Phụ Tô. Vậy nên được gọi là nhánh Quy Nguyên.

Nhánh sông nhỏ bao quanh mười hai khu dân cư. Dân cư ở đó buôn bán tập trung, ngựa xe tới tấp, chẳng tới mười hai mươi năm đã trở thành nơi sầm uất của đất Kinh Thành.

Khu nhất nhị, thờ kính “nhân” “hiếu”, an gia lập nghiệp, tầm đạo mua quan, cầu thầy văn được, là đất tu tâm dưỡng tính.

Khu tam tứ, tập trung buôn bán, nam trân bắc quý, đông ngon tây vị, là chỗ lái buôn các nơi tụ tập.

Khu ngũ lục, tập hợp tài lộc, rao bán đổi chác, nữ thì nét na hiên thực, trai thì anh tài kiệt xuất, là nơi quý nhân ra vào.

Khu thất bát, xây phố lớn, hàng hóa nhiều, ngựa xe như nước, không lo thiếu ăn thiếu ở.

Khu cửu thập nhiều quán xá rượu chè, lầu son gác tía, đàm tiếu phong sinh, là nơi văn khách lãng tử thường ngoạn.

Khu thập nhất thập nhị, là chốn trăng hoa, kịch kỹ nhảy nhót, thổi sáo diễn nhạc, tùy sinh mộng tử, không uống hai chữ “Phong lưu”.

Trong khu thập nhị, dân cư hòa mục, nhân sĩ thường dân cùng chung sống, một thời vang bóng, lúc loạn thế lại là chỗ an bình, bởi vì là nơi nước chảy về nguồn nên đời sau gọi là “Quy Khê”. Sử sách ghi là “Quy Khê Thập Nhị Lý”.

[1] Cổng Nghênh Hi: (Cổng đón nắng) Là nhân chứng duy nhất trong quá trình xây dựng kiến trúc cổ đại, giống như tên gọi của mình, nó đứng sừng sững đầu phố chợ, khách qua lại ngày xưa gọi là địa hào để bảo vệ mỗi kiến trúc mới

2. Ngõ Nam Kha - Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tên làm thuê tiệm bán quan tài góc ngõ thương chàng thiếu tay phải, lại thấy chàng quy củ phép tắc, hiền lành, lương thiện, cần kiệm, chịu khó nên giúp chàng chép đơn hàng lại chỉnh tề ngay ngắn. Trần Yên cảm kích vô cùng.

Nghề thợ mộc không những cần gỗ, còn phải có rìu, đục, bào, cưa, dùi, giũa, búa, dao, thước đo góc, họa quy[2], dây mực. Sau khi sắm đủ các thứ, thiết yếu tay nghề phải tốt. Chàng chọn gỗ trong xưởng xong, cân nhắc mình đã lâu không dùng dây mực rồi, e rằng sẽ không quen tay. Trước tiên cứ làm một số đồ gia dụng trong nhà cần dùng coi như luyện tay, đến khi khá hơn sẽ bày lên quầy hàng.

Cây hòe già trong vườn đã chết khô, không có lá tỏa bóng râm. Ánh nắng đầu hạ chiếu trên đầu mang tới cái nóng rất da rất thịt. Chàng ngồi sát bên tường cũng không tránh được hết, may mà đá trên tường mát mẻ giúp giảm bớt cơn bức bối trong người. Tay bất tiện, chàng đành vịn vào một tảng đá nặng và vài cọc gỗ giúp kéo dây mực, đem tấm gỗ đã đo xong ép xuống dao bào, mài từng chút một. Dăm bào tươi non tỏa hương thơm trong lành của vụn gỗ, đùn lại bên chân, từng vòng từng vòng trông rất khả ái.

Những khi chàng đang làm việc, bức tường viện nhà bên thường vang lên tiếng người kêu gào thảm thiết, có kẻ khóc, có kẻ la hét, có kẻ dằn dỗi, có kẻ om sòm, nhưng tựu chung tất cả đều bị tiếng quát “Sợ đau thì cút” bịt chặt miệng, tức thì chỉ còn lại bầu không gian tĩnh mịch lặng im.

Có đôi khi chàng thậm chí bật cười khe khẽ.

Không phải chàng đã quên cơn quẫn bách khô hài hồi đầu. Nhưng quẫn bách trở thành thấu hiểu, khi quen rồi, không nghe thấy lại cảm thấy thiếu vắng.

Chàng mỉm cười, dăm bào nâu nhạt dần tích đầy bên bàn.

Khi một nhành thường xuân[3] không biết từ nơi nào đến leo cao chừng nửa bức tường sau lưng, những món đồ gỗ cũng đã sẵn sàng để mang về chút ít tiền từ những người đồng hương. Cuối cùng Trần Yên đã khá yên tâm. May mà chàng vẫn nhớ, ngày trước cha giỏi nhất điêu khắc Đồ Nam, người Duật Kinh vô cùng yêu thích hoa văn tinh xảo của đất phương Nam, có chút gì đó khắc lên những món nữ trang nho nhỏ là điều mỗi thiếu nữ Kinh Đô đều mong muốn.

Dân kinh thành kị người tàn tật. Mới đầu, những người đồng hương rất ghét chàng, không kẻ ai đồng ý thân cận, chàng đành tự thân mang đồ đến tận cửa thăm hỏi.

Vài hộ gia đình xung quanh gặp chàng vài lần rồi cũng dần quen thuộc. Thỉnh thoảng lúc rỗi rãi họ sẽ chuyện trò dăm ba câu. Trần Yên mới chuyển đến, biết chàng còn lạ nước lạ cái nên họ thích đem phóng đại chuyện về vị Tạ đại phu của Hồi Xuân thảo đường nọ, cứ như sợ chàng không biết sẽ rước họa vào thân vậy.

Trần Yên nghe ra mới biết đại phu kia họ Tạ, tên Hoàn Hồi, gã cũng không phải dân gốc kinh thành. Năm đó một vị thầy già đầu tóc bạc phơ mang theo hai học trò từ Đan Châu chuyển đến Duật Kinh mở một y quán ở ngõ Nam Kha, Quy Khê Thập Nhị Lý. Y thuật của ông cao thâm, vừa xuất hiện đã nức tiếng gần xa, biết bao dân thường hay dòng dõi đều ngưỡng mộ tiếng tăm mà đến, xuất tiền cầu y.

Danh sư xuất cao đồ. Lão nhân gia qua đời, học trò lớn được tuyển vào cung làm trong Thái Thường y quán, học trò còn lại không muốn làm quan nên ở lại thảo đường làm lang trung dân dã, duy trì cửa hiệu của sư phụ. Tạ Hoàn Hồi được sư gia chân truyền, khám bệnh bốc thuốc đều một tay hần làm hết. Nhưng mồm miệng hần còn lợi hại hơn cả y thuật. Hần tính tình quái đản, dễ nóng nảy, nhiều người đến chữa bệnh lần đầu đều bị hần mắng đến phát hãi, sợ không dám lại gần. Dần dà, trước lạ sau quen, mọi người đều hiểu, hần độc mồm độc miệng là thế nhưng tay nghề cẩn thận kĩ càng, dù hay mắng mỏ nhưng thực ra ruột để ngoài tai, chứ cũng không để bụng. Lâu dần, mọi người không còn kinh ngạc khi nghe thấy những tiếng kêu la thảm thiết như “Giết người rồi” hay “Cứu mạng” nữa mà chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Nhớ lại, Trần Yên bị Tạ đại phu chế nhạo hai lần nên chung quy có ý tránh gã. Nếu tình cờ đụng phải trước cửa chàng chỉ khách khí chào hỏi rồi thôi, hai người không có thâm giao. Cố gắng đừng chạm mặt là tốt nhất.

Nhưng hai chữ “Cố gắng” này, vào một đêm tối trăng nghiêng bóng ngả, đã bị phá vỡ.

Đêm đó chàng nằm mộng. Trong mộng bóng dáng chàng dập dờn hết như một bóng ma đen kịt, một cơn lốc xoáy gió gào bắt chợt cuốn chàng trở về mặt biển Hàm Châu.

Mưa to gió giạt, sóng trào dữ dội trên biển lớn tối đen. Thuyền bên phía Dật Sơ phái đến tập kích, vây kín ba mặt Đông – Nam – Bắc cảng Canh Vân. Số thuyền lên tới hàng trăm, đông như kiến cỏ. Bàn tay nào đó đẩy chàng lên một con thuyền, lưỡng quân giáp mặt chiến loạn, gươm tuốt người chết, vô số bọt sóng trào lên đánh loang vũng máu đỏ hồng, bốc lên thứ mùi tanh nồng hoen gỉ.

Nước biển buốt mà mặn.

Máu tươi lạnh mà tanh.

Các huynh đệ kẻ vai sát cánh chớp ẩn chớp hiện trong màn đêm tối tăm, đôi mắt chàng quay mòng mòng. Vài cơ thể tròn trĩnh nghiêng ngả như cỏ chẻ vè. Mới đầu hiện lên một tia trắng thê lương, không phải ánh đèn mà như đao quang sáng lóe, cỏ cây dập nát, từng hàng từng hàng người đổ rạp, ngã sang hai bên. Đầu lia khỏi cổ.

Sóng lớn vỗ tới, xua ánh sáng bạc ra xa vạn trượng, thân thể người hiệu úy[4]từng đi U Đô cứ điểm Hàm Châu xin cứu viện nặng nề ngã xuống ngay trước mặt chàng.

Trong ánh trắng bạc sắc lẹm, hiệu úy nọ ngã trên sàn tàu, máu tràn lan, giã giụa đến bên chân chàng, hai mắt đỏ quạch, giờ tay gào khóc: Vương... Vương để lão tặc[5] nắm binh U Đô. Hần không tới, hần không tới!

Chàng gào lên vô thanh, điên loạn xông về phía địch, muốn rút kiếm đoạt mạng chúng, nhưng tung người lên, lại không thấy tay chạm đến địch, càng không thể tuốt gươm khỏi vỏ. Chàng kinh hãi nhìn cánh tay phải... trống rỗng. Giây phút đó, trái tim như bị sét đánh.

Tên dịch nọ càng cười dữ tợn, gãi giờ tay lên, trong tay gãi là một cánh tay nhoe nhoét máu: Cụt rồi, làm sao giết nổi ta....

Chàng sưng người, chỗ đứt bồng phun ra một dòng máu đỏ sẫm. Máu thịt tung tóe.

“A...!” Bừng tỉnh khỏi giấc mộng tanh mùi máu, trời đêm tối tăm, lậu hồ [6]nhỏ từng giọt tóc tách, tiếng nước chảy hết như tiếng khua mõ khua chiêng, tựa như vong hồn kêu khóc, ai oán không thôi.

Trần Yên nuốt khan, lồng ngực dưới áo phủ kín một tầng mồ hôi, sau lưng cũng ướt đẫm. Vết thương trên cánh tay phải phát cơn đau dai dẳng. Giờ đã là nửa đêm tàn canh, bóng tối mịt mờ qua ô cửa sổ dội đến một cơn gió lạnh, chỗ đau như bị dao phiến lẳng trì, dù chàng đã nắm chặt hết sức vẫn trần trọc không yên. Vất vả chờ đến khi chân trời ló rạng một vệt trắng bạc, sắc mặt chàng càng lúc càng xám xịt, rời giường, chàng cau mày, dùng hết sức mặc áo quần, đi ra ngoài.

Bệnh cũ vẫn không thể hết.

Chàng cuối cùng cũng thấy khá may mắn vì mình ở bên cạnh y quán.

Lúc này ngõ Nam Kha vắng tanh vắng ngắt. Nhưng chàng ngạc nhiên nhận ra, Hồi Xuân thảo đường đã mở cửa, có điều trước cửa trống không, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng sàng lá thuốc khô ở trong đình viện. Chàng tiếp tục nhìn quanh bốn phía, trong phòng bày trí mộc mạc, tường trắng ghé đen, có một chiếc bình gốm tím đen đang reo trên bếp lò ngoài hành lang, tỏa ra thứ mùi hương nhức mũi.

Trần Yên chần chừ chốc lát, rốt cuộc không dám bước qua bậc cửa đó. Chàng chỉ khẽ khàng đập mấy cái lên vòng sắt trên cửa.

“Mới sáng sớm đã không để người ta yên!” Quả nhiên, một giọng nói mang ngữ điệu quen thuộc vang lên. Giọng nói đã từng bao lần vang vọng qua phía bên kia của bức tường ngói xanh ấy đến lần này mới thật sự là để máng mình. Trần Yên chợt nổi lên một niềm vui thích không rõ tên khiến chàng không kìm được mà nhoén miệng cười.

Ai ngờ lúc chàng đang cười, người nọ bồng vung vạt áo bước ra ngoài cửa, phút chốc hai người đã chạm mặt. Trần Yên bất giác chết trân, khuôn mặt tươi cười giống như trái cà dưới sương, xù xuống. Chàng vội thu lại vẻ mặt khiếm nhã đó, mày kiếm cup lại, đứng yên tại chỗ.

Tạ Hoàn Hồi thấy người đến là chàng thì khá bất ngờ, nhớ tới trang giấy vẽ đầy chữ xiêu vẹo lần trước, hần liền khẽ cười giấu một tiếng, phẩy phẩy hai tay còn dính vụn thuốc: “Ra là khách quý! Sư phụ làm một không cầm nổi tờ giấy”.

Trần Yên không đáp, chàng vô thức nghiêng khuôn mặt đã nóng bừng.

Nhưng trong nắng sớm, khuôn mặt chàng lại trắng bệch, còn nền nước sơn cửa gỗ khiến mặt chàng càng thêm hốc hác vô vàng. Đây nào phải do ánh nắng chiếu xuống mà thành. Tạ Hoàn Hồi khẽ híp mắt chau mày: “... Sao cứ như vừa gặp quỷ vậy, mặt mũi xấu đến thế này”.

Trần Yên buồn bã mỉm cười, chàng khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Đại phu, nhà ngài hẳn là có thuốc cao giảm đau, có thể bán cho ta một miếng không?”

“Đương nhiên ta có, hơn nữa còn có không chỉ một miếng”. Tạ Hoàn Hồi nghiêng mắt liếc nhìn tủ thuốc chứa cả trăm tráp sau lưng, cười lạnh nói: “Nhưng thuốc sao có thể dùng lung tung... Trước nói ta nghe người đau chỗ nào”.

Cơ thể chàng đã dần lạnh lẽo đến tâm mạch. Chàng lưỡng lự rồi khẽ nhấp môi: “... Tay. Cánh tay đau”.

Đoán chừng chàng làm một nhiều đã ảnh hưởng đến bắp thịt. Tạ Hoàn Hồi cau mi nhướn mày, hai ba bước đến gần phía Trần Yên, giờ tay lần tới: “Chỗ đau đâu giờ ta xem!”

Vị Tạ đại phu này mặc dù không khinh người nhưng hần xinh đẹp sạch sẽ là thế, chắc hẳn sẽ ghét bỏ thương tật ô ứ. Trần Yên nẩy ra suy nghĩ đó liền không dám cho hần nhìn vết đứt, trong nỗi hoang mang nhất thời, chàng vô thức tránh cánh tay đang vươn tới của Tạ Hoàn Hồi, gần như lùi ra khỏi cửa. Bị hần nổi giận quặm nhìn, chàng vội cười bồi lỗi: “Không cần không cần, chỉ là một vết thương nhỏ, sao dám làm phiền đại phu, đại phu cứ tùy tiện bán cho ta miếng cao bình thường nhất là được”.

“Tùy tiện? Người nói đùa sao! Bốc thuốc quan trọng nhất hai chữ ‘đúng bệnh’, đúng bệnh rồi mới dùng thuốc trừ bệnh, nói tay đau thì đơn giản nhưng tỉ mỉ ra, đau cũng có thể chia làm mười mấy kiểu. Người cho rằng qua loa tắc trách là phong cách của Tạ Hoàn Hồi ta? ”. Chàng bắt quá mới nói một câu đã bị Tạ Hoàn Hồi ấn lại ba bốn lần, nhưng lời nói cuối cùng mới thật sự làm Trần Yên hoảng sợ. “Hai lượng bạc một miếng cao dán, sao có thể tùy tiện sử dụng?”

“Hai lượng bạc một miếng?”. Trần Yên thất thanh hỏi lại. Tốn mất sáu, bảy ngày tiền thuê nhà của chàng.

Tạ Hoàn Hồi thấy chàng sợ thì chau mày gườm chàng, hần hờ hững nhấn nhá từng câu từng chữ: “Sao nào, thuốc dán của ta mặc dù giá cao nhưng khả năng chữa trị lại tốt, đáng mức giá này. Ta cũng chẳng kiếm chác người cái gì. Trong phố kia có gã lang trung giang hồ, bán thứ thuốc cao bát nháo gì đó, sao có thể so sánh với chỗ này của ta. Cái ngữ ấy ta đã xem qua rồi, gã cắt xén nguyên liệu, bào chế cầu thả, khá lắm chỉ giảm đau tạm thời nhưng không thể trừ hẳn. Dù giá tiền chỉ có có trăm văn nhưng người bệnh ít nhất cũng phải mua vài chục miếng mới mong khỏi. Như vậy tính ra cũng không ngoài hai lượng bạc đâu”.

Trần Yên ngơ ngác nghe hắn nói. Dù chàng hiểu hết ý tứ của hắn nhưng tình trạng túng quẫn hiện giờ thật khó cho chàng.

Chàng không phải là người giỏi buôn bán, một cái mặt tiền cửa hiệu đồ gỗ kia cũng không hề có tiếng, nhỏ bé vô cùng. Tiệm mới mở không kiếm được là bao. Cả tháng vừa rồi, trừ tiền hàng, không tính tiền chi tiêu hàng ngày chàng cũng chỉ bòn gộp được tròn năm lượng.

Trần Yên trầm mặc không nói, tay trái đặt trên cánh tay phải ử rử rơi xuống.

Tay chàng đến một phân tiền cũng không đáng, huống hồ là hai lượng bạc.

“Đa tạ đại phu cho hay, chuyện thuốc thang vẫn thôi để ta nghĩ đã...”. Chàng gắng gượng chịu đựng cơn đau từ vết thương, khẽ mỉm cười với Tạ Hoàn Hồi. Nỗi lòng chàng có chút xấu hổ đành cúi đầu nhìn mũi giày, cúi chào đại phu xong thì quay người rời đi.

Tạ Hoàn Hồi trước nay tinh mắt, thấy tóc tai chàng thấm đầy mồ hôi, đã đau đến mức này còn đòi suy nghĩ. Tính tình thẳng thắn của hắn khiến hắn khẽ “hừ” một tiếng, nhưng Trần Yên vẫn không dừng bước. Thấy chàng đã đến bậc thềm, Tạ Hoàn Hồi bỗng giận dữ, hần nhớ tay Trần Yên chạm vào cánh tay phải, chắc rằng vết thương nằm ở đó, hắn liền cất bước đuổi theo đến đại môn y quán, giơ tay lên tóm lấy tay phải Trần Yên!

Vươn tay tóm tay Trần Yên, lại chỉ bắt được ống tay áo.

Lúc tóm lấy, năm ngón tay cứ nhiên chạm vào một khoảng trống rỗng, lòng hắn như bị gió lạnh thổi vào. Vải bố mỏng ráp chớp mắt bị nắm lấy, năm ngón khép chặt, chỉ thấy tay áo khẽ bay.

Bụng dạ Tạ Hoàn Hồi như quặn lại, hần sững sờ.

Trần Yên sợ hãi lúng túng quay đầu. Tạ Hoàn Hồi mở to mắt nhìn chăm chăm ống tay áo trống rỗng trong tay, hần run lên, chợt ngược lên nhìn chàng. Trần Yên tức thì nhìn rõ ràng vẻ kinh ngạc hiện trên mặt hắn. Đáy lòng chàng nặng nề hơn, lồng ngực buồn đau. Ai muốn đến gần một kẻ tàn tật xúi quẩy. Sắc mặt chàng khẽ trắng bệch, chàng cử động đầu vai, tay áo lại hoàn toàn bất động. Trong lúc chần chờ, Trần Yên rụt rề nhấc tay trái vịn về khúc áo bị Tạ Hoàn Hồi chặn lại, hồi lâu mới thử kéo về một góc, thấy đối phương như đang thần người, chàng mới chậm chạp chạm vào những ngón tay lạnh lẽo ấy, cẩn thận tách ra, kéo lại ống tay áo mình từ trong tay hắn.

Bàn tay Tạ Hoàn Hồi vẫn cứng đờ giữa không trung. Trần Yên không thể thốt nên lời, chàng đành cúi chào hoàn lễ với hắn thật sâu rồi lúng túng che đi chỗ cánh tay cụt, lẳng lặng trở về nhà, cũng không dám nhìn lại người vẫn đang đứng ở chỗ đó, chàng buồn bã đóng cửa.

Chú thích:

[2] Các vật dụng thường dùng trong nghề mộc thời cổ đại

Bào

Rìu

Cửa lớn

Dây mực

Dũa

Dùi

Một loại dụng cụ phác họa

Đeo

Thước đo góc

Cửa nhỏ hình phạt

Cửa khắc

Cửa thép hình cung

[3] Dây thường xuân, còn gọi là cây Vạn niên, (danh pháp khoa học: *Hedera helix*) là một loài thực vật thuộc chi Dây thường xuân (*Hedera*), Họ Cuồng cuồng (*Araliaceae*). Cây có nguồn gốc ở châu Âu và Tây Á, là loài cây leo, thường xanh. Chúng có khả năng sinh sống và lan trên bề mặt dốc cao tới 20-30 mét. Ở nhiều nơi, chúng được trồng để tạo màu xanh và để làm hàng rào. Thường xuân không đòi hỏi nhiều ánh sáng. Chăm sóc dễ dàng. Có nghiên cứu cho rằng thường xuân có thể hấp thụ các hợp chất hữu cơ dễ bay hơi hay các chất gây ô nhiễm không khí do máy tính hoặc các thiết bị văn phòng tạo ra có thể gây đau đầu và buồn nôn. (Wiki)

Dây thường xuân

[4] Hiệu úy: là một chức quan võ quan trọng trong triều đình Trung Quốc. Hiệu là đơn vị biên chế quân sự, Úy là quân quan. (Baidu)

[5] Lão tặc: Chỉ người lớn tuổi hơn, từ mang nghĩa xấu, dùng để chửi (ND)

[6] Lậu hồ (hay đồng hồ nước): Dụng cụ đo thời gian ngày xưa. (ND)

Đồng hồ nước là tên gọi các loại đồng hồ đo thời gian bằng thời gian chảy của một lượng chất lỏng định trước. Thường đồng hồ nước có hai bộ phận chính là bộ phận chứa nước và bộ phận hứng. Những người đầu tiên trên thế giới sử dụng đồng hồ nước là người Hy Lạp cổ đại. Họ phát minh ra đồng hồ nước để dùng khi mà đồng hồ mặt trời không hoạt động được (do thiếu ánh sáng mặt trời chẳng hạn).

Đồng hồ nước và đồng hồ mặt trời có thể được xem như là những dụng cụ đo thời gian cổ xưa nhất và người ta vẫn chưa khám phá ra thời gian địa điểm phát minh ra nó lần đầu tiên. Đồng hồ nước hình bát là hình thức đơn giản nhất từng được biết đến đã tồn tại ở Babylon và Ai Cập trong khoảng thế kỷ 16 trước Công nguyên. Các nơi khác trên thế giới, bao gồm cả Ấn Độ và Trung Quốc, cũng xuất hiện các bằng chứng của đồng hồ nước thời kỳ đầu, nhưng thời điểm nó xuất hiện lần đầu không chắc chắn. Tuy nhiên, một số tác giả cho rằng đồng hồ nước xuất hiện ở Trung Quốc vào những khoảng năm 4000 trước Công nguyên. (wiki)

Tìm hiểu thêm: Những dụng cụ dùng trong Thiên văn học Trung Hoa

Lậu hồ Trung Hoa cổ đại

3. Ngõ Nam Kha - Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lập hạ được hơn một tháng, bầu trời Duật Kinh đã dần không còn một màu trong vắt.

Mưa rào như nữ nhi khuê các đang sầu muộn, vô duyên vô cớ đổ xuống từng cơn lại từng cơn xối xả, chẳng còn mang chút ấm áp bịn rịn nào của ngày xuân. Mái hiên nhà chảy xuống hàng hà những giọt nước to cỡ tiền đồng, vừa rơi xuống đất liền mất tăm mất tích. Mưa vội vã, tiếng nước rả rích trên hàng ngói lợp tạo nên thứ âm hưởng làm trĩu nặng lòng người.

Trần Yên ngồi bên cửa chái, ngẩn ngơ nhìn dòng nước lênh láng trong vườn, đáy lòng chàng cũng như giọt nước trên mái nhà kia, thấp thỏm không yên.

Sợ nhất là những ngày thời tiết âm u ảm thấp. Vết thương trên cánh tay phải không những không giảm mà còn dễ dàng phát tác bất kể ngày hay đêm, mang tới bao rắc rối cho chàng. Khắp dưới bả vai đều đau đớn, đau đến tột độ mà sâu não, thường đương lúc làm việc chợt bất giác nhận ra cả người đã đầy mồ hôi. Chàng chỉ đành đun nước sôi phủ lên vết thương hòng giảm bớt đau nhức, nhưng đây cũng chỉ là giải pháp tạm thời mà thôi.

Liên tiếp tai bay vạ gió[1].

Đầu tháng, chàng tình cờ nhận được mối của một thương gia đang mướn thuyền chuyển hàng. Đơn hàng chàng nhận rất giá trị, gồm bốn lăm hộp tráp gương nữ trang[2], khắc hoa văn phụng điệp, quả thù du[3], kết đỏ sơn đáy. Ngày ba mươi cuối tháng, phải giao hàng lên thuyền trên sông Phụ Tô, không thể chậm trễ một khắc.

Lần này vốn là một cọc làm ăn, nhưng mưa trút không ngừng, sân vườn đọng nước, chàng không thể bày vật liệu trong vườn, chỉ đành chuyển vào làm trong nhà. Vất vả cho đến hai nhăm, tất cả tráp gỗ đều đã được đánh bóng mài nhẵn, khiến chàng hân hoan vô cùng. Chàng mua thêm vài cân[4] sơn dầu kết đỏ, rồi tỉ mỉ sơn lên thân tráp. Ai ngờ chất gỗ khi sơn lên lại nhọt nhọt mất sắc, mà dầu mãi không khô, càng liên tục phải trời mưa gió. Chàng sốt ruột chờ đủ năm ngày, vẫn không thấy khá hơn. Hờ qua than lửa thì mặt sơn lại biến chất, trông thập phần xấu xí. Chàng không giao được hàng, gã thương nhân nọ đương nhiên nổi giận dưng dưng, gã không những từ chối trả tiền, mà còn ép Trần Yên đền bù tổn thất do kéo dài thời hạn giao hàng.

Chàng vốn vẫn trông ngóng món tiền ấy làm phí tiền nhà tháng này, không ngờ lại phải đền tiền cho người ta. Nhất thời, chàng không thể gom đủ hai mươi lượng bạc, gã nọ chưa nhận đủ tiền, nói qua vài ngày nữa lại đến, mà mỗi đầu tháng Tiết Tứ cũng sẽ đúng ngày đến thu tiền. Chàng biết mình không thể bồi thường, nên ôm hi vọng đi nói lí với tiệm sơn dầu kia. Tên làm thuê của tiệm hàng nói chủ cửa hàng đã đi vắng, thứ không tiếp được, nếu chàng định uy hiếp dọa nạt sẽ đi báo quan. Trần Yên nghe thấy hai tiếng “Quan phủ”, đầu mi rủ xuống, lặng lẽ trở về.

Ngày mai đã đến kì hạn.

Trời vừa hừng sáng chàng đã tỉnh dậy rồi đứng ngồi không yên trước cửa nhà như người mất hồn. Đầu óc trống rỗng, chàng lặng lẽ nhìn cơn mưa đổ xuống thành từng vũng nước mà lòng buồn bã.

Rất lâu sau, ánh mắt chàng lại dời lên án cơ. Trên án cơ đặt một cuộn vải hẹp dài, gác đã lâu, hộp gỗ sơn đen sẫm vẫn đương mở ra, lớp vải gai mở rộng, như đang đợi chàng bất kể lúc nào dứt bỏ ý niệm, đặt cuộn vải trở lại trong hộp. Lần nữa mấy lần, chàng đã bước đến trước án cơ, nhưng bàn tay vươn ra vẫn không thể cầm lấy.

Trần Yên nắm chặt hai mắt, thở dài. Rốt cuộc chàng tiến đến bưng cuộn vải vào lòng, ngón tay mân mê từ đầu đến cuối lớp vải, đầu ngón tay run rẩy, gắng sức nắm chặt. Chàng hạ mắt, bật ô đi ra khỏi nhà.

Quá trưa, mưa dần ngớt, đến giờ thân[5] bầu trời đã hiện lên một màu trong vắt. Hài đồng trong ngõ Nam Kha, tóc để chỏm, ủa ra khỏi nhà nô đùa đạp nước. Lúc Trần Yên trở về, cả đám đã gần như đạp hết thấy các vũng nước đọng. Chàng mỉm cười ngắm nhìn lũ hài tử đang vui vẻ nô đùa trong nắng, một tia nắng mong manh chiếu rõ nét mặt mỗi nơi khóe mắt, ở góc ngõ vắng người qua lại, chàng lặng lẽ vươn tay xoa nhẹ lên đó.

Vẫn là đáng vẽ lúc chàng xuất môn, duy đã không còn cuộn vải nọ mà thay bằng một bọc vải khác.

Chàng vẫn cúi đầu chậm bước trở về nhà, khi qua trước cửa Hồi Xuân thảo đường, chợt nghe thấy tiếng khóc lóc om sòm rầm rồ khí thế của một đám đàn bà, khiến chàng không tránh khỏi ngẩn đầu nhìn xem. Chỉ thấy bảy tám dân phụ đang vây kín lấy một ông lão khóc không ngừng, vừa giận chầm đấm ngực, vừa dọa sống dọa chết, mặt đầy nước mắt, hô hào: “Lão gia! Lão gia ngài mà chết, chúng thiếp biết sống sao đây! Ông trời ơi, ông cũng cho con chết luôn đi!”

Lúc đó, Tạ Hoàn Hồi đang ở bên bắt mạch cho ông lão rồi cuộc cũng cau mày, đập tay lên góc bàn, hấn hung dữ nói: “Bà cứ việc chết! Chết thì chết cho sạch sẽ, ở đây khóc lóc làm gì! Người ta còn chưa chết cũng bị đám các bà làm phiền sắp chết rồi!”

Đám đàn bà liền hít sâu rồi im bặt.

Không ngờ ông lão đang nằm thẳng đơ chợt mở miệng phì một tiếng, hần nhiên cũng đồng ý với hấn. Trần Yên cũng bật cười. Giờ đây, lòng chàng tựa lúc xuân sang tháng hai, dầu đã mang theo chút ảm áp trở lại những vẫn không sao nén được xuân hàn se sẽ.

Đám đàn bà đó vẫn đang đòi bát nháo. Tạ Hoàn Hồi thấy vậy vội vàng đưa người vào cửa y quán, tránh cho người bệnh bị làm phiền, đám nọ mới hậm hực bỏ đi. Hấn vừa định trở vào nhà, chợt liếc mắt thấy Trần Yên đang mỉm cười ở nơi xa. Trần Yên vừa lúc chạm mắt với hấn, nét cười chợt dừng lại, chàng vội vàng tránh mặt rời đi. Kể từ lần Tạ Hoàn Hồi tình cờ chạm phải nơi riêng tư của chàng, hai người sau đó chẳng mấy khi gặp mặt, hiện giờ ngẫu nhiên gặp lại, chàng không kịp tránh hấn. Lúc này thấy chàng vẫn hệt như lần trước, một luồng khí nóng từ ngực bốc lên, hấn lạnh lùng quát to: “Đứng lại! Người đi đâu! Ta là quý đối khách à, có ăn thịt người sao?”

Trần Yên biết chàng trốn không xong rồi liền chậm rãi quay người, cười ngây ngô với Tạ Hoàn Hồi đang một vẻ phần nộ: “... không phải, Tạ đại phu, tôi chỉ đang vội về nhà...”

Người nọ căn bản không thèm nghe chàng giải thích, hấn vươn tay chỉ ghé bên cửa: “Ngồi!”

Giọng điệu đó nào đâu phải mời mọc, mà là đe nạt.

Trần Yên im lặng, thăm thở dài, nghe lời hấn đi đến ngồi xuống ghế. Suy cho cùng chỉ cách nhau một bức tường, quan hệ hàng xóm giữa hai người lại bé tấc đến vậy, sau này chạm mặt khó tránh khỏi khó xử.

Ánh mắt Tạ Hoàn Hồi chăm chăm nhìn chàng như đang áp giải phạm nhân vậy, tận cho đến khi chàng đã ngồi yên, mới lạnh nhạt dời khỏi. Hấn quay qua khám bệnh cho ông lão nọ. Trần Yên cũng im lặng không nói lời nào, khẽ dựa vào tường, chàng ngược mắt lạnh ngắm giọt nước trong vắt đọng trên mái hiên nhà, thần người.

Một đám mây bông bành trôi đến, âm u bao trùm lên nóc nhà. Nền đất gạch trên phố xá đã bốc lên hơi nóng nhưng bên trong y quán lại rất lạnh lẽo, lư thuốc đang sôi, nắp sứ lạch cạch phập phồng hơi nước mang theo mùi vị đắng ngắt, thanh thanh lành lạnh. Bốn bề yên tĩnh. Chàng vừa tỉnh táo trở lại, cơn đau bên bả vai lại khẽ nhói. Bởi thế chàng thu cả người vào một góc, tựa vào quầy thuốc rồi hoảng hốt nhớ rằng, ở khắp chốn Quy Khê Thập Nhị Lý chỉ còn một góc nhỏ này có thể chứa chấp chàng. Cách vách vẫn là căn nhà chàng đang thuê, nhưng chàng biết, thật ra, mình đã là người không chốn trở về.

Thời khắc này, ở nơi đây lay lắt tạm bợ một lúc cũng không phải quá tệ.

“Này”. Một giọng nói chợt cất lên khiến tai chàng ông ông, chàng mới nhận ra Tạ Hoàn Hồi đã đứng trước mặt hồi lâu.

Trần Yên vội vàng đứng dậy, suýt thì vấp phải ghế, mặt chàng liền đỏ bừng: “Xin lỗi, xin lỗi...”

“Ngồi xuống”. Lại là mệnh lệnh không thể chối cãi. Trần Yên bình tĩnh ngồi xuống theo lời hấn. Tạ Hoàn Hồi bắt gặp ánh mắt vô thần đen như mun trong cơn ngạc nhiên bỗng nảy lên tia sáng nhỏ bé rồi tắt lụi ngay của chàng. Dầu mày hấn khẽ chau lại, hấn cúi đầu cời đối y chàng. Trần Yên hốt hoảng, bất giác lùi lại nhưng lại bị tường chặn đứng không còn đường lui, chàng chỉ đành đưa tay lên chắn. Tạ Hoàn Hồi cau mày: “Cho ta xem tay người!”

“Không, không! Đại phu, tôi không đau!”. Trần Yên e sợ vết thương xấu xí sẽ khiến hắn ghét bỏ, càng cố gắng chặn lại: “Vả lại tôi... tôi không giấu ngài, tôi cũng không có nhiều tiền để mời đại phu.... ”

“Ta không lấy tiền của ngươi”. Lúc trả lời hắn cũng chẳng thêm ngắc đầu. Hai tay hắn kéo tay trái Trần Yên ra, tiếp tục cởi đối y xuống.

Trần Yên nghe hắn nói vậy thì vừa kinh vừa hoảng, chàng không ngừng lắc đầu: “Sao lại để đại phu không công khám bệnh cho tôi được. Không thể được, đại phu, tôi giữ thật sự không sao cả!”

“Ta không muốn lấy tiền cũng không được sao! Đàn ông đàn ông như ngươi sao cứ như đàn bà thế”. Tạ Hoàn Hối chốc lát trợn lên đôi mắt trong veo đen láy, nhả ngay một câu khiến chàng nghẹn lời, không cho thanh minh, hắn hung hăng lột áo chàng xuống, cởi thẳng đến dưới cánh tay phải!

Chớp mắt đó, vết thương bị buộc hiện diện trước người khác, nỗi khổ sở mất tay ngày đó lại nhen nhóm trở lại.

Chàng không chặn được tiếng kêu đau nỉ non của mình. Vươn tay bịt lấy, không ngờ khuỷu tay đụng phải túi vải đặt dưới chân khiến nó lăn xuống đất kêu vang loảng xoảng, rõ ràng là tiếng đá vụn va đập, nghe thật rõ ràng.

Là nén bạc. Hơn nữa không dưới mười mấy lượng.

Trần Yên toát mồ hôi lạnh. Chàng trước đó mới nói mình không có tiền cầu y, nhưng bên người lại mang một bao tự biết là không ít. Vậy ra chàng chỉ là kẻ keo kiệt dối lừa mà thôi. Lòng chàng tức thì lặng đi, thất thần nhìn Tạ Hoàn Hối.

Tạ Hoàn Hối chỉ hơi ngừng động tác, hắn vẫn chẳng hề nói câu nào, nhưng khuôn mặt thanh tú của hắn đã thờ ơ đến mức cõi lòng Trần Yên nguội lạnh. Dẫu là lúc bàn tay Tạ Hoàn Hối bọc lấy miệng vết thương khiến cơn đau chợt nhói lên, chàng vẫn nín thính. Nhất thời thở không ra hơi, chỉ có mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xiên xẹo trên cơ thể. Tạ Hoàn Hối cúi thấp người, kẻ sát rồi tỉ mỉ quan sát miệng vết thương, cơ thịt trong tay hắn hẳn nhiên căng cứng. Thử chạm được chỉ là một mảnh hư lạnh, vết mồ hôi giá băng, hắn biết chàng đã đau đến cùng cực, lông mày khóa lại càng sâu.

Vết thương nọ hiển nhiên mới xuất hiện không quá nửa năm. Do vũ khí sắc bén chém đứt, thủ pháp hung tàn.

Hiện giờ vết thương đau khôn cùng. Trần Yên cuối cùng nhắm mắt lại, khe khẽ thở dốc. Chàng nghe thấy giọng Tạ Hoàn Hối trầm trầm vang lên: “Tại sao đứt?”

Chàng vội vàng mở mắt, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó trước mắt là vụn sáng chớp hiện như tên loạn lao tới, đến khi bàng hoàng tỉnh lại lại chỉ là một bức tường trắng của một tiệm y quán, bóng cây lay động mà thôi. Trần Yên nhìn chăm chăm bức tường, hồi lâu mới đáp: “Gặp... cướp”.

“Gặp cướp rồi bị chém mất?”

“Đúng vậy...”. Chàng nháp môi dè dặt lựa lời, mắt vẫn nhìn xuống đất. Lời nói dối vụng về như thế, nói nhiều không bằng nói ít.

“Đau không?”. Thời tiết ẩm thấp mưa dầm nhiều ngày, vết thương này chắc hẳn rất đau đớn.

Trần Yên nín thính hồi lâu mới cắn răng thì thầm: “Không đau”.

Tạ Hoàn Hối cười khẩy. Nếu ánh mắt thật sự có thể lọc da cắt thịt thì e rằng lúc này chàng sớm đã chẳng còn miếng da nào rồi. Trần Yên biết hắn là người thông minh, lại thông hiểu Kỳ Hoàng Chi Thuật[6]. Vậy nên lời nói vụng về như vậy sao có thể giấu được hắn. Chàng chỉ còn cách cúi đầu im lặng.

Trong phòng đều tịch mịch.

Phần áo trên của Trần Yên vẫn để hở dưới vai, ngực phanh hờ. Tạ Hoàn Hối nhăn mày, nhìn chăm chăm đường nét cơ bắp săn chắc, đầy đặn, rõ nét, ôm lấy khung xương hoàn chỉnh cứng cáp của người thanh niên, nước da sạch sẽ dễ nhìn. Khi chàng thở khẽ, lồng ngực nhấp nhô dường như mang theo chút hào khí như

gươm tuốt khỏi vỏ, mạnh mẽ tộ cùng. Điều thiếu sót duy nhất là những vết sẹo nhỏ vụn vặt do vật nhọn gây ra, mới có cũ có. Tuyệt nhiên không chỉ là do một lần bị bọn cướp hung hãn tầm thường chém giết gây ra.

Hắn hồi lâu mới nói: “Người thế này không bị tổn thương đến xương cốt, không thể trị bằng thuốc cao trị đau, còn cần phối hợp thêm nữa mới khỏe lên được. Nhưng cũng không dễ trị dứt điểm”.

Trần Yên thấy ánh mắt hắn nghiêm trọng, người khác không nói, như hôm nay đích thân lang trung nói cho biết, chàng liền hiểu rằng tay mình quả nhiên là bị phế rồi. Cả người như rơi vào hầm băng, nhất thời tâm tình nguội lạnh. Chàng lặng lẽ nhìn khung trời xanh trong ngoài phòng hồi lâu, cổ họng vừa rấp vừa cứng, không muốn tiếp tục nhắc đến nữa. Chàng miễn cưỡng dựng dậy tinh thần, chậm rãi chuyển sang một đề tài không liên quan khác: “Đại phu, ngài có biết... gần đây có chỗ nào thu mua sách cũ hay không?”

Câu hỏi bất ngờ vang lên. Tạ Hoàn Hồi có hơi khó hiểu, hắn liếc mắt nhìn chàng: “Hỏi thế làm gì?”

“... Nhà tôi trùng hợp có ít sách cũ không dùng nữa, sách vở để không một chỗ cũng đáng tiếc, thà rằng để người yêu thích nó lấy dùng tốt hơn”. Trần Yên khẽ đáp.

Ông chủ họ Đồng ở Quy Khê Bát Lý có một gian hàng sách, nhưng Tạ Hoàn Hồi không nói ra, hắn chỉ hỏi chàng: “Sách của người là sách gì, ta xem được không?”

Trần Yên chợt nhận ra ý của hắn, kinh ngạc rồi lắc đầu liên tục: “Không phải là y thư, đại phu ngài không dùng được...”

“Ta đâu phải chỉ xem y thư!”. Bực dọc quăng cho Trần Yên một ánh nhìn lạnh lùng, Tạ Hoàn Hồi bỗng kéo y phục của chàng trở lại. Ngay lúc chàng đỏ bừng mặt mũi, luống cuống thất lại đối y, hắn nhả ra một câu chốt dọa chàng hết hồn. “Ta dùng được hay không, cứ xem thì biết...” .

Trần Yên tức thì ngớ ra, không biết phải nói sao.

Những cuốn sách đó, Tạ Hoàn Hồi sẽ dùng như thế nào.

Giải thích

[1] Tai bay vạ gió (Thành ngữ): chỉ tai họa bất ngờ.

[2] Hộp tráp gương, hộp gương lược.

Tráp gương

[3] Quả thù du:

[4] Cân: Đơn vị đo lường. 1 cân = $\frac{1}{2}$ Kg.

[5] Giờ thân: Từ 15h – 17h

[6] Kỳ Hoàng Chi Thuật: (hay Kỳ Hoàng Chi Đạo) chỉ những lý luận trong Trung y hay học thuật Trung y (Baidu).

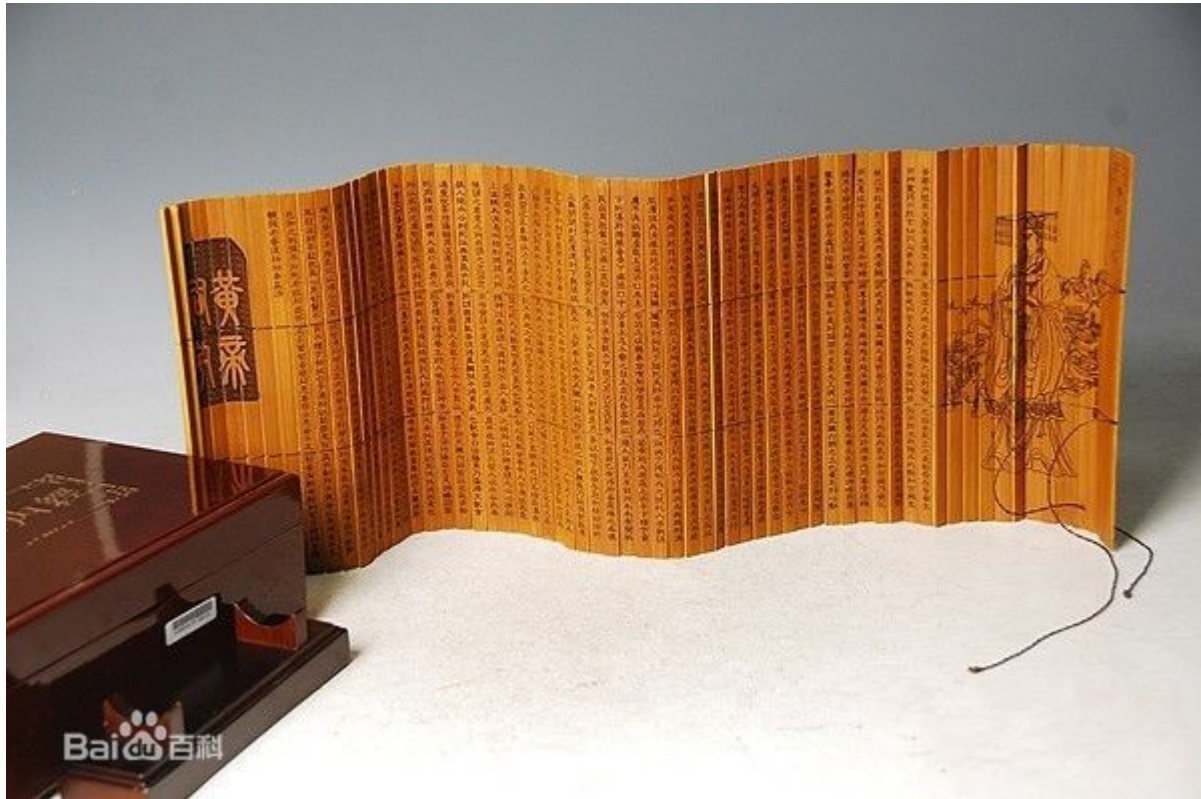
Hoàng là chỉ Hiên Viên Hoàng Đế (Thủy tổ của người Trung Quốc), Kỳ là chỉ Kỳ Bá – thần tử của Hoàng Đế. Tương truyền, Hoàng Thế thường ngồi luận bàn, thảo luận các vấn đề y học với các thần tử như Kỳ Bá, Lôi Công.... Có rất nhiều nội dung trong đó được ghi lại trong một bộ tác phẩm nổi tiếng về y học là “Hoàng Đế Nội Kinh”. Người đời sau tôn sùng Hoàng Đế, Kỳ Bá nên dần dà, Kỳ Hoàng chi thuật đều dùng để chỉ y thuật trung y, đồng thời chấp nhận “Hoàng Đế Nội Kinh” là tác phẩm kinh điển trung y có quyền lực nhất, là khởi nguồn của lý luận trung y được học. Cho đến nay, chỉ cần là các vấn đề trong trung y sẽ đều được gọi là luận về “Hoàng Đế Nội Kinh”

Hoàng Đế Nội Kinh

4. Ngô Nam Kha - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Những quyển sách đó, hẳn quả thật không dùng được.

Tạ Hoàn Hồi ngây người, rút ra cuốn thứ mười, lật mở bìa sách màu chàm. Trong hộp gỗ vuông vẫn còn đặt ngay ngắn bảy tám cuốn nữa cùng màu, đánh thứ tự rõ ràng. Trần Yên im lặng đứng một bên, muốn nói lại thôi, trong ánh mắt chằng mang theo nét khó xử.

Tất cả đều là bình thư. Lại không phải là loại người bình thường hay đọc.

Tạ Hoàn Hồi ngần ngại liếc nhìn nam tử phía sau, Trần Yên rũ mắt lặng im, tựa như đang cố gắng giấu đi thứ tình tự nào đó. Lòng hẳn hoài nghi, ngón tay tiếp tục lật mở sách, nhìn kỹ, nhưng thấy chữ viết sạch sẽ ngay ngắn, ngòi bút xuất sắc hữu lực, hạ bút vẩy mực lại có phần khí phách, phóng khoáng.

Người ghi chép viết theo lối chữ Khải[1], mỗi nét đều vô cùng nhuần nhuyễn, phóng khoáng mà không mất tinh tế, thoải mái mà không mất hùng hồn, khiến người ta không thể không khen ngợi.

Tạ Hoàn Hồi cứ nhiên nhìn đến mất hồn, nhìn đi nhìn lại bao nhiêu trang giấy, mãi mà không rời mắt ra được, hẳn khẽ hỏi: “Đây là chữ của ai?”

Trần Yên hơi há miệng nhưng lời lẽ rốt cuộc vẫn không thoát khỏi đầu môi.

Tạ Hoàn Hồi chẳng qua buột miệng hỏi, cũng không cần đáp ngay, hẳn chỉ tán thưởng chữ viết đó, lật từng trang cho đến cuối cùng, trang cuối thì thấy một dòng đề tự: Trần Yên, ghi tại Hình Hoàn, Tứ Châu.

“Là....chữ do tay phải tôi viết”.

Bất ngờ nhưng hợp tình hợp lý.

Đáy lòng Tạ Hoàn Hồi run lên, quay đầu nhìn chàng. Trần Yên đang ngắm nhìn những vết bút đã lắng đọng theo thời gian. Chàng lặng lẽ mỉm cười, trong đôi mắt sáng chứa đựng một góc buồn đau. Cách trang giấy thôi đã là cách biệt mãi mãi, nụ cười kia cuối cùng cũng giấu không đáng về thê lương đầy mắt. Tạ Hoàn Hồi sau nỗi kinh ngạc, chợt thấy cổ họng nghẹn lại.

... Chữ do tay phải viết ra, sẽ không còn nữa rồi.

Hắn chưa từng nói.

Hắn không nói không nên lời.

Kỳ thực, lời nói có ác độc hơn hắn cũng đã từng nói.

Chỉ là khuôn mặt mỉm cười của người nọ còn làm người ta đau đớn hơn bất kỳ lời nói nào hắn từng thốt ra.

Trần Yên say mê nhìn rồi mệt mỏi nhắm mắt, chàng chậm chạp lắc đầu, đem từng cuốn sách đang trải rộng trên bàn sắp xếp lại, đến lúc định đóng hộp, chợt thấy trong tay Tạ Hoàn Hồi vẫn còn một quyển, chàng ngáp ngừng rồi thử vươn tay khẽ nắm lấy nó, toan kéo về, nhưng Tạ Hoàn Hồi cứ nhiên bỏ công giật mạnh lại, nhất thời chàng không rút ra được. Trần Yên xấu hổ cùng hắn mỗi người nắm một đầu, lúng túng không biết phải làm sao. Trong phòng tức thì chết lặng, tiếng lậu hồ vang lên giục giã lòng người rối loạn.

“Đại phu, những thứ này... có lẽ ngài cũng không thích xem, để tôi thu lại, ngày khác bán cho gian hàng sách thôi”. Khó khăn lắm mới khẽ thốt lên một câu.

Đôi lông mày của Tạ Hoàn Hồi đã chau thành một đường thẳng, một cơn ức chế không rõ nguồn cơn dồn lên lồng ngực, hắn cực muốn mắng người nhưng còn chưa kịp mở miệng, trước cửa chợt vang lên tiếng “kêu kẹ”. Một người đẩy cửa đi vào, bước chân nghe ra nhanh nhẹn phóng khoáng, còn chưa thấy người đầu gối nói vang cao đã vào đến trong phòng: “Xin hỏi, đây có phải là nơi vị công tử họ Trần đang ở?”

Trần Yên ngạc nhiên, lên tiếng rồi vội vàng đi ra nghênh đón ở sương phòng[2].

Người đến là một vị công tử lạ mặt. Áo khoác mang đậm phong vị đất kinh đô, quần áo nhẹ nhàng, dáng điệu rộng rãi. Dù búi tóc theo kiểu thường thấy ở nam tử kinh thành, nhưng lại được cài ngang bằng một chiếc trâm vàng tinh xảo, trên khắc hai con cá chép trong mây, sinh động như thật lại thập phần độc đáo hiếm lạ. Nam tử nọ mặt mày thanh tú, nét cười như xuân, bước đi khoan thai, vạt áo rộng bay phấp phới càng khiến tiểu viện tường trắng ngói xanh của chàng thêm bảy tám phần xác xơ tiêu điều.

Trần Yên bất giác thấy xấu hổ, ngơ ngàng nhìn người nọ, chưa mở miệng đã nghe tiếng Tạ Hoàn Hồi lầm bầm sau lưng: “Ngươi thần tài?”

“Hả”. Trần Yên nghe hắn gọi biệt hiệu của nam tử nọ, chắc là quen biết, chàng càng thêm mơ hồ, gương đôi mắt khó hiểu nhìn Tạ Hoàn Hồi.

Người nọ giờ mới nhìn thấy hắn rõ ràng khá bất ngờ, gãi phe phẩy quạt giấy trong tay, đôi mắt đào hoa[3] híp lại như mèo con lười nhác: “Chắc, Tạ đại phu cũng ở đây, không ở y quán mình trông nom, chẳng lẽ bệnh nhân bị mắng cho chạy mất rồi ư?”

“Người lại đến đây làm gì”. Tạ Hoàn Hồi lườm gã, chẳng nể nang nói: “Chẳng lẽ bên ngoài hết tiền để cướp rồi?”

“Ta không tìm ngài, ta đến tìm vị này”. Nam tử nọ mỉm cười, cán quạt gõ lên đầu vai, đi đến trước mặt Trần Yên.

Trần Yên không đoán được người tới đây làm gì, đang định hỏi, nhưng người nọ cười khẽ rồi nhấc tay áo để lộ ra một chuỗi kiềm dài vỏ đen trên eo. Thấy mắt đối phương chợt hiện lên vẻ kinh ngạc, gã cười nham nhảm, chấp tay thi lễ: “Vị này hẳn là Trần công tử. Tại hạ Thái Thân Ngọc, tổng đương gia của “Thực Phong Khố” Duệ Kinh, đặc biệt đến đây xin lỗi với ngài. Tên người làm mới mượn nhà ta mất kém, thanh kiếm này đâu chỉ hai mươi lượng bạc. May mà ta vừa tử tử đối mục, mới không mang tiếng hà hiếp lừa bịp ”.

Biến cố này bất chợt xảy đến. Trần Yên chỉ cảm thấy hai tai nổ vang, thân thể cứng còng, chàng ngửa ra đó nhìn kiếm. Đáng, cay, ngọt, bùi tề tựu lại yếu hèn, khó mà phân ra cho được mùi vị.

“Kiếm tốt, nếu là ta, nhất định không nỡ mang đi cầm cố tiền nong”. Thái Thân Ngọc rút kiếm, không ngớt tán thưởng, miết nhẹ kiếm một hồi, mới dùng hai tay nâng lên chuyển cho Trần Yên: “Ngân vàng dễ có, kiếm tốt khó tìm. Trần công tử, vật quý giá như vậy, ngài vẫn nên lấy về đi”.

Lòng dạ Trần Yên chộn rộn, vô thức vươn tay nhận lấy, nhưng chớp mắt đó chàng khẽ rùng mình, cứng đờ tại chỗ.

Dần dần chàng nắm chặt tay, dần xuống, trên tóc mai đọng hàng hà giọt mồ hôi. Hồi lâu, chàng run giọng buồn bã cười: “... Không. Đại đương gia, tôi chẳng qua chỉ là một gã thợ mộc, cần thanh kiếm này có tác dụng gì? Đã mang đi thế chấp, tôi cũng chẳng còn gì tiếc nuối. Vả lại, tôi mấy ngày nay quả thật đang cần gấp một khoản tiền”.

“Ồ, không tiếc nuối? Vậy thật kì lạ”. Thái Thân Ngọc gác quạt bên môi, mắt sáng dong đưa tựa như không thể hiểu nổi: “Gã làm thuê nhà ta dù kém cỏi nhưng trí nhớ không tệ. Lúc ta hỏi hẩn, hẩn nói vị khách nọ trước khi đi còn dặn đi dặn lại, phải giữ gìn cẩn thận, ‘Những mong có một ngày gặp được chân hào kiệt hành hiệp trượng nghĩa nhận ra kiếm này, lòng yêu quý nó, mới được giao kiếm cho họ, cũng không uổng nó đã theo tôi nhiều năm’... Đã nói như vậy... Ta liền đoán, người cầm cố chắc hẳn có ẩn tình, không còn cách nào khác mới phải đến chỗ ta đổi tiền”.

Trần Yên bị gã nói trúng, vẻ mặt suy sụp tựa như gặp phải tuyết sương quất tới, lạnh lẽo vô ngần.

Chàng sao lại không tiếc?

Nhưng chàng chỉ là một phé nhân, dầu không nỡ thì còn cách nào! Càng thương tiếc kiếm này, càng không muốn nhìn nó trợn đời chỉ có thể giam cầm trong hộp gỗ, mục nát trong cõi trần ai, ê chề mất đi dao quang bén nhọn.

Nó không chỉ là kiếm, mà là quá khứ của chàng. Ly biệt quê hương, lặn lội đến đất kinh đô, cũng bất quá để quên hết đi tiền trần vãng sự. Bao lần muốn mang kiếm tặng cho người, rồi cuộc lại không đành lòng. Cho đến việc khẩn cấp lần này, trên người chỉ còn duy nhất một vật đáng giá là thanh kiếm cũ, chàng cuối cùng buộc mình buông tay, không ngờ lại bị tổng đương gia nói một câu phá vỡ chan chứa bi thương. Mất Trần Yên không cầm được đỡ lên, tay trái run rẩy vội vàng ấn lên tay phải.

Nhìn vẻ mặt trắng bệch của chàng, Thái Thân Ngọc thăm phỏng đoán, suy nghĩ một lát, gã mỉm cười giải tỏa những xấu hổ: “Có điều Trần công tử đã có chỗ khó xử, kiếm này tạm thời cứ để lại chỗ ta cũng được. Nói thật lòng, kiếm này nếu thật sự mang đổi, hai mươi lạng bạc chỉ đủ phần số lẻ, Trần công tử nếu không chê ít, trước cứ lấy dùng chớ ngại, ngày khác ngài lúc đến chuộc kiếm cũng không phải bồi thường, coi như tại hạ dùng để mượn kiếm thưởng thức”.

Trần Yên và gã xưa này chưa từng quen biết, nhưng lại được một câu chấp nhận như vậy thì vô cùng ngạc nhiên. Chàng đang định nói, bỗng giọng nói lạnh lùng của Tạ Hoàn Hồi vang lên, nghe không ra tình tự gì: “Người nói kiếm này khó gặp, nó tốt ở chỗ nào?”

Thái Thân Ngọc sâu xa liếc hẩn, đầu quạt lướt theo thân kiếm rồi dừng lại trên dòng chữ Triện[4] xanh thẫm giữa thân kiếm: “Ta nói nó khó gặp, không phải bởi nó rèn đúc tinh xảo mà bởi bốn chữ “UY CHẤN TÔ HỢP” trên đó”.

Sắc mặt Trần Yên chợt thay đổi.

Ánh mắt Tạ Hoàn Hồi mạnh mẽ nhìn Trần Yên, hẩn tiếp tục truy hỏi: “Bốn chữ này có lai lịch ra sao?”

“À, lai lịch của nó rất thú vị”. Thái Thân Ngọc nhếch mày, khẽ cười nói: “Tô Hợp vốn là yếu trấn phòng thủ bờ biển của Tứ Châu. Tám năm trước từng gặp thuyền cướp bóc, tướng quân thủ trấn vô dụng, cho lui binh về ba mươi dặm[5], khiến cho giặc cướp ngồng ngược tiến vào phía tây sát hại bách tính, may mà tinh binh Khiên Tự Quân của thủy quân Tứ Châu đuổi đến, chỉ một ngàn nhân mã nhưng đuổi lui ba ngàn tên cướp biển, diệt vô số tàu bè. Tiên đế vì thế mà long nhan vui mừng, đặc biệt hạ chỉ lệnh cho thợ mộc trong cung chế tạo một ngàn thanh kiếm, trên khắc “UY CHẤN TÔ HỢP” thưởng cho các tướng sĩ của ‘Khiên Tự Quân’”.

Đất bằng nổi gió. Trần Yên chậm rãi nhắm mắt lại, cắn chặt răng.

“Nói đến đây, thứ cho Thái mỗ to gan hỏi .... Phải chăng, Trần công tử từng tòng quân tại Tứ Châu?” Thái Thân Ngọc ngấm kiếm tự nói, nén giọng: “Nhắc đến quân Tứ Châu, dường như ta nhớ ra một người trong thủy quân Nam Châu có cùng tên với ngài...”

“Đương gia!”. Trần Yên chợt chặn lời gã. Nhưng hồi lâu chàng mới yếu ớt thêm một câu: “Tôi. Chưa từng đến Tứ Châu”.

Thái Thân Ngọc chăm chú nhìn chàng thật lâu, thu kiếm cười: “Vậy chắc ta nhớ nhầm rồi. Thất lễ”.

Trần Yên nắm chặt tay. Bởi tính chất ngành nghề, người mở tiệm cầm đồ rất chú ý đến ánh mắt, giỏi nhìn người, luôn là những bậc học rộng hiểu sâu, biết nhiều về những chuyện ít ai biết đến ở các nơi. Chàng nghe Thái Thân Ngọc nói đến chuyện quân dịch Tô Hợp, lòng đã khấn trương, lo sợ gã lại nói ra những chuyện khác nữa, nên mới buột miệng bác bỏ.

Mà ánh mắt Tạ Hoàn Hồi từ đầu đến cuối vẫn nhìn chàng. Đen sẫm thấu triệt, sắc bén vô cùng. Bên trong nhoáng lên ánh sáng như lần đầu họ gặp gỡ, như một cây kim nhỏ dễ dàng đâm vào vết hầu chàng, chỗ đâm vào chỉ hơi đau nhưng lại sâu đến cốt tủy.

Hắn rõ ràng đã thấy phần đề chữ sau sách. Giấy trắng mực đen, viết thẳng tắp là địa điểm Tứ Châu.

Trần Yên nghĩ mình trong mắt hắn chẳng qua chỉ là một tên lừa đảo liền buồn bã.

Nhưng người nọ chỉ hất đầu, vẻ mặt lạnh lùng liếc mắt nhìn Thái Thân Ngọc, bất chợt nở nụ cười chế giễu: “Ngày sau trả lại hắn? Muộn rồi. Người vừa nói đưa cho hắn hai mươi lượng bạc phải không? Ta trả!”

Nói rồi hắn ném một bao tiền vào lòng Thái Thân Ngọc, đối phương còn đang trợn mắt toan nói, Tạ Hoàn Hồi đã duỗi tay đoạt kiếm, nhàn nhạt liếc qua bốn chữ Triện “UY CHẤN TÔ HỢP”, khéo môi nhếch lên giễu cợt, lạnh lùng nhìn khuôn mặt đang ngạc nhiên của Trần Yên, cao giọng nói: “Trần Yên, ta muốn làm ăn với người!”

Hắn ném kiếm tới trước mặt Trần Yên, từ cao nhìn xuống, kiếm cắm thẳng trên đất bùn tung tóe.

“Đặt cọc bằng cái này...”. Hắn nhếch mi, âm thanh trong trẻo khỏe khoắn.

Chú thích:

[1] Chữ khải (khải thư hay chính thư) là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III cn. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

[2] Sương phòng: phòng khách

[3] Mắt đào hoa: Mắt có dáng giống cánh hoa đào, có khuôn mắt dài, đôi mắt mở to, lòng đen lòng trắng thường được phân định rõ ràng, đuôi mắt hơi cong vểnh lên, mắt lúc nào cũng long lanh ngấn nước, ánh mắt như cười tươi rạng rỡ. Mắt hai mí, lông mi dài mảnh. Đây là đôi mắt đa tình. Dù là đàn ông hay đàn bà ai sở hữu đôi mắt đào hoa đều có sức hút mãnh liệt đối với người khác.

[4] Chữ Triện: Triện thư (tiếng Trung:giản thể: ；phồn thể: ；bính âm: zhuànshū), hay chữ triện, là một kiểu chữ thư pháp Trung Quốc cổ. Đây là loại chữ tượng hình có nguồn gốc từ chữ giáp cốt thời nhà Chu và phát triển ở nước Tần trong thời kì Chiến quốc.

[5] Dặm: đơn vị đo chiều dài (=1/2 km)

Triện thư
篆書

天 地 玄 黃

Lệ Thư
隶書

天 地 玄 黃

Khải thư
楷書

天 地 玄 黃

Thảo thư
草書

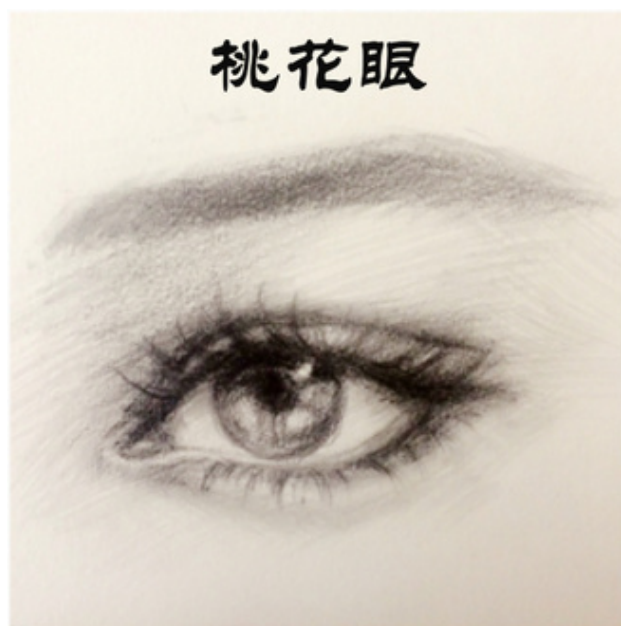
天 地 玄 黃

Hành thư
行書

天 地 玄 黃

Âm Hán Việt: Thiên Địa Huyền Hoàng
Nghĩa: Trời Đất Đen Vàng

Năm kiểu chữ thông dụng

5. Ngô Nam Kha - Chương 5

Sao mà quên được. Người đó ném kiếm xuống đất, ánh mắt mạnh mẽ không cho phép chàng lùi bước. Khi chàng hoang mang hỏi tường tận chuyện làm ăn, Tạ Hoàn Hồi chỉ vô cùng lạnh nhạt trả lời: Nghĩ ra rồi sẽ nói cho người. Chàng ngậy ra đó, Thái Thân Ngọc đứng bên cạnh khẽ cười vẻ thích thú.

Cuối cùng lại nợ thêm một món nhân tình.

Sáng sớm hôm sau, cơn mưa lại rơi, mảnh mai yếu kiều như một cây kim thêu hoa mà nàng thiếu nữ yêu thích nhất, từng mũi từng mũi thêu mái ngói với tường trắng sông nước, như đang dệt lên một tầng nước mỏng.

Trần Yên cả đêm mất ngủ. Trần trọc thao thức từ tàn canh cho đến rạng sáng, thanh kiếm đã trở lại trong lòng, nhưng bao lần chàng nghĩ lại trong chớp mắt thanh kiếm rơi trên đất đó, có một đôi mắt đăm đăm nhìn, mãi không khép lại. Chàng không ngủ được cũng không muốn thức dậy, vất vả đến khi gã thương nhân nợ đập cửa gọi, chàng mới mệt mỏi rời giường, lặng lẽ gói lại bao ngân lượng đã chuẩn bị sẵn, đi ra.

Kể đó thấy chàng đi tới, giọng điệu thốt ra chẳng có nửa phần khách khí: “Nước sơn vẫn chưa khô phải

không? Thật xúi quẩy, hàng này của ta nếu chuyển đi sớm hơn, cũng không lo mất tiền oan!”

Đối diện với lời lẽ hăm dọa của gã, Trần Yên chỉ im thin thít, đợi gã lải nhải xong, chàng liền đưa bọc hai mươi lượng bạc trong tay qua, ôn hòa nói: “Chuyện này quả thực là lỗi do tôi. Làm trể nải chuyện làm ăn của ngài, thật vô cùng xin lỗi, cũng mong ông chủ Cổ nhận lấy hai ngân lượng này của tôi, sau này... còn nhiều chỗ mong ngài quan tâm”.

Gã chủ họ Cổ nọ khẽ liếc mắt, dư quang quét qua một góc bạc lộ ra khỏi túi. Chất bạc khá tốt. Ánh mắt gã khẽ sáng lên rồi ngoảnh sang hướng khác, lỗ mũi hừ một tiếng, tựa như thập phần khinh thường.

“Đây là tiền bồi thường cho ngài, mời ngài xem qua”. Giọng điệu chàng tha thiết thành khẩn.

Cổ Niên Đạt bày ra một bộ khó chịu trên mặt, ra vẻ không muốn nhận nhưng lại kín đáo ôm rịt lấy kín không kê hở, như chỉ sợ rơi mất khắc nào. Gã ước chừng độ nặng xong, khéo môi nhếch lên, dẫu rằng lời nói ra vẫn mười phần giận dữ như trước: “Ái chà, coi như ta xui xẻo, chút ít này khỏi cần nữa, mỗi làm ăn này ta lỗ nhiều lắm, có đưa ta thêm mười túi nữa cũng không đủ. Mà nói, ta đây tâm địa bồ tát, thấy người tàn tật đáng thương mới cho người cái ăn cái làm, ai ngờ...”.

Lời còn chưa dứt, bao tiền trong tay đã bị bắt ngờ vô cớ cướp mất!

Hai người đều kinh hãi.

Cổ Niên Đạt tay chân luống cuống, đang định hô “Cướp” thì cả cơ thể ứ na ứ nản đã bị đập cho một cái chúi về trước, lão đảo suýt ngã, may mà Trần Yên nhanh nhẹn đỡ lấy gã. Nhưng gã lại như bị nhục lắm, lập tức đẩy chàng ra, như thể vừa chạm phải thứ gì xúi quẩy.

Cổ Niên Đạt quay ngoắt lại, toan chửi ầm lên, nhưng khi nhìn rõ người trước mắt, gã cứng đờ trơ mắt: “Ta... Tạ Hoàn Hồi?”

Đại phu nọ cười lạnh một tiếng, ánh mắt hần sắc bén, tay vung vẩy túi bạc: “Ta nói dừng gấp chuyện gì, ra là bị người lừa bịp!”

Trần Yên chỉ nghĩ hần không rõ chuyện, vội vàng đi giải thích, lại phát hiện sắc mặt của Cổ Niên Đạt đứng bên cạnh biến đổi lớn, như là sợ hãi, tay áo xoắn vào nhau run cầm cập, gã lắp bắp nói: “Người... người ít ngậm máu phun người! Ta không hề lừa hần...”

“Phi! Chút mảnh khéo đó ba năm trước Cổ Niên Đạt người đã gỡ ra rồi, hần không biết, ta đây lại rõ ràng một hai!”. Tạ Hoàn Hồi nướn mi, vẻ mặt càng giống như dùng phiến đao khắc lên, cực kì sắc nhọn, nhổ một bãi nước bọt vào gã nọ.

Cổ Niên Đạt trợn nhìn đôi mắt long lanh đó, cổ họng khặc khặc kêu lên.

Trong mắt Tạ Hoàn Hồi đều là khinh miệt, hần thỉnh linh nhấc chân đạp lên bậc thềm! Cổ Niên Đạt cứ tưởng hần định đạp mình, hết hồn trốn ra sau, lại luống cuống rồi ngã chổng vó. Tạ Hoàn Hồi cười ác liệt, chỉ vào mũi gã nói: “Đương Gia Hoàng Phó tiệm sơn dầu là ai!... Là cháu trai ngoại của ngươi! Trộn lẫn chín phần sơn đều, cố tình bán cho người mua, tính lấy cơ sơn chưa khô đẩy trách nhiệm do sai sót, hăm he bắt chẹt một món phải không? Ba năm trước ngươi lừa bịp thợ mộc trong thành, suýt chút thì phải ngồi lao ngục, chẳng qua ỷ chút tiền bẩn thủ, mua quan hệ mới chạy được ra bên ngoài sinh nhai, không ngờ ngươi còn có gan quay lại diễn lại trò cũ!”

Từng câu từng chữ vang lên như tiếng sấm vọng lại. Trần Yên tức thì kinh hãi tỉnh ngộ.

Bảo sao... Bảo sao! Chẳng tìm khắp cả Thập Nhị Lý này, chỉ có tiệm sơn dầu Hoàng Phó bán sơn đỏ. Hóa ra là đã tính kĩ, bày bố trận không hề tổn sức, chỉ đợi chàng tự rơi vào bẫy mà thôi!

Trần Yên vẫn đang bàng hoàng, Tạ Hoàn Hồi phất tay áo, bao ngân lượng đó liền lẳng lẳng rơi vào lòng ngực chàng.

Chàng ôm lấy bao tiền, khoe miệng hơi run rẩy.

“Ngươi, ngươi, ngươi....!” Cổ Niên Đạt thấy bị vạch trần chuyện hèn hạ, lại thấy hai ba người qua lại trong ngõ đang ngó vào hóng hớt, thì mặt liền như chiếu nhuộm. Gã giận dữ mắng về phía Tạ Hoàn Hồi: “Ngươi bắt quả chỉ là tên bất bệnh, ở đây mà lo chuyện bao đồng! Ông đây đã không còn giống mấy năm trước nữa, ông đây đã có quý nhân chống lưng rồi!”

“Ha ha!”. Tạ Hoàn Hồi ngửa cổ cười to, một tay chống hông, một tay phất tay áo, âm thanh giòn giã, không ai hiểu được hần đang nghĩ gì.

Cổ Niên Đạt còn đang lết nửa người trên đất, vừa động một cái thì chột hét lên: “Ui da”, mới phát hiện cú ngã vừa nãy khiến eo vẹo mất rồi. Gã cắn răng cắn lợi, chậm chạp đứng dậy, ai ngờ Tạ Hoàn Hồi lại giẫm lên bước nữa, ép chặt lấy gã.

“Tạ, Tạ Hoàn Hồi! Ngươi ban ngày ban mặt tính đánh người sao!”

Tên thương nhân nọ rõ ràng không oai như cái miệng gã, thấy người ta càng ngày càng gần, mặt gã càng trắng bệch, gần như vừa bò vừa trốn.

Tạ Hoàn Hồi thản nhiên nhìn gã, bờ môi mỏng khê cong lên, cười khẩy. Hần đứng đĩnh đi tới trước mặt Cổ Niên Đạt, cúi người xuống, đôi mắt trời sinh đẹp đẽ, thư thả mà càn rỡ híp lại: “Theo ta thấy, ông chủ Cổ mấy năm năm quả thật đã thành ‘quý nhân’ rồi, nếu không sao lại ‘quên mất nhiều chuyện’ thế được... Sư huynh ta thế nhưng là Thái Thường quan y trong cung, ngày thường đều đến khám bệnh cho các vương công đại thần. Nói đến quý nhân, quý nhân huynh ta quen biết sao lại ít hơn ngài được! Ông chủ Cổ à, ngài muốn nhờ ai chống lưng cho ngài vậy, nói tên tuổi đi?”

Cổ Niên Đạt đã xây xẩm mặt mày, tựa như hết hơi để mắng mỏ Tạ Hoàn Hồi.

Đại phu nọ làm chùn nhuệ khí của gã, lại thuận thế vỗ vỗ cái mặt già nua của gã, lòng dạ vô cùng vui vẻ. Chưa hết, hắn vươn tay mắng một tiếng “Cút”. Cổ Niên Đạt cầu còn không được, vội vàng chống cái eo đau thậm thà thậm thụt chạy thục mạng ra đầu ngõ.

“Này! Nhớ hôm khác mang tiền công đến rồi chuyển đồ đi, không thì đừng trách ta báo quan phủ!”. Tạ Hoàn Hồi như chưa hả giận, vẫn chỉ vào Cổ Niên Đạt đã chạy xa dần mắng mủi. Thấy gã chỉ mải chạy, hắn không nhin được toan tiến lên, làm thế muốn mắng lớn hơn nữa thì bỗng nghe thấy tiếng “Lạch cạch” phía sau.

Ra là bao tiền nọ đã rơi xuống đất.

Hắn chưa kịp quay đầu ngạc nhiên, bỗng thấy cổ tay mình đột nhiên ấm áp, đã thấy một bàn tay ấm nóng nắm chặt lấy tay mình.

Đó là bàn tay của nam tử. Lực xương tay vừa phải, các đốt ngón tay chắc khỏe, nhưng động tác lại hết sức dịu dàng. Nếu không bởi bàn tay ấy khe khẽ run lên, Tạ Hoàn Hồi không thể nào biết được chàng đang kích động, cũng sẽ không bởi thế mà ngậy ra.

Lúc này, bàn tay đó khe khẽ kéo, hắn liền mơ màng bị kéo về sau, suýt va vào lòng người nọ.

Tạ Hoàn Hồi ngạc nhiên ngẩng đầu. Tiếng hít thở cận kề trong gang tấc, tóc mai vẫn vương nơi khóe mắt đung đưa lay động, rất ngứa. Hắn níu mảy, toan mở miệng mắng lại nhận ra Trần Yên nhìn hắn chăm chú.

Đôi mắt Trần Yên đen láy. Đó là suy nghĩ đầu tiên của Tạ Hoàn Hồi. Lần đầu tiên hắn đánh giá đôi mắt ấy là khi hắn sắp xếp cho một lão đầu nằm trên giường ở đầu nhà hắn, đến bên cửa, hắn thấy Trần Yên một mình ngồi nơi đó, đôi mắt tịch mịch ngược nhìn mây trôi vẩn che kín, trong mắt là một màu đen kịt, đen đến trầm lặng, khiến hắn muốn quát lên hai tiếng. Nhưng sắc đen hiện tại và của ngày đó đã bất đồng. Giờ đây nó mềm mại, cố chấp và đầy tình cảm.

Hắn vô thức vùng tay. Cánh tay trái của người nọ chẳng hề suy yếu, bèn bì nắm lấy tay hắn, càng ngày càng chặt, thậm chí chàng còn bước đến gần.

Gần đến mức một sợi tóc lay động khe khẽ, bay tới bờ mai.

“Này, Trần...”. Tạ Hoàn Hồi muốn nói. Hắn mới phát ra hai tiếng, chợt cảm thấy cổ họng sệt lại, tắc nghẽn, không phát âm nổi. Mạch ần ần đập loạn, một thành mười, mười thành một trăm, càng lúc càng dồn dập.

Độ ấm trên tay, độ sâu trong mắt. Mắt hắn chợt nóng bừng lên.

“Tạ đại phu”.

Giọng nói Trần Yên có chút e dè, mang theo ngữ điệu của người miền Nam, dịu dàng dễ nghe, chàng khẽ gọi hần. Người cũng đến gần thêm bước nữa.

Tạ Hoàn Hồi như bị giật mình, vội lùi ra sau, chân bắt cần bước hụt, suýt thì ngã, may mà bàn tay nọ nắm chặt lấy hần. Trần Yên dường như đã ngốc rồi, hoàn toàn không nhận ra mình đã thất lễ. Trước đôi mắt của Tạ Hoàn Hồi, chàng chỉ thấy tĩnh tại, không hề hoảng hốt.

“Tạ đại phu”. Chàng lại gọi khẽ, ngữ điệu nghiêm túc mà buồn bã: “Vốn ngài và tôi không thân không quen, lại với tôi ân nặng như núi. Trần Yên một mình đến Duật Kinh thân cô thế độc, lại... là kẻ tật nguyên, khó tránh khỏi bị người ta chèn ép ức hiếp. Tam sinh hữu hạnh mới được đại phu nhiều lần giang tay cứu giúp, Trần Yên hổ thẹn không biết làm sao để đáp tạ. Nay lòng có thừa mà lực không đủ, không có gì báo đáp, chỉ xin ngài nhận lấy của tôi một lạy...”.

Tạ Hoàn Hồi nghe mà ngạc nhiên. Không ngờ Trần Yên nói xong, buông tay, trịnh trọng quỳ xuống!

“Này, người đừng...!”. Hần thất thanh quát lên, mắt thấy Trần Yên đã quỳ xuống, phủ thân dập đầu, liền vội vươn hai tay chụp lấy cánh tay Trần Yên, sống chết kéo chàng dậy.

Ai ngờ hần nắm được tay trái, nhưng tay phải lại trống rỗng, bỗng nhận ra thứ mình kéo được chỉ là ống tay áo, hần mới nhớ ra Trần Yên tàn tật, bất giác dừng lại. Trần Yên cũng ngẩn người, cũng bất động ở đấy. Tư thế hai người vô cùng kỳ quái. Lực hai tay Tạ Hoàn Hồi không đều nhau, cả người hần nghiêng về một bên, lệch nửa người, trợn nhìn Trần Yên, khóe môi co rút.

Trần Yên chưa từng được thấy bộ dáng xấu hổ này của hần, cuối cùng chàng bất chấp địa điểm bật cười lên khanh khách. Tạ Hoàn Hồi lúng túng vô cùng. Trần Yên dù biết mình cười lúc này thực sự có hơi không ổn nhưng không nhịn được, chàng chỉ đành quay mặt đi, cúi đầu nén cười.

Tạ Hoàn Hồi khó có được lúc đỏ mặt, cơn giận bừng bừng bốc lên từ bụng, hần nhổ một bãi, hung hăng ném đoạn tay áo vào ngực Trần Yên, làm vang lên một tiếng “bộp” thập phần dữ dội. Gã đứng thẳng, chỉ tay vào Trần Yên vẫn đang cười, giậm chân mắng mồm: “Cười! Cười cái quỷ!.... Người, người im miệng cho ta!”

Trần Yên nhớ đến bộ dáng hần vừa nãy mắng tên gian thương, đáy lòng nóng lên, nụ cười càng sâu, không thể dừng lại.

Thấy chàng vẫn cười tươi, mặt mũi Tạ Hoàn Hồi nóng ran, vô cơ cảm thấy trong tim có một đoàn ngựa đang tung vó, thành thích gõ móng vào ngực hần, cũng chẳng rõ là do rối rít hay tức giận. Đương lúc không biết phải làm sao, hần chợt nhớ ra cái gì liền hất đầu quát Trần Yên: “Họ Trần kia! Mỗi lần ăn đó người còn muốn làm hay không!”

Câu nói quả nhiên có hiệu quả. Trần Yên cứ thế bị lời hần nói chặn dứt tiếng cười, im lìm nhìn hần.

Dường như...quả thực có chuyện này.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Trần cứ đoan trang đứng đắn như thế thật là nhạt nhẽo nha.... Liếc đại phu...

Đại phu: “Hắn nhạt nhẽo liên quan gì đến ta!”

Tiểu Trần đỏ mặt: “...”.

Ầy dà, nhưng vẫn thật là hợp, ngược mắt nhìn trời phe phẩy quạt~

6. Ngõ Nam Kha - Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tủ lớn sơn đen gỗ Sưa[1]. Cao chừng mười thước rưỡi, rộng hơn ba mươi thước, vừa tròn trăm ngăn.

Tạ Hoàn Hồi cầm một cái cân tiểu ly, lúi húi cân vụn thuốc rồi trải lên giấy, sau đó thuần thực gói lại, lơ đi vẻ mặt ngạc nhiên của Trần Yên: “Sáu, bảy năm rồi chưa thay mới. Mấy năm rày mỗi khi trời nồm đều bị ẩm, nếu không mau thay, sớm muộn cả thuốc nấu cũng hỏng mất. Người cứ chiếu theo hình dáng cái cũ mà làm”.

Quả nhiên không phải chuyện nhỏ. Chàng khẽ ngẩng đầu tính toán, tủ lớn như vậy, cộng thêm một trăm ngăn tủ nữa, lượng gỗ cần thiết, mẩu nối, điều khắc trên sơn, nếu muốn làm chắc chắn, ít cũng phải mất đến hai, ba tháng.

“Đại phu, ngài định khi nào thì thay?”.

Tạ Hoàn Hồi vẫn không ngẩng đầu, hẩn nắm một nắm thuốc cho vào cối giã đồng, giã vụn thành bột, đổ vào giấy, gói lại, làm liền tù tù không ngừng: “Cuối năm”.

Hiện giờ còn non nửa năm nữa mới đến tháng giêng. Trần Yên rầu rĩ không thôi, ngưng một lát, chàng mới ngập ngừng hỏi: “Đại phu, ngài không phải gấp lắm sao?”

“Người cứ lo làm đi là được, lo ta gấp hay không à!” Tạ Hoàn Hồi nóng nảy hất mặt, tặng cho chàng một ánh mắt dữ tợn rồi đập bàn mắng: “Tiền đặt cọc người nhận rồi, còn lăm mồm như thế làm gì...”

Trần Yên xấu hổ ngậm miệng.

“Nhân lúc này y quán đang rảnh rang, mau về nhà thu dọn đi! Thước đo dụng cụ mang qua đây đo đạc cho kỹ!” Tạ Hoàn Hồi như bận rộn lắm, hẩn nhửu mày phẩy tay đuổi chàng. Được một lát, lại gọi chàng lại: “Cần mấy thứ gỗ Sưa, gỗ Tử Đàn, gỗ Xạ Hương[2] gì đó thì cứ nói với ta, đợi lát nữa ta viết giấy giúp người, xong rồi thì mang đến hàng gỗ đặt hàng đi!”

Trần Yên hơi ngẩn ra, nghe Tạ Hoàn Hồi nói muốn viết hộ mình, chàng biết hẩn thông cảm mình viết chữ không tiện, trong lòng bất giác ấm lên, vội vàng đáp tiếng, sau đó trở về nhà bên lấy dụng cụ đo.

Chẳng bao lâu chàng đã mang đồ qua, lúc đứng góc đại môn, thoáng thấy vị đại phu nọ đang nằm sấp trên quây hàng, không nghiêng thuốc, cũng chẳng cân đong, không rõ đang làm gì. Chàng thấy hơi tò mò, liền chậm chạp bước vào núp bên cửa, áp sát tường, lặng lẽ nhìn vào trong.

Tạ Hoàn Hối đang chờ ra trước nghiên đá nhà hân.

Lát sau, hân xắn tay mài ra nửa nghiên mực, nhấc bút lông, nhưng lại lấy tay trái cầm bút, cùi chỏ hân chậm rãi di chuyển trên mặt giấy, hân viết vài chữ, tức thì cau chặt lông mày, sau đó hân chuyển bút sang tay phải, phác vài nét, sau đó lại đổi sang tay trái, cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần.

Cũng không biết đã đổi tay bao nhiêu lần nhưng về mặt Tạ Hoàn Hối càng lúc càng nóng nảy, hân viết chẳng đến mấy khắc nhưng cơn tức giận đã bắt đầu trời dậy, cắn răng, hân giận dữ nắm chặt cây bút bằng tay trái, không đổi nữa, chỉ cố gắng vung vẩy múa bút, uyển chuyển lướt trên giấy. Làm xong, hân ném bút lên bàn, về mặt tái mét, hân đứng sau bàn gỗ, bộ dáng chán nản không thôi.

Trần Yên bối rối nhìn hồi lâu, nhất thời không biết nên nói gì. Ngay lúc trông thấy Tạ Hoàn Hối dùng tay trái viết chữ, yết hầu chàng như đâm phải vật cứng ngắc, trái tim đập loạn, hai má căng lên. Chàng cúi đầu, cố ý giậm mạnh chân, để tiếng động phát ra bên ngưỡng cửa, bước vào nhà.

Tạ Hoàn Hối bất chợt thấy chàng đi vào, vội vàng đẩy tờ giấy trước mặt vào trong góc rồi lấy một xấp giấy khác đề lên, ánh mắt hân lẩn tránh Trần Yên, cũng không nhìn lại trang giấy đó nữa.

Trần Yên chần chừ giây lát rồi ngược nhìn tủ gỗ nói: “Tôi mang thước đo đến rồi đây, giờ phải có đồ kê mới với tới nóc tủ”.

“Chờ đấy”. Tạ Hoàn Hối đảo mắt khắp phòng nhưng không thấy cái nào phù hợp, hân liền quay người vào trong buồng tìm kiếm.

Thấy hân vào phòng rồi, dường như đi thẳng vào đầu nhà bên kia, một lát không còn nghe thấy tiếng động gì nữa, Trần Yên lặng lẽ nhìn rèm trúc ngăn phòng rồi đặt đồ trên tay xuống, nhẹ nhàng đi tới bên tủ, khẽ khàng rút trang giấy nọ dưới đáy tập giấy ra, chăm chú nhìn. Chàng ngáy người.

Trang giấy chia làm hai bên. Bên Trái viết một hàng chữ “Tả” xiêu vẹo, bên phải lại viết một hàng chữ “Hữu” chỉnh tề ngay ngắn.

Nhìn ra được phía bên trái cố gắng mô phỏng nét bút bên phải, tuy thế nhưng thua kém thấy rõ, đến cuối cùng trên trang giấy không còn viết hai chữ “Tả”, “Hữu” nữa mà dùng tay trái viết một chữ “Xấu”, rồi lại một chữ “Xấu”, rồi thêm một chữ “Xấu” nữa, nửa trang giấy to dày đặc chữ “Xấu” kết thành một mặt giấy kín, lem nhem mực tàu như đang bị trút giận. Cuối trang còn có hân vẽ một bộ mặt quỷ sứ đang nhe răng múa vuốt, đại để biểu thị cho cơn giận.

Trần Yên động dậy khoe miệng, suýt chút nữa thì bật cười

Ngay thời khắc nước sôi lửa bỏng đó, vị đại phu nọ đã sắp trở ra, bước chân gần như đã tới sau rèm cửa. Chàng vội vàng đề xấp giấy lại, bày ra, trải phẳng.

Tạ Hoàn Hối đứng lúc vén rèm đi ra, tay hân cầm một chiếc ghế đầu chắc chắn, hân đặt nó trước tủ, đang định nói: “Dùng cái này đi”, chợt ngược mắt thấy bờ môi đã nhếch nửa của Trần Yên, tựa như đang chịu đựng cái gì đó khổ sở lắm, mặt quay đi không dám nhìn hân.

“Người sao vậy?”. Đại phu nhăn mày, quét chàng một lần từ trên xuống dưới. Không ngờ hân vừa nói xong, Trần Yên chợt ho lên mấy tiếng, nửa bên mặt đã đỏ bừng, chàng vừa ho vừa gắng gượng dời mắt về bức tường, tựa như thứ vôi trắng ấy cũng có thể biến ra thành năm màu bảy sắc vậy. Tạ Hoàn Hối nổi giận: “Trời nắng nóng, không gió không cát, người ho cái gì! ... Mà người nhìn tường làm gì, người nhìn nó thì nó nở được hoa chắc?”

Trần Yên gắng gượng nhin cười, ấn xuống khoe môi đã bắt giác cong lên, cổ họng run rẩy không thôi. Chàng cuống quýt xua tay với Tạ Hoàn Hối, cúi đầu nhìn chằm chằm cái ghế: “Không có, không có. Tôi, khụ, tôi đi đo tủ đây”.

“Kỳ kỳ quái quái!” Tạ Hoàn Hối miệng còn mắng nhiếc, bực bội giữ một mớ thuốc đã gói xong trên tủ ra, lưu loát gom lại, vun bên bàn.

Mới làm quen tay, sau lưng lại vang lên tiếng cười.

Huyết thái dương hấn đập mạnh, vậy là hấn dứt khoát quăng luôn thuốc qua một bên rồi một mực quay người, hai tay chống hông, ánh mắt bình giận nhìn kẻ cứ rầm rích cười bò trước tử gỗ kia. Hấn lạnh lùng mỉa mai: “Trần sư phụ, ngài đo tử hóa ra cũng vui vẻ như vậy? Ngài xem ngài thích chưa kìa...”

Trần Yên lặng lẽ ho một tiếng, chậm rãi đáp: “Cái tử này thú vị lắm. Bên ngoài sắc sơn lạnh lùng, tưởng như rất đáng sợ, nhưng mở ngăn kéo ra mới biết chất gỗ tinh tế, lại có mấy phần đáng yêu”.

Cái thứ vớ vẩn gì vậy. Tạ Hoàn Hồi khó hiểu liếc chàng, hừ một tiếng rất ư lạnh lùng rồi thì không thèm để ý đến chàng nữa, hấn quay ra lo chuyện của mình. Trần Yên vẫn vừa cười thầm vừa tiếp tục đo đạc tử gỗ. Nhưng chưa qua một chung trà, đại phu nọ chợt dừng tay, đôi lông mày dần cau lại, quay đầu nhìn chàng hồi lâu, rồi hỏi một câu: “Này, thứ người vừa nói... thật là cái tử sao?”

Trần Yên khẽ cười: “Đúng thật là cái tử”.

Người sống trong ngõ Nam Kha những lúc trà dư tửu hậu có một thói quen là ... xem mục Thập đầu ngõ bẻ ngón tay. Bẻ một cái là có chuyện kỳ lạ xảy ra.

Ngày đó, mục Thập há mồm ngáp một cái, tay bắt con chấy giơ ra trước mặt rồi cư nhiên bẻ một phát những hai ngón tay. Dân cư thôn thức xong, đều vỗ tay tán tụng tuyệt cú. Bởi vì trong ngõ quả thật có hai chuyện kỳ.

Chuyện đầu tiên là, Tạ đại phu của Hồi Xuân thảo đường thế mà lại đến thăm nhà gã thợ mộc tàn tật cách vách.

Chuyện thứ hai là, Tạ đại phu thế mà lại đến thăm không chỉ một lần.

Bà con trong ngõ trắng trợn bàn tán. Rảnh rang liền mồm miệng không dứt, đều do họ tự suy diễn mà ra nên không khỏi thêm mắm dặm muối đôi ba điều, người ta nói vị Trần sư phụ nọ tính tình kiêu lời, mà Tạ đại phu vừa khéo lại là người một ngày không vắng ai liền không yên thân, may thay gặp đúng người không biết đường mắng trả, đúng với ý ngài ta. Quả thật là một người nguyện đánh một người nguyện đòn.

Lại nghe phong phanh được chuyện Trần thợ mộc nhận mồi làm ăn của Tạ đại phu, bà con càng được hồi cảm khái, đoán rằng chuyến đến nhà bãi phỏng này chắc là để thám thính tình hình. Mua nhà nào không chọn lựa. Nếu có chỗ không bằng lòng, Tạ đại phu phỏng chừng sẽ mắng cho đầy ngày. Vị Trần sư phụ kia cũng đáng thương thật.

Lời truyền ngôn này đúng một nửa mà sai cũng một nửa. Đúng chính là Tạ đại phu quả thật khoái mắng người, sai thì là hấn đến nhà Trần thợ mộc vì một lẽ khác.

Kỳ thực, chuyện Tạ Hoàn Hồi yêu thích nhất khi ở nhà chàng không phải là mắng người, mà là đập dấm bào.

Sang thu, chân vẫn mang guốc Hải Đường[3] của những ngày đầu hè, vén nửa đoạn áo lên rồi mạnh dạn đập xuống, dấm bào dưới chân chốc thì gây vụn, vang lên những tiếng “soạt soạt” giòn giã vui tai.

Trần Yên nhìn thấy mà nửa bất lực nửa cười xòa. Có những khi, vị đại phu nọ tính tình hết như một tên nhóc. Mỗi lần đập lên dấm bào trong sân, đợi khi tiếng vang lắng xuống, Tạ Hoàn Hồi đều đoan trang khom người, vãn về vụn bào, bộ dáng cực kỳ nghiêm túc nói: “.... Mấy cái này đập vụn rồi, mang đi đốt lò thuốc được đấy”.

“Ngài thích thì cứ lấy mà dùng”. Chàng nghe Tạ Hoàn Hồi nói vậy thì vội vàng tiếp lời. Chàng nợ ơn người ta há đầu chỉ một lần, từng món nợ một đều phải báo đáp nên chút dấm bào đó có là gì.

Tạ Hoàn Hồi không trả lời, hấn quả thật cảm một cái ki nhỏ hốt hết toàn bộ dấm bào trong sân.

Nhưng hẩn dọn đám mạt gỗ này chưa tới hai ngày, giữa trưa, Trần Yên đang tạm dừng công việc nghỉ ngơi, hẩn chợt bưng một thực hạp bằng gỗ Trầu[4]đến, đặt trước mặt Trần Yên rồi hời hợt nói: “Đã dùng dăm bào nhà ngươi đốt lò thì cũng phải để cho ngươi một phần... Ăn đi”.

Trần Yên ngẩn người. Mở nắp hạp sơn đỏ ra, một luồng hơi nóng tỏa ra mùi thơm nức mũi, mấy miếng bánh ngọt[5] nặn trông ngốc nghếch bị đáng thương xếp xuống đáy hộp, màu sắc trắng mịn giòn xốp thọt lồm trong hộp sơn đen trông như một bầy cừ non sống động. Tạ Hoàn Hồi bị chàng đỡ ra nhìn thì mặt mũi sầm lại, “Bộp” một tiếng, hẩn đập ống đũa lên mặt bàn, giận dữ trừng mắt với chàng rồi bỏ đi đập dăm bào. Chàng cúi đầu, vũng nước đọng trong lòng đập dờn lay động, bất giác chàng lặng lẽ mỉm cười, tay gấp lên một miếng bánh mới hấp bỏ vào miệng.

Cắn miếng đầu, chàng bỗng dừng lại.

Bột mỳ dùng làm vỏ bánh không có vị thường thấy, mà tựa như được rưới qua bằng nước cam thảo rồi cho thêm mật ong, chẳng là để lấp đi vị đắng trong nhân bánh. Nhưng chàng vẫn ném ra được vài phần vị thuốc.

Đũa trong tay chàng khê run.

Trần Yên ngừng lại hồi lâu, bên tai vẫn vang lên tiếng đập dăm bào, “rộp rộp” vui tai, lòng chàng như bị ai đó giấu vào trong bào gỗ, từng tiếng vang lên là từng nhịp tim đang giục giã. Chàng hạ mắt, bờ môi lướt nhẹ trên miếng bánh, cứ thế chàng đã ăn hết sạch.

Tạ Hoàn Hồi vẫn đang quét dọn dăm bào mới đập, thấy chàng đã ăn sạch sẽ, liền nhanh nhẹn thu hết hộp cơm ống đũa lại gọn gàng, hẩn cũng không hỏi chàng ăn có ngon không, thu dọn xong liền trở về y quán. Từ đó về sau, mỗi lần Trần Yên nghỉ ngơi, hoặc giữa trưa, hoặc sẩm tối, Tạ Hoàn Hồi đều mang vài món qua cho chàng ăn, có bánh dày gói lá trúc[6], bánh canh[7] chế thêm nước táo và sữa dê, có lúc hẩn còn bưng đến bát cháo mạch nha[8] thơm nức nóng hôi hổi, đồ ăn được trộn với thuốc thang, mang đến chỗ Trần Yên, uy hiếp chàng không được phép bỏ thừa, mất công hẩn phải dọn lại.

Tay nghề của Tạ Hoàn Hồi không phải quá tốt. Có những khi bột nhào không đủ nóng, nhào bột lại sơ sài, luôn làm ra những món trông méo mó, ngổ tào, béo múp, có vài cái dính thành một nhúm, màu sắc kỳ quái cũng là chuyện thường thấy khiến Trần Yên thiếu chút thì bật cười. Nhưng chàng bưng trong tay lại không nỡ lòng ăn vào bụng, nửa ngày mới ăn hết.

Mỗi ngày chàng bào gỗ, đánh bóng, thường giữ lại cho Tạ Hoàn Hồi một đồng dăm bào, để hẩn đập sướng chân. Chàng vừa ăn, người nọ vừa đập. Hạ qua thu tới. Chàng dần dần ăn càng chậm lại, Tạ Hoàn Hồi cũng dường như ngày càng đập chậm hơn, hai người cách nhau nửa sân vườn, người một câu, ta một câu, từ tốn trò chuyện.

Rõ ràng thuốc thật đắng nhưng biết bao lần chàng muốn hỏi, bên trong có phải đã được rót mật hay không.

Có cho mật hay không chàng không biết, nhưng thuốc cho vào chàng lại rõ mồn một. Người nọ da mỏng, chàng vẫn không nói trắng ra.

Bỗng một chiều hoàng hôn bóng tà, chàng chợt nín lại hộp cơm sơn đỏ mà Tạ Hoàn Hồi đang định nhấc lên, ấn nó trở lại mặt bàn, nghiêm túc nhìn vào đôi mắt hẩn: “Đại phu, tử thuốc là tôi làm thuê cho ngài, đồng dăm bào đó đương nhiên cũng là của ngài rồi. Tôi cũng không thể tiếp tục ăn không điểm tâm ngài làm được nữa.”

Ánh mắt Tạ Hoàn Hồi khê đối, tựa như không ngờ tới chuyện này.

Thái độ của Trần Yên cũng cứng rắn như động tác của chàng vậy. Vị đại phu nọ đành tránh mắt ra một chút, về mặt hẩn được bóng chiều dương dát lên một lớp vàng mỏng manh, trông không rõ thần tình, rất lâu sau, chàng chỉ thấy bờ môi hẩn chợt động: “...Đã thế, ta thuê thêm người làm một việc, thù lao bằng chút điểm tâm này được rồi. Nói trước, ta không trả bằng tiền”.

Tiền công chàng nhất định không nhận: “Ngài muốn làm thêm đồ gỗ khác ngoài tử?”

“Ta không cần đồ gỗ”. Tạ Hoàn Hồi nhàn nhạt nhìn hẩn, trầm giọng nói: “Ta cần một cái siêu thuốc sống”.

... Siêu thuốc sống. Dùng người sống thử thuốc.

Trần Yên còn đang mù mờ, một khắc sau, trái tim chàng chợt nhảy lên như hoàng đàn gõ trống Hát[9], “Thịch” một tiếng thật vang, giống như có người ở trong não chàng tát chàng một cái vang dội vô cùng. Chàng bị tát đến mức hai tai ông ông, cả người cũng bưng bĩnh.

Ba chữ ngày nhẹ như con gió thổi, đẩy dong thuyền nước, thuận lí thành chương. Chàng rút cuộc đoán ra ý tứ của Tạ Hoàn Hồi.

Trần Yên không thốt thêm được lời nào nữa.

Cái gọi là “Siêu thuốc sống”, bất quá chỉ là cách mượn lời “đổi thang mà không đổi thuốc” mà thôi, tuy vậy thang này còn được sắc đến mức lẽ thẳng khí hùng. Đã làm khó cho Tạ Hoàn Hồi rồi, dù rẽ ngang rẽ dọc, hẳn vẫn đưa ra được một lí do quang minh chính đại đến vậy. Thật là danh chính ngôn thuận. Chàng cười khổ, vậy mà lại không thể không tiếp tục giả vờ, cùng hẳn hí tiếp một đoạn kịch này.

Chủ nhà có lời muốn nói:

Tớ đang rầu rĩ lắm ~T__T~

Sự thật là tớ mới dịch truyện không lâu nên trình độ vừa gà vừa kém. Lúc mới bắt đầu dịch văn hiện đại tớ còn cảm thấy tạm chấp nhận được. Nhưng khi dịch văn cổ trang, tớ thấy khó khăn cực kỳ. Không thể nào dịch cho ra câu hoàn chỉnh, câu văn thì lủng củng ngớ ngẩn. Mỗi lần đọc lại chương đã làm xong lại thấy khó nuốt. Đến nỗi tớ chẳng muốn đọc lại nữa OTL...

Tóm lại tớ thực sự là một con gà...

Thế nên nếu các bạn đọc mà cảm thấy ngứa mắt ở đâu, hãy góp ý cho tớ nhé. Tớ sẽ cố gắng để chỉnh sửa cho tốt nhất. #^_^#

Ngoài ra, bộ này 3 chương đầu tớ dùng bản trên Baidu, các chương sau dùng bản trên Tấn Giang nên nếu bạn nào đã đọc raw từ trước thì đừng ngạc nhiên nhé (*- -*)

Chú thích:

[1] Cây sưa: là cây gỗ nhỏ, rụng lá theo mùa, cao từ 6-12m (cũng có thể cao tới 15m), sinh trưởng trung bình. Thân cây dạng hợp trục, dáng phân tán. Vỏ thân cây màu vàng nâu hay xám, nứt dọc. Cành non màu xanh, có lông mịn thưa. Lá mọc cách, cấu tạo lá dạng kép lông chim lẻ, mỗi lá kép có từ 9-17 lá chét đính so-le trên cuống chính.

Gỗ Sưa cho mùi thơm quyến rũ thoảng nhẹ kiểu hương trầm. Thời phong kiến vua chúa dùng gỗ trắc thối để đóng đồ nội thất cao cấp trong cung đình vì nó vừa là hương liệu vừa là dược liệu.(wiki)

[2] Gỗ sưa

Gỗ Tử Đàn

Gỗ Xạ Hương

[3] Guốc làm bằng gỗ Hải Đường, hay gỗ cây lê.

[4] Thực hạp: Hộp khay đựng thức ăn

[5] Bánh ngọt: Nguyên văn: Bánh chỉ chung làm từ bột nếp.

[6] Nguyên văn

[7] Nguyên là . Bánh canh là cách gọi cũ của mỳ thời Trung Quốc xưa.

[8] Nguyên văn : là loại cháo mạch hạnh nhận cho thêm đường mạch nha. Cho đến thời Tùy Đường, đây vẫn là món ăn chủ yếu trong lễ Hàn Thực của người Trung Quốc.

[9] Trống Hạc: Một loại nhạc cụ có xuất xứ từ dân tộc thiểu số TQ, có người nói rằng nó bắt đầu từ dân tộc Hạc (biệt chỉ Hung Nô thời xưa), nên mới gọi là Trống Hạc. Hai mặt trống được bọc bằng da cừu đực, ở giữa thon nhỏ.

7. Ngõ Nam Kha - Chương 7

Số ngân lượng Cổ Niên Đạt lừa chàng quả đã lấy về được rồi. Nhưng khoản nợ của chàng lại càng ngày càng tăng.

Mỗi ngày vẫn có điểm tâm ném tới trước mặt, giờ chỉ là bánh ngọt bình thường. Có điều bên cạnh có thêm một chén thuốc. Tạ Hoàn Hồi gõ ngón tay lên mặt bàn đá, nói từng từ một: “Uống thuốc xong mới được ăn điểm tâm cho đỡ đắng!”

Chàng ngoài mặt thì gật đầu, trong lòng lại thở than. Tạ Hoàn Hồi cũng không thèm liếc chàng lấy một cái, tiếp tục làm mặt lạnh đem ngân châm, lò nhỏ, khăn lau, bình thuốc bày ra, hất ra lệnh cho chàng ngồi yên, còn mình thì quen đường quen lối nhanh nhẹn cởi bỏ áo ngoài của chàng, miệng không ngừng đe nạt nào là “Thuốc phối mới, cẩn thận phát độc” rồi thì “Đau chết cũng kệ”, nếu không cũng nhất định sẽ nói: “Đang lo không có người thử kiểu châm cứu mới này, nếu phản tác dụng, đừng hối hận lúc đầu đáp ứng ta”.

Trần Yên lại không cười nổi.

Chàng cứng đờ trên ghế gỗ, không dám động đậy, nghiêm chỉnh chấp hành nhiệm vụ, tận lực hoàn thành chức trách của cái “siêu thuốc sống”.

Tạ Hoàn Hồi lúc đập dấm bào vẫn là Tạ Hoàn Hồi, nhưng khi thực sự hành y sẽ là Tạ đại phu người thật việc thật, để không mất tập trung, đến nửa câu hán cũng không nói dư.

Trần Yên tôn trọng thói quen của hán nên cũng đồng thời im lặng. Trầm mặc lâu rồi, chàng tự hình thành một thói quen.

Thói quen này tựa như tự nhiên mà có vậy. Khi Tạ Hoàn Hồi cúi đầu tập trung nhìn vết thương, Trần Yên cũng cúi đầu tập trung nhìn hán. Dáng vẻ đó của Tạ Hoàn Hồi tỉ mỉ cẩn thận. Đặc biệt những khi trầm ngâm không nói, đôi lông mày của hán như kiếm đao dựng thẳng, mười phần căng chặt, đôi mắt đen láy dồn vào vết thương, trên trán đọng vài hạt mồ hôi nhỏ bé, bờ môi hơi nhếch, cánh mũi khẽ động. Sao lại không khiến người khác tôn kính ba phần?

Chàng thường nhìn đến mắt hán, nên có khi gây ra chuyện nực cười. Có lần, Tạ Hoàn Hồi lạnh lùng hỏi một câu: “Đau không”, chàng vẫn chưa tỉnh lại, ngốc nghếch mà “A” lên một tiếng, không rõ chuyện gì.

Đôi khi vị đại phu nọ bực bội quét mắt qua, chàng mới nhận ra cây kim đã đâm vào thịt những ba phân, thỉnh thoảng kích thích lên vết thương trên tay, lúc này mới thấy đau đớn, nhưng vẫn mù mờ, chỉ khẽ kêu lên hai tiếng: “Ui da”.

“Giờ mới kêu có nghĩa lí gì!” Tạ Hoàn Hồi bực bội mắng: “Làm thợ mộc lâu, người cũng biết thành đầu gỗ rồi sao!”

Trần Yên rụt rè ho khẽ một tiếng.

Có lúc chàng một mình bào gỗ, trong đầu mơ màng nhớ lại dáng vẻ Tạ Hoàn Hồi chăm chú đắp thuốc, bút khắc trong tay bất tri bất giác đưa qua đưa lại, đến khi thần hồn trở về, giữa văn gỗ đã bị ma xui quỷ khiến khắc lên một chữ “Hồi”.

Trần Yên suýt nghẹn, vội vàng lấy dao bào xóa đi. Nhưng một đóa dăm bào được bào ra vội vàng cũng không quần đi được đôi má nóng bừng kia của chàng mà khẽ khàng rơi xuống đất.

Tiết xứ thử[1], ánh nắng chan hòa còn mang theo chút ít nóng nực, Tạ Hoàn Hồi theo lệ thử thuốc một lèo mất nửa giờ, áo ướt đầm dề, cần cổ nhỏ từng giọt mồ hôi tí tách nhưng hắn cũng không màng đến, chỉ mãi miết làm việc.

Chất gỗ tích tụ rất nhiều bụi gỗ, theo gió bay lên rồi dính vào mồ hôi, những chỗ trán và cần cổ dính tóc dễ dàng bám thành một tầng hoa râm. Trần Yên do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn tính chuẩn bị một thau nước mát, khăn lau, đợi đến những lúc Tạ Hoàn Hồi bên cạnh bận bịu, chàng liền thấm ướt khăn, nhẹ nhàng vắt khô rồi thay người nọ lau mồ hôi đi, cuối cùng còn lau sạch bụi gỗ trên tóc một cách cẩn thận.

Hồi đầu, người nọ tựa như chê chàng làm chuyện chướng tai gai mắt, hắn cau mày phùng má. Trần Yên tức thì dừng lại, vừa thấp thỏm vừa xấu hổ đợi hắn mở miệng, nhưng sau đó Tạ Hoàn Hồi lại chẳng nói năng gì, để tùy chàng lau cho. Chàng không kìm được khẽ hân hoan trong lòng.

Hôm nay, Tạ Hoàn Hồi đã trở về, chàng dọn xong đồ đạc liền cầm khăn lau đi giặt. Khi vừa ngâm vào nước, chàng vô tình trông thấy một sợi tóc nổi lên, ắt hẳn là tóc vương vào khăn khi lau mồ hôi cho người nọ. Trần Yên ngẩn ra nhìn, bàng hoàng hồi lâu.

Nếu cứ để trong chậu, tóc nhiễm nước bẩn rồi bị đổ đi cùng những cặn bụi gỗ bẩn kia, chàng cảm thấy thật thiếu tôn trọng. Chàng không nỡ lòng làm vậy.

Nắm sợi tóc trong tay, Trần Yên lật qua lật lại hơn mười lần, vẫn không biết phải làm sao. Mang một bộ dạng cẩn thận, thậm chí chàng đã định trả nó về bên kia bước tường, trao cho vị chủ nhân của nó. Rồi chàng bật cười buồn bã, giẫm nát cái ý nghĩ hoang đường kia đi.

Trần trọ một đêm, khi tỉnh lại xò tay ra, sợi tóc đó đã bị chàng nắm chặt đến mức trở nên ẩm áp vô cùng. Nhưng cũng chỉ là một sợi tóc mà thôi, chàng nghĩ.

Đến một sợi tóc chàng cũng không biết phải làm thế nào.

Thật uổng phí mười năm đọc binh thư. Những kì môn đệ giáp, cơ quan diệu toán viết trong sách. Nếu nói về hai quân bày bố trận doanh, chàng có lẽ còn có vài phần kể sách, nhưng ngàn vạn từ ngữ lướt qua đầu lại chẳng có lấy một chữ có thể phá bỏ nút chết trong lòng. Trần Yên nhìn cuốn sách trên tay, bất giác bật cười, trầm giọng nói một tiếng “Hoang đường”.

*

Ngày hôm sau gặp Tạ Hoàn Hồi, chàng đương nhiên không dám nhắc đến chuyện hoang đường kia nữa.

Nhưng Trần Yên cứ lo nghĩ mãi về sợi tóc kẹt trong trang sách kia, dáng vẻ hốt hoảng, đầu óc không biết đã để đi đâu, cả người cứ ngây ra nhìn chăm chăm Tạ Hoàn Hồi.

“Đưa hộp ngân châm cho ta”. Tạ Hoàn Hồi bận đến không bứt ra được, liền kêu chàng.

“Ừm”, Trần Yên đáp lời, chàng cầm chiếc hộp hình vuông đặt lên bàn tay đang đưa ra của Tạ Hoàn Hồi.

Nhưng hộp châm này sao lại sát tay như vậy. Vị đại phu nọ cảm thấy vụn gỗ đầy tay, sờ thấy thô ráp vô cùng, cực kì khó chịu, hần ngạc nhiên nhìn kỹ, đây nào phải hộp châm của hần mà rõ ràng là một tấm phôi gỗ tên kia thuận tay đưa qua. Tạ Hoàn Hồi liền đổi sắc: “Trần Yên! Người dám giỡn ta!”

“Cái gì?”. Trần Yên tựa như vẫn chưa tỉnh lại, lơ mơ nghe hần hỏi, hóa ra đến giờ chàng vẫn chưa nhận ra thứ mình đưa qua chỉ là tấm gỗ mà thôi. Tạ Hoàn Hồi giận dữ, ném thẳng tấm gỗ vào lòng chàng. Lúc này Trần Yên mới phản ứng được, mặt liền đỏ bừng, nhưng chàng vẫn dờ ra đó, nắm chặt tấm gỗ loay hoay hồi lâu, cuối cùng mới khốn quẫn hỏi: “... Ừm, ngài vừa bảo cần thứ gì?”

Tạ Hoàn Hồi hít thở không thông, hần chỉ nhìn chàng hằm hằm rồi tự đứng dậy đi lấy hộp châm.

Trần Yên bối rối: “Xin lỗi, đại phu. Tôi, tôi không để ý”.

“Người có lúc nào để ý?”. Tạ Hoàn Hồi cướp lời chàng, giọng điệu mỉa mai đầy ý trào phúng khiến Trần Yên dẫu đã quen rồi, cổ cũng phải đỏ bừng đến quá nửa. Vị đại phu nọ thấy dáng vẻ chàng như thế thì vô cùng thoải mái, nhưng mồm miệng vẫn không tha: “Lần sau nếu còn lơ là, đừng hòng ta tha cho người!”

Có điều đây chẳng qua chỉ là lời nói gió bay mà thôi, chứ cũng chẳng nghĩ sẽ dùng tới.

Xử lí ổn thỏa vết thương của Trần Yên, Tạ Hoàn Hồi đang định khoác lại áo cho chàng nhưng thấy Trần Yên cứ dờ ra bất động, mắt nhìn mình chăm chăm. Tạ Hoàn Hồi bị chàng nhìn đến mức khó chịu liền quắc mắt nhìn lại, tên kia vẫn không phản ứng, hần khẽ ho lên một tiếng, tên kia vẫn cứ một bộ tai điếc không sợ.

Tạ Hoàn Hồi tức đến mức muốn cười, hần lẳng lẳng nhìn quanh bốn phía rồi chợt dừng lại trên thau nước sạch bên cạnh Trần Yên. Hần nảy ra một ý tưởng, tay liền thông thả bốc lên một nắm mặt gỗ rồi ngâm vào thau, chờ đến lúc mặt gỗ ngấm nước, hần lại chậm rì rì vè tròn chúng lại thành quả cỡ trứng gà.

Một tiếng “Bộp” vang lên!

Trần Yên bừng tỉnh, một quả mặt gỗ ướt rượt đã vỡ toạc bên áo chàng, vụn gỗ lạnh bất ngờ dính đầy một cổ, khiến đáng vẻ chàng thập phần nhếch nhác.

Tạ Hoàn Hồi nhàn nhã phủ bụi trên tay, neho mắt nhìn chàng, rặt một bộ dáng dừng đứng đứng nhìn. Nhưng rốt cuộc khoe miệng vẫn khe khẽ nhếch lên rồi “phì” cười thành tiếng.

Tiếng cười đó rốt cuộc khiến Trần Yên vỡ lẽ ra chuyện gì đã xảy ra.

Nói cũng kì quái, nỗi lòng chàng trần trở một đêm không xong nhưng lại dễ dàng bị một cú đột kích bất ngờ này khai mở, chớp mắt đã thấy được mấu chốt, nghênh đao mà phá, theo mặt gỗ trôi bay, lẳng đảng mà bị thổi hết sạch. Thông suốt vấn đề, chàng không khỏi bừng tỉnh. Hóa ra tất cả những phiền não đều là chàng tự tìm đến. Tạ Hoàn Hồi là người xuất sắc lỗi lạc, chàng gặp được hần đã thật may mắn, tương tri càng là vạn hạnh.... Đây lẽ nào không phải là điều chàng sở cầu hay sao? Tạ Hoàn Hồi coi chàng là huynh đệ, chàng cũng nên bỏ xuống những gò bó, thông dong mà đối đãi hần, thế mới là đạo bạn hữu.

Nghĩ thế, trái tim Trần Yên liền tỉnh lại, nét cười cũng dần dần sáng rõ.

Tạ Hoàn Hồi thấy chàng đột nhiên nhắm mắt mỉm cười, không tránh khỏi cảm giác quái lạ, nào biết bất chợt Trần Yên mở bừng hai mắt, rồi đột nhiên cúi xuống gom một nắm mặt gỗ, nhanh như dao cắt ngâm vào nước, rồi như phi tiễn rời cung, trong nháy mắt chàng đã lưu loát chắn hết đường sống của đối phương. Một bóng đen lao tới, nắm vụn gỗ kia đã nở hoa trên đầu vai hần! Tạ Hoàn Hồi theo bản năng định trốn, nhưng trốn không xong còn suýt ngã xuống đất.

“Ha ha ha ha!”. Trần Yên bất giác bật cười.

Cả bộ bạch sam của Tạ Hoàn Hồi đầy bã gỗ, ướt sũng. Kinh ngạc qua đi, hần liền cắn răng cắn lợi trở vào Trần Yên nói: “Người được lắm...!”

Chưa mắng được nửa câu, Trần Yên cứ nhiên lại gom thêm mặt gỗ.

Chàng ra tay cực nhanh, lại ở gần thau nước hơn, thiên thời địa lợi cái nào cũng có, Tạ Hoàn Hồi tính thấy không chặn được chàng, liền bước nhanh tới đẩy thau nước, ai ngờ Trần Yên thấy được cũng vươn tay đẩy ra, cuối cùng, do lực hai người đồng loạt ép tới, thau nước lão đảo rồi đổ ập ra, dù đứng như ý Tạ Hoàn Hồi nhưng nước trong thau đều bắn lên mặt cả hai.

Tạ Hoàn Hồi theo bản năng giơ tay vuốt mặt. Mặt gỗ vốn là những cặn bã li ti, ngâm trong nước liền biến

thành bột nhão, tức thì trét nhem nhuốc lên khuôn mặt đoan trang xinh đẹp đó.

Trần Yên thấy vậy, liền “ôi chao” một tiếng cười tợn. Tạ Hoàn Hối bị tiếng cười của chàng làm đầu óc bốc hỏa, hấn tức đến mức chỉ muốn quệt cho chàng vài phát tức thì. Rồi hấn thấy một vũng nước bẩn đang dập dềnh trên đất, hấn nghĩ dù sao cũng bẩn rồi liền vét một nắm bùn nhão ném bẹp vào Trần Yên!

Trần Yên tuy chỉ có một tay nhưng trốn nhanh đến chóng mặt, cứ ung dung mà trốn thoát được mấy cú đột kích bằng hai tay của Tạ Hoàn Hối. Chàng vừa trốn, vừa học người nọ vợ lấy một nắm bùn, tay không hề chệch, lần nào cũng trúng mục tiêu.

Tạ Hoàn Hối liên tiếp bị trúng mấy nắm bùn của chàng thì tức đến mức run rẩy, phiên guốc gỗ vướng chân, hấn liền hất ra rồi đạp chân trần lên vũng bùn. Trần Yên thấy mà kinh.

Chàng lo lắng có vật gì sắc nhọn rơi trong viện, nếu Tạ Hoàn Hối không may bị thương thì biết làm sao?

“Tạ đại phu, Tạ đại phu! Cẩn thận dưới chân...”. Trần Yên vội vàng dừng tay lại, nhắc nhở hấn.

Tạ Hoàn Hối đâu có bỏ qua kẻ hờ này, hấn nhào tới, không những bỏ ngoài tai lời chàng nói, còn hét trả: “Lắm mồm!”

Trần Yên cười khổ, lại lo hấn chạy linh tinh nên chỉ đành đứng tại chỗ để hấn ném, chẳng qua bao lâu cả người đã đầy bùn nhão, theo quần áo lăn xuống, trường sam chẳng có lấy một chỗ sạch sẽ, thê thảm vô cùng. Đợi khí thế ngút trời của Tạ Hoàn Hối giảm bớt, Trần Yên vừa sắc vừa cười bắt lực xin hấn tha cho, khuyên bảo một hồi không xong, may mà Tạ Hoàn Hối cũng hạ hỏa, dần dần ngừng lại.

Vị đại phu nọ nửa mặt nhem nhuốc, nửa người đầy bùn, hai vạt áo xoắn lại, nước nhỏ tong tong nhưng vẻ mặt vẫn ư là đoan chính: “Họ Trần kia, chịu thua rồi chứ... Không biết ta đây lợi hại thế sao!”

Trần Yên nhìn hấn như người vừa được vớt lên từ vũng bùn mà dáng vẻ giọng nói không chút hài hước, vẫn nghiêm túc cực kì, thật không phù hợp chút nào, chàng không kiềm được nhếch khóe môi lên, may thay kịp thời nắm quyền ngăn lại mới không bật cười. Chàng vịn cổ ho hai tiếng, không để Tạ Hoàn Hối nhận ra chân mày khóe mắt đã dày đặc ý cười: “Tôi chịu thua”.

“Phục?” Tạ Hoàn Hối cao giọng hỏi lại. Ngữ điệu hấn hung hăng, vẻ mặt hấn lại chẳng liên quan nổi tới cái tiếng hung hăng nọ.

“Tôi phục, tôi phục”. Trần Yên liếc mắt qua, thực tế là đang cười đau cả bụng, đến mức sức để đứng thẳng người cũng không có, suýt thì ngã xuống đất: “Tại hạ tâm phục khẩu phục chịu thua”.

Tạ Hoàn Hồi thoát hiện lên vẻ đắc thắng nhưng tập lự đã trở về bộ dáng đoan chính ban đầu, hấn trợn Trần Yên một cái rồi phất tay áo, hiên ngang chính khí quay người đi thẳng đến cửa lớn. Đi được hai bước, hấn mới sực nhớ ra cả người mình đầy bùn đất, be bét không ra thể thống gì.

Nếu cứ thế mà đi ra thì hấn, Tạ Hoàn Hồi xưa này một vẻ sạch sẽ xinh đẹp... e là sẽ mất hết.

Hấn ngậy ra rồi lại ngậy ra, hấn vươn tay sờ xoạng bộ mặt chính mình, rồi khi ngón tay chạm vào, cơn nóng nảy của hấn cũng bùng lên.

Tạ Hoàn Hồi nắm chặt tay, quay người, sải bước qua vũng nước đọng đến trước mặt Trần Yên, trong mắt hấn tựa như đầy vẻ ngại ngùng, thêm một phần hổ thẹn nhục nhã không để đâu cho hết, rớt cuộc mặt mũi hấn chịu không nổi. Hấn khó khăn mới rít ra được vài chữ từ kẽ răng: “Có... có thang không?”

Bất chợt, kẻ qua người lại trong ngõ nghe thấy một trận cười lớn trong nhà Trần thợ mộc.

Người ta ngơ ngác nhìn nhau không rõ. Bảo rằng sư phụ Trần thường ngày là kẻ hiền lành ít nói, không biết đã xảy ra chuyện vui gì mà chàng cười thành như thế. Một phen thì thảo to nhỏ lại đến, lại được lời ra tiếng vào vài ngày, toàn dân xóm làng thi nhau phỏng đoán.

Chỉ là chẳng ai đoán nổi ... Tạ đại phu của Hồi Xuân Thảo Đường ngày đó đã phải treo tường để về nhà.

—

Trên Yên vẫn hơi cười, ở dưới tường giữ thang cho hấn, thấy hấn đã leo qua đầu tường, lúc ngồi trên tường thì sức nặng khiến mấy viên gạch ngói vang lên lạch cạch, hấn mình mẩy cũng hơi run rẩy loạng choạng, chàng liền vội vàng kêu một tiếng: “Cẩn thận”.

Tạ Hoàn Hồi đột nhiên cúi đầu liếc xéo hấn một cái, nhưng cũng im lặng không nói, sợ rằng nếu mắng to người sẽ không vững, lại không muốn tỏ ra yếu đuối nên chỉ đành trợn mắt nhìn chàng. Trần Yên đâu sợ bị hấn lườm, thậm chí chàng cảm thấy ánh mắt giận giữ đó đang ẩn giấu vài phần hoảng loạn, chàng biết hấn sợ hãi, chỉ là cố ra oai mà thôi, thật khiến chàng vừa muốn cười lại vừa không dám.

Thấy hấn đã ngồi vững, Trần Yên ráng sức nâng thang lên, Tạ Hoàn Hồi cũng kéo từng chút một, rớt cuộc chuyển được thang sang phía bên kia.

“Ta về đây”. Tạ Hoàn Hồi chợt nói.

Ba chữ này rõ ràng ngày nào hấn cũng nói. Giờ đây, lại có chút ngập ngừng, có chút ngắc ngứ.

Thần tình Trần Yên lúc này lại hoang mang như ban đầu, chàng lặng lẽ nhìn hấn. Tạ Hoàn Hồi dường như cảm nhận được mà quay đầu nhìn. Hai người mắt chạm mắt, Trần Yên giống như bị cái gì bất chợt suy

nghĩ, bờ môi mở ra, chàng khẽ đáp: “Ừ”.

Tạ Hoàn Hồi giờ mới rời mắt, viên ngồi dưới bàn tay vang lên một tiếng “lạch cạch”. Hắn trở người đi xuống, chớp mắt đã biến mất sau dãy ngồi dài.

Trần Yên vẫn không động đậy. Chàng nhìn chăm chăm đầu thang còn lộ ra trên tường, nhìn chiếc thang khẽ rung rồi khẽ rung, trái tim lằng lằng đếm bước chân đi xuống của người nọ, đang đếm đến xuất thần, chiếc thang rung lên một chút rồi nằm im. Chàng ngẩn ngơ, rõ ràng biết đối phương đã bình yên đi xuống nhưng vẫn một mực ngược nhìn bức tường đá xanh kia, không có ý định dời bước trở về.

Một lúc sau, khi bóng tường đổ xuống đã theo ráng chiều ngã về tây chỉ còn tầm một thước, chàng mới khẽ vỗ mặt, thôi nhìn, nhắc chân định trở về, nhưng cũng chỉ là mê man quay trở lại chỗ cũ, giống như muốn tìm một thứ đồ đã đánh mất nhưng sao cũng không tìm thấy được.

Bỗng chàng nhìn thấy chiếc ghế trúc nằm giữa viện nhà.

Khi chàng đã quen với việc người nọ qua thăm, mỗi ngày đến giờ, chàng sẽ thu hàng sớm hơn một lát rồi chuyển chiếc ghế đầu này ra ngồi trong sân, nhìn cửa viện, lặng lẽ đợi người nọ đến.

Tay trái đã chẳng mấy khi đau nữa.

Tạ Hoàn Hồi quả nhiên y thuật bất phàm. Cho thuốc, châm cứu, ngày qua ngày, vết thương cũ của chàng quả nhiên đã không còn phát tác.

Nhưng chàng lại không có cảm giác vui mừng tốt độ. Nếu tay không khỏi được, cũng không sao cả.

Nhưng vạn nhất khỏi rồi. Chàng nghĩ. Có lẽ, sau này sẽ không thể ngày ngày gặp gỡ được nữa rồi.

Trần Yên chậm chạp nhắm mắt lại, dưới xé chiều, ghế trúc xanh xanh cũng hóa ráng vàng, đơn côi nằm yên dưới bóng dáng tịch mịch cao ráo, không ai vỗ về. Lòng ngực chàng âm ỉ sầu muộn, mệt mỏi lắc đầu, quăng bỏ ý niệm hoang đường vừa nhoáng qua trong đầu đi.

Chủ nhà có lời muốn nói:

Trần tướng quân rơi vào tình trường thật có hơi bị... í ẹ... nuốt không trôi ... (,) (,)

Chú thích

[1] Tiết xứ thử: Một trong 24 tiết khí, rơi vào khoảng 22,23,24 tháng 8. Lúc này, thời tiết sẽ không còn nóng bức mà bắt đầu có mưa thu, gió lạnh.

8. Ngõ Nam Kha - Chương 7-2: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

9. Ngõ Nam Kha - Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong vườn của Hồi Xuân thảo đường có một cây quế hoa[1]. Tiết Trùng Cửu[2] ngày đó, Trần Yên đi dưới tán cây, bả vai khẽ chạm lên chớm hoa vàng e ấp, khiến nó rung rinh se se.

Có thương lái Nam Châu trong phố Quy Khê buôn bán hải sản. Hôm nay chàng để ra một quan tiền mua hai con cá vược đen[3] tươi ngon, lại trả thêm mười lăm văn tiền nhờ người bán lột da đánh vảy, rồi mua thêm cả rau nhút, tương cá, tàu xì[4], vỏ quýt, rượu, hành lá các loại. Mua xong, mặt trời vẫn chưa lên đến đỉnh, chàng rời khỏi Thập Lý trở về ngõ Nam Kha Thập Nhị Lý.

Vừa bước vào y quán, không khí đã ngập tràn hương quế hoa.

Chàng bước thẳng đến đình viện, xa xa trông thấy khói bếp vẩn vút dưới ô cửa sổ, cách tấm rèm, Tạ Hoàn Hồi đang dùng vài lựa rây bột, hai ống tay xắn lên đến khuỷu. Cửa để mở lưng chừng nhưng Trần Yên vẫn gõ nhẹ lên vách hai cái. Người bên trong uể oải ứng tiếng, chàng mới bước vào phòng, vừa đặt cá rau trong tay lên kệ bếp vừa đứng trông Tạ Hoàn Hồi làm việc.

Thấy hấn rây đều bột rồi trộn thêm nước và mật ong vào bát đồng, sau đó nhào bột, nhào xong thì chia thành từng miếng rồi rắc thêm các loại mứt quả như mứt đào, ô liu, táo sấy, hạch đào để bên cạnh lên bề mặt, phủ bột ngô vàng rộm lên, quét thêm một lớp dầu rồi cuộn vào lá trúc, đặt vào lồng hấp. Động tác của hấn khá là thành thục, ắt hẳn ngày thường làm điểm tâm đã có kinh nghiệm. Trần Yên khẽ cười, chàng cũng rửa hành rồi từ tốn thái, hoa hành nhỏ li ti như tuyết trắng. Sau đó, chàng vừa ướp cá với tương vừa hỏi Tạ Hoàn Hồi: “Hôm nay là lễ Trùng Cửu, đại phu sao không xuất thành đăng cao[5]?”

“Mấy năm rày đều đi với sư huynh và chị dâu”. Tạ Hoàn Hồi cúi đầu bỏ thêm củi: “Thực ra cũng chán rồi, nhưng vẫn tính chung vui với mọi người nên vẫn đi”.

Chàng hơi ngừng tay, khẽ hỏi: “Thế năm nay sao lại không đi nữa?”

“Đưa bát qua đây!”. Tạ Hoàn Hồi bắt chợt cao giọng ra lệnh, đầu vẫn không ngẩng, hấn vươn tay đợi chàng bát đưa qua với một vẻ rất ư thiếu kiên nhẫn. Trần Yên thu lại tầm mắt, lòng cũng ấm áp hơn, chàng ngoan ngoãn chuyển bát qua cho hấn rồi không hỏi thêm nữa.

Hai người không ai nói gì. Có khi Tạ Hoàn Hồi bắt chàng giúp hấn này lấy nọ nhưng phần lớn thời gian chỉ có tiếng nồi niêu lạch cạch, tiếng hơi nước phập phùi. Ánh mặt trời dần ngả về tây, một làn hương hoa quế đáp xuống cửa sổ, vương vấn hồi lâu không mất, cũng khiến lòng người khoan khoái dễ chịu.

Trong lúc Trần Yên hầm cá, Tạ Hoàn Hồi đi đến đình viện đào hai vò rượu hoa cúc năm ngoái chôn dưới gốc quế hoa lên, cạo lớp bùn trên vò, quét dọn sạch sẽ cánh hoa quế lác đác rơi trên bàn đá, sau đó bày bát đĩa và hai chiếc chén men xanh. Chẳng bao lâu, món bánh Trùng Dương[6] nóng hôi hổi cũng đã xuất lò,

trên bài bày vài món ăn, đợi Trần Yên dọn sạch nhà bếp đi ra, Tạ Hoàn Hối đã rót rượu đầy chén, hai người liền bắt đầu nhập tiệc.

Vừa ngồi xuống, Tạ Hoàn Hối chợt vươn tay thấy qua, Trần Yên nghe một tiếng “bộp” trước ngực, giơ tay lên liền đón được một túi gấm màu xanh lá liễu nặng trĩu. Tạ Hoàn Hối nhàn nhạt nói: “Sớm nay xuất thành bẻ mấy mấy cành thù du, giữ lấy đi”.

Trần Yên nhẹ nhàng nói cảm tạ rồi cẩn thận cất kỹ chiếc túi.

Ánh trời thu chiếu rọi, lòng chàng cũng càng thêm ấm áp, chàng gấp một miếng thịt cá trắng tinh thơm ngon nhất từ đĩa cá bỏ vào bát của Tạ Hoàn Hối rồi mỉm cười xấu hổ: “Ngài thử xem, vượt đèo Nam Châu đây, ngày thường không dám mua thứ đắt đỏ như thế nhưng nay là Trùng Cửu, tôi thử hầm cá theo vị quê nhà. Không biết có ngon hay không, đại phu có gì mong bỏ quá cho”.

Tạ Hoàn Hối không đáp, hẩn nhấc đũa gấp miếng cá bỏ vào miệng, tức thì vị cá ngập tràn, tươi ngon ngọt bùi, đậm đà hương vị đất phương Nam.

“Ngon lắm”. Hẩn như chưa thỏa mãn đủ mà lại mút mút chiếc đũa. Trần Yên thở phào, hoan hỉ nhìn hẩn, khoe môi bắt giắc nở nụ cười hạnh phúc. Nhưng Tạ Hoàn Hối lại nhẹ nhàng gác đũa xuống bên bát, đặt tay xuống bàn, giọng điệu điềm nhiên thốt lên: “Cá miền Tứ Châu, cách làm cũng không khác là mấy nhĩ”.

Trần Yên cứng đờ, không thốt lên được lời nào.

Tạ Hoàn Hối cũng chẳng thèm nhìn chàng. Thật là không cần thiết, vì vẻ mặt người nọ nhất định sẽ vừa kinh vừa hoảng.

Hẩn đạm nhiên đẩy chén và vò rượu, là rượu hoa cúc ủ với gạo kê, tới trước mặt Trần Yên rồi tự nâng chén sử uống một hợp quá nửa, xong hẩn mới chậm rãi nói: “Trần Yên, thực tế người không những từng đi qua Tứ Châu mà còn tông quân ở đấy. Quân địch Tô Hợp, người chắc cũng đã trải qua đúng không. Người cho rằng ta thật sự ngu ngốc, thấy tình cảnh ngày đó còn không đoán nổi bảy tám phần?... Ta chỉ không nói trắng ra mà thôi”.

Trăm ngàn cách che giấu, chung quy chỉ mong manh như trang giấy trắng, không đỡ nổi một câu nói thẳng thắn của người kia mà đánh phá vào tim. Trần Yên há miệng nhưng rốt cuộc vẫn lặng im, chàng nâng tay uống cạn chén rượu bạc, đầu mày nhíu chặt.

“Chúng ta cũng không phải kẻ xa lạ. Với ta, người không cần phải giấu diếm điều gì”. Tạ Hoàn Hối bình tĩnh vén áo, nâng đũa gấp ít rau đặt vào bát Trần Yên, sau đó lại tự gấp cho mình. Vẻ mặt hẩn bình lặng, đôi mắt sáng trong xao động, im lặng qua đi, giọng điệu cũng trầm xuống: “Chuyện cũ trước kia, nói nhiều rồi, lòng người tự khắc cũng lắng xuống, thực ra những chuyện đó ngoài bản thân thì có ai để ý đến. Giống như năm xưa sư phụ ta đột ngột lâm bệnh, sư huynh vừa mới vào cung không lâu, không bút việc ra được, tới hôm sau người đã qua đời, hậu sự chỉ có mình ta lo liệu, lúc hạ táng ta đâu biết mình đã cắn nát môi, sư huynh bảo miệng ta đầy máu trông rất hãi, đến mấy ngày kế tiếp ta vẫn nằm ngủ trước mộ phần... những chuyện đó, ta không kể ra, có ai nhớ”.

Sắc mặt Trần Yên trắng nhợt, bàn tay nắm chặt chống lấy bàn đá, nhưng đó là nỗi do dự, đến mức không thể cầm nổi chiếc bát gần đó. Nhưng Tạ Hoàn Hối lại mang một vẻ thản nhiên, hẩn lặng lẽ ăn cơm một hồi rồi nói: “Mắt mặt đúng không. Nếu là mấy năm về trước, ta có chết cũng sẽ không để cho kẻ khác biết, nhưng giờ tâm bình lặng rồi. Cũng không sợ bị người cười nhạo”.

“Không, đại phu, tôi sẽ không, tôi sẽ không cười nhạo ngài”. Cổ họng Trần Yên có chút đau, giọng chàng khê run rẩy, hai lông mày cau lại mang theo một nỗi buồn khổ. Thật lâu sau, chàng mới hạ mắt lặng nhìn chén rượu trống rỗng thở dài: “Tôi... đúng vậy, tôi quả có đi tông quân ở Tứ Châu. Cánh tay này cũng bị quân địch chém mất trong lúc chiến loạn”.

Tạ Hoàn Hối ngưng mắt thật lâu trên khuôn mặt chàng.

Trần Yên lặng lẽ lắc đầu, rót đầy chén rượu rồi uống cạn, vẻ mặt chàng cũng âm đạm đi: “... Nhà tôi bao đời nay đều sinh sống trong thôn làng, đa phần mọi người đều không biết chữ, chỉ có cha tôi chuyển vào trong thành làm mộc, tích được chút của lại may mắn kết thân với một vị tiên sinh dạy trường tư, sau đó ông giao tôi cho tiên sinh, tôi mới có may mắn đọc sách học chữ. Sau này phu phen chứng binh, tôi lần lượt

sung quân đến Tứ châu, Hàm Châu trấn thủ nhiều năm.... Rồi trong một trận kịch chiến, tay phải thành tàn tật, từ đó tôi lui khỏi quân tình, trở về quê hương, tính an ổn cày bừa làm ruộng. Nhưng anh em chú bác quê nhà và tôi trước giờ không mấy thân thuộc. Huống hồ người trong thôn kị dị kẻ tàn tật. Tuy họ không nói ra nhưng vẫn luôn bóng gió nhắc đến chuyện tay phải của tôi. Gia phụ vốn đã chuyển khỏi làng, giờ không còn nơi trú ngụ nên tôi chỉ có thể ăn nhờ ở đậu nhà người ta, ngày ngày nghe họ nói ra nói vào, phàm là những chuyện hỉ khách tôi nhất định phải đóng cửa ở nhà, tránh cho người khác thêm xúi quẩy”. Rượu đã cạn, Trần Yên nở nụ cười ngiệt ngã: “Họ chỉ mong sao tôi đi khỏi, tôi cũng không muốn gây phiền toái nên đành bỏ quê, đến Duật Kinh phương Bắc mưu sinh”.

“Vốn cũng thấy tính cách người thế này, không giống kẻ xuất thân làm ăn buôn bán. Bụng dạ thẳng đuột, miệng lưỡi lại không trơn tru. Trái lại có vài nét giống người trong quân ngũ”. Tạ Hoàn Hối lắng nghe hết thấy, giữa lúc cũng đã uống một hai chén, tay hắn cũng không ngừng rót rượu. Rượu hoa này nhẽ ra phải ngọt lành dễ chịu, hắn lại như đang phẩm thứ nước thuốc đắng ngắt, uống vào, đầu lông mày cũng cau có không thôi.

Trần Yên đã nói hết nửa những chuyện giấu kín trong lòng, tâm tình cũng thoải mái hơn. Quả thật đã dễ chịu rất nhiều. Chàng tự cười nhạo bản thân, cũng bởi hắn vài chén.

Hai người ăn ý không nói thêm nữa. Trên bàn ăn chỉ còn tiếng bát đĩa va chạm, rượu trong chén vơi lại đầy, quá vài tuần rượu, bàn ăn đã rơi đầy nụ hoa quế tươi non nhạt vàng, quện hương thơm ngát. Sau khi uống hết vò rượu, cổ họng Tạ Hoàn Hối đã như có một ngọn lửa mỏng nhen nhóm bốc thẳng lên đầu, rồi tựa hồ không đủ nhiên liệu thành ra chỉ có bảy tám phần sức nóng, đầu mày khỏe mắt dần tụ thành một thứ sắc thắm hoa đào.

Hắn nhìn Trần Yên đang cúi đầu uống rượu như một mình một cõi, thì bất mãn híp mắt. Nâng chén men xanh, hắn lạnh tanh cụng một cái vào chén Trần Yên, làm vang lên một tiếng “keng” rõ ràng, không chờ người nọ ngạc nhiên ngẩng đầu, Tạ Hoàn Hối đã ngửa cổ uống cạn. Trần Yên thấy hắn hình như say rồi thì vội vàng đỡ lấy, nhưng Tạ Hoàn Hối lại lật tay tóm lấy vai trái hắn, gần giọng nói: “Trần Yên, người nếu sớm kể rõ mọi chuyện, có phải sẽ thoải mái hơn nhiều không. Trước đây chuyện gì người cũng giấu không nói, ta thấy mà bức mình. Từ nay trở đi, giữa ta và người nếu có chuyện, cứ nói thẳng là được, đừng có vòng vo với ta”.

Trần Yên nghe hắn nói vậy, trái lại vẻ mặt chợt trở nên nghiêm túc, ngừng một khắc, chàng nhẹ nhàng ngồi thẳng, nhìn vào đôi mắt đen láy thấu triệt kia, trịnh trọng nói: “Tạ đại phu, ngài đã muốn tôi nói thẳng, vậy nhân ngày Trùng Cửu hôm nay, tôi sẽ nói hết toàn bộ những điều tôi muốn nói”.

“Nói đi”. Tạ Hoàn Hối chẳng mấy may nhận ra sự cố chấp trong mắt chàng, hắn còn đang mãi nâng chén uống rượu.

“... Tôi”. Trần Yên khẽ ngáp ngừng, chàng cắn chặt lấy bờ môi rồi hạ giọng chậm rãi than thở: “Thực ra tôi đã sớm biết, đại phu ngài cho thêm thuốc vào điểm tâm hòng để tôi hết đau, giúp tôi điều trị nội thương. Cái gọi là “Siêu thuốc”, “Thử thuốc” đó cũng chẳng qua là cái cớ. Ngài không muốn nhận tiền trị bệnh của tôi, cũng tránh để tôi khó xử, mới viện lấy lý do đó, để giúp tôi... chữa ánh tay này, đúng không”.

Tay cầm chén rượu của Tạ Hoàn Hối dừng lại. Rượu sóng sánh, loáng thoáng phù quang. Hắn trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn nâng chén lên uống cạn.

Trần Yên thấy hắn không phủ nhận, chàng liền thở dài nói tiếp: “Tạ đại phu, nếu tôi nói với ngài mấy lời như “Tri ân báo đáp”, “Đền ơn trả nghĩa”, có lẽ ngài sẽ nghĩ tôi đây chỉ có công phu nói mồm, không có thành tâm thành ý. Thời gian dài như vậy được ngài chăm lo chiếu cố, tôi là thợ mộc cũng chẳng phải đầu gỗ, nào không biết ngài có lòng tương trợ, chẳng qua tôi đây vẫn một mực không nói ra thôi. Tôi dù là một kẻ cụt tay cũng vẫn có lòng cảm ân, cũng mong mỗi có thể báo đền ngài. Đã vậy, nay ngài nói rằng chúng ta có thể nói rõ ngọn ngành, tôi cũng nên nói ra sự thật... Đến nay tôi vẫn chưa làm được việc gì cho ngài, mong ngài nhất định phải cho tôi một cơ hội. Trần Yên nhất định sẽ cố gắng hết sức, tuyệt không thoái thác”.

Người nọ lặng yên không nói. Trần Yên chậm rãi nắm lấy tay Tạ Hoàn Hối bằng đôi tay ấm áp mạnh mẽ của chàng. Bàn tay hắn vẫn lạnh buốt, ngón tay sạch sẽ, im lìm nằm trong tay chàng.

“Bất luận ngài muốn tôi làm gì”. Chàng tha thiết nói: “Xin nhất định phải nói cho tôi biết”.

Gió thu thổi tới. Một đôi mắt đen thẫm ngược lên nhìn chàng. Sắc hồng đào hoa nơi khóe mày nhạt dần, nhưng vẫn đầy vẻ thanh lãnh như chúc hoa vừa cắt[9], thoáng bùng lên một vệt sáng loáng. Hắn không vùng khỏi bàn tay Trần Yên mà chỉ khẽ nhướn mày, nhếch lên bờ môi: “Thật chứ?”

Trần Yên ngậy ra một chút rồi theo bản năng gật đầu.

Tạ Hoàn Hồi khẽ nghiêng đầu, mặc kệ sợi tóc rơi xuống chân mày, gò má đỏ bừng như thơ như họa. Chỉ có đôi mắt vẫn hoàn toàn tỉnh táo, chăm chú nhìn Trần Yên, tựa tụy mà phi tụy.

“Vậy thì”. Hắn đạm nhiên mở miệng: “Ta muốn xem người mua kiếm...”.

Chủ nhà có lời muốn nói:

Lại nói, có một tục ngữ của TQ là “Thuần Canh Lư Khoái”, nghĩa đen là canh rau nhút nấu với cá vược thái nhỏ để chỉ nỗi niềm nhớ quê của người tha hương. Cũng chính là nỗi lòng của Trần Yên với nơi mình không thể trở về nữa.

Hơn nữa, qua đoạn Trần Yên kể về cuộc sống khi ở quê nhà có thể thấy được anh đã khó khăn thế nào, bị khinh thường thế nào ngay trên chính quê hương mình. Đây hẳn là lí do hình thành nên tính cách tự ti hiện giờ của Trần Yên. Tội anh quá:((

Chú thích

[1] Cây quế hoa: thuộc họ hoa mộc, còn có tên khác như hoa Mộc, Đan quế, cửu lí hương...

[2] Trùng Cửu: Tết Trùng Cửu hay Trùng Dương, là ngày mừng 9 tháng 9 âm lịch. Đây là ngày lễ truyền thống của Trung Quốc. Trong ngày này, mọi người cùng nhau đi leo núi (đăng cao), uống rượu hoa cúc và ngắm hoa cúc, cắm lá thù dù để trừ tà và ăn bánh cao.

Tìm hiểu thêm: lichvansu.wap /phong-tuc-tap-quan/tet-trung-cuu-ngay-mong-9-thang-9-am-lich-28547.html

[3] Cá vược đen: là một chi cá nước ngọt trong họ cá Thái dương thuộc bộ Cá vược.

[4]

Rau nhút

Tương cá

Tàu xì

[5] Đăng cao: có nghĩa là đi lên chỗ cao. Một hoạt động trong tết Trùng Cửu, thường là đi lên núi.

[6] Bánh Trùng Dương: Hay còn gọi là bánh cao, bánh hoa cao... là món bánh truyền thống trong tết Trùng Cửu.

[7] Ngũ nội: hay chính là ngũ tạng, theo cách nói Trung y để chỉ tim, gan, lá lách, phổi và thận. (ND)

[8] Nguyên khí: ở đây chỉ sức khỏe, sức sống (ND).

[9] Chúc hoa mới cắt: Chúc hoa chính là nến. Thời cổ, người xưa dùng nến để chiếu sáng, khi nến cháy lâu sẽ lộ ra bấc đèn vừa dài vừa dễ bị tòe ra, ngọn lửa lúc này cũng quá lớn, dễ làm chảy nến dẫn đến lãng phí nên phải cắt bớt phần dư ra nhiều để duy trì độ sáng ổn định. Ngoài ra khi cảm giác quá chói cũng có thể cắt bớt bấc. (ND)

HAM'S
金字
用心精制

10. Ngõ Nam Kha - Chương 9

Vườn hoa lê, rượu hoa cúc, ánh dương sau ngõ. Kiếm đã tuốt vỏ vẫn bén nhọn như xưa.

Chỉ khác là, thường kiếm đã nhiều thêm một người.

Chàng nâng ngang trường kiếm, bề mặt kiếm chạm khẽ một cánh hoa quế mỏng manh rơi xuống, lại khiến người ta cảm giác nặng nề khiến tay trái nắm chặt: “Đại phu, tay trái tôi... e không thể múa đẹp cho được”.

Tạ Hoàn Hồi nhắc lại đến lần thứ ba: “Không sao”.

Trần Yên thở dài. Dăm ba câu nói ra rồi cuộc mình vẫn không thể chối từ, đành cầm kiếm lên tuốt vỏ ướm thử tay, lòng chàng cuộn lên một nỗi căng thẳng nặng tựa ngàn cân. Tay trái vốn đã không so được với tay phải lại lâu không động đến kiếm thành ra có chút lạ lẫm. Nhìn về phía người đang uống rượu bên bàn kia, người nọ như đã bớt say phần nào, đôi mắt ngời sáng, hiển hiện dáng vẻ nhàn nhã, thản nhiên khiến chàng bối rối, đành cúi đầu nhìn kiếm.

Khởi thế lấy điểm xoay tròn, ngang dọc quy về một mối.

Trong gió mơn man chợt vang lên một âm thanh xé gió, vung đến rồi ngừng, rồi bất chợt rơi thẳng xuống bầy tặc, dưới bóng cây thoảng hiện một chùm kiếm hoa sáng loáng! Tạ Hoàn Hối ngây người, rượu trong chén gọi sóng dập dềnh cũng là lúc Trần Yên tung kiếm. Ánh kiếm phản chiếu theo tiếng mà nhập vào rượu, rượu nhuộm kiếm quang.

Người ta thường nói, Nam nhu Bắc cương.

Đường kiếm phóng khoáng kia lộ ra dáng hình phương Nam, rút lấy cái hồn phương Bắc. Trần Yên mới đầu còn hơi trúc trắc, chiêu thức còn khiêm nhường, có lúc ngừng lại như suối nguồn mở ra, nước qua lòng đá loạng choạng đập vào bốn vách nhấp nhô uốn lượn. Sau khi cổ tay trái đã gom đủ lực, chàng liền xoay vài vòng, tựa như một sợi đai móc lao ra hết cỡ rồi chợt lùi lại, mượn lực phóng ra một đao, thu triển như ý. Sơn tuyền nọ như tập trung vô số dòng lưu, tụ lại thành một con nước lớn, cuối cùng biến thành dòng thác đổ xuống vạn trượng dưới đáy huyền nhai[1]!... Khiến người ta không khỏi tán dương hết lời.

Kiếm mà phi kiếm, kiếm nối liền người thành một đường thẳng, hoàn toàn không thấy được dáng kiếm, mà đó chẳng qua chỉ là một sợi tóc đen bay lên đầu vai, ở nơi sân vườn trong đình khẽ nổi lên một cơn gió nhàn. Một thân phóng khoáng thật hiếm thấy.

Tạ Hoàn Hối không hiểu về kiếm

Nhưng hắn lại nhìn không rời mắt, như hiểu như không, ánh mắt say mê dõi theo từng động tác của Trần Yên.

Kiếm đạo, tâm quyết, võ học. Tất cả hắn đều không lĩnh ngộ được. Hắn chỉ thấy rất đẹp.

Hơi nóng phủ lên đôi gò má. Xem Trần Yên múa kiếm chẳng đến một chung trà, nhưng cảm giác đó đã cuộn cuộn tràn ra chảy qua khóe mắt rồi lặng lẽ ủ lại. Hắn bất giác nâng tay quét qua, lơ đãng nhắc vò rót thêm, vừa xem múa kiếm, vừa uống đến tận.

Cổ họng khát khô, giống như rượu càng uống, kiếm càng nhanh, người hắn càng nóng, lại càng muốn uống thêm.

Tạ Hoàn Hối cầm vò rượu rót thẳng vào cốc, tay hắn khẽ vung làm vò sứ va vào bàn đá vang lên tiếng đing tai, rượu tràn cả ra tay, hương hoa cúc thơm thấu cốt. Hắn híp mắt, cau mày ngó chén sứ đã ướt sũng bên tay, rồi đập xuống bàn một cái, loạng choạng đứng dậy, lão đảo bước về phía Trần Yên đang múa kiếm

trong sân.

“Hảo kiếm pháp!” Hấn khảng khái hô một tiếng tuyệt, mây mắt ầng ập nước, vài phần mông lung, vài phần mềm mại. Hào sảng nâng chung rượu kính Trần Yên: “Trần Yên! Tà kính ngươi một chén....”

Đang nói, chân chợt bị hẫng, chung rượu liền rời khỏi tay!

Trần Yên hoảng hốt. Trường kiếm chớp mắt tuột khỏi tay, lộ số bộ pháp bị phá vỡ, cơ thể mất cân bằng, chàng dốc sức vọt tới đỡ kẻ kia. Rượu của Tạ Hoàn Hồi men theo tay áo lăn xuống, trong ánh nắng chiều loang lổ giống như châu ngọc phiếm sắc, thân thể mềm mại khiến cả người cứng ngắc của Trần Yên ngã oạch xuống đất.

Leng keng, kiếm lăn đến dưới gốc lê, vùi vào lớp hoa quế trắng xóa.

“Tạ đại phu... Tạ đại phu!” Tay trái chàng ôm lấy cơ thể đã mềm oặt của Tạ Hoàn Hồi, chỉ tiếc bản thân không còn tay phải, không xem được người nọ có bị thương ở đâu không, đành sốt ruột gọi vài tiếng.

“Trần...kính ngươi...”. Tạ Hoàn Hồi hé mắt, hoàn toàn không biết rượu đã đổ hết, nhúu mày cố chấp chúc rượu chàng. Hấn loạng choạng nâng tay lên mới chợt nhận ra trong chén đã hết rượu liền chau mày thật sâu, nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào đáy chén rồi bất chợt vung vẩy cái chén vài lần, mới rút được vài giọt xuống áo.

Hấn khê đảo mắt, bỗng trông thấy khuôn mặt lo lắng của Trần Yên, tay vung vẩy vài cái, đều là rượu cả.

Tạ Hoàn Hồi bật cười.

“Tiếc quá. Rượu ngon mà”. Hấn lăm bậm tự nói. Chén sứ rơi bịch xuống đất mịn. Hấn chạm một đầu ngón tay lên khóe môi Trần Yên, móng tay thanh mảnh khê miết lấy môi dưới của chàng: “...Thử đi”.

Vị rượu ngọt ngào. Trần Yên chợt cứng đờ, ngậy ra vì kinh ngạc tốt độ.

“Thử...”. Tiếng cuối mang theo chút khàn khàn. Bàn tay nọ đặt ở bên cằm chàng rồi từ cằm dời xuống dưới, giống như lồng đèn đã rút hết nan tre, phiêu diêu đổ sang một bên. Bên môi hấn mang máng thốt ra tiếng nói, bờ mi khép lại, dựa vào vai Trần Yên ngủ say.

Ráng chiều thu vắt qua ngọn cây. Trong vườn vắng thính thoảng vang lên tiếng gió rì rào cuốn đến bốn bức tường rồi vô thanh vô tức biến mất.

Tạ Hoàn Hồi thở khe khẽ, lặng ngủ.

Trần Yên không động dậy.

Trong viện tĩnh mịch đến lạ lùng. Khuôn mặt dưới gốc cây bị vài tia nắng chiếu vào, bóng cây đương nồng, hoa quế nhỏ li ti từng cụm từng cụm rung rinh lay động. Trên vai có tiếng hít thở an ổn. Lúc ngủ say, khuôn mặt kia không còn vẻ hung dữ sắc sảo của ngày thường mà bình lặng như một đứa trẻ, thoải mái tìm kiếm hơi ấm trong lòng chàng. Tóc dài đen nhánh tán loạn rủ xuống đầu vai, một túm tóc bung xòa quanh cổ. Nơi gần vành tai đỏ rực như cành đào lúc vào xuân, đôi tai giấu mình trong mái tóc, chỉ lộ ra chút ít đường nét, hồng rực đáng yêu.

Cánh tay đang ôm ấp vai Tạ Hoàn Hồi cuối cùng cũng nhúc nhích.

Ngón tay nhẹ vén lên tóc mai. Hình dáng đôi tai liền thẹn thùng lộ diện, càng hồng hào mềm mại dưới nền áo trắng tóc đen.

Trong thời không tĩnh lặng, chàng khẽ cúi đầu, áp bờ môi lên đôi tai nọ, khẽ gọi một tiếng: “Hoàn Hồi”.

Chẳng có ai đáp lời.

...

Tiếng ngỗng trời bất chợt vang lên đâu đây.

Chàng bừng tỉnh, đứng bật dậy. Ánh mắt hoảng hốt vội nhìn sang khuôn mặt đang ngủ say trong lòng, trong nháy mắt đó, đáy lòng chàng không khỏi đón đau.

“... Thôi rồi”. Vẻ mặt chàng hẫ hững tối dần xuống: “Thôi rồi”.

Mưa thu sau tiết Trùng Cửu đổ xuống từng trận lại từng trận rả rích. Giọt mưa lớn kèm theo cơn lạnh giá gõ từng hồi lên lá hờn già, ngay cả tiếng mưa cũng thật nặng nề u ám.

Trần Yên bảo sợ mấy ngày này con nước lớn nên chuyển hết vật liệu vào trong nhà. Mấy chồng dầm bào phơi trên sân đều đã ngấm nước, ủ ề rũ xuống, khi đập xuống chẳng còn vẻ giòn giã đáng có. Tạ Hoàn Hồi hỏi chàng sao không giữ lại, Trần Yên chỉ cúi đầu khẽ nói, quên mất.

Ngay cả chuyện mỗi ngày Tạ Hoàn Hồi đều mang điểm tâm đến chàng cũng quên mất rồi.

Trước kia, thường thì buổi trưa hoặc chiều tối, Trần Yên đều sẽ thu vén công việc từ trước rồi nở nụ cười hiền lành hắt lại nhà. Nhưng đã mấy lần khi hắt mang hộp cơm đến thì phát hiện Trần Yên đã đi đâu

mất. Nhìn khóa đồng lớn cô đơn trước cửa nhà, Tạ Hoàn Hồi không khỏi ngỡ ngàng nhưng vẫn gõ vài tiếng, thật là không có ai bên trong. Hắn chần chừ suy nghĩ trong chốc lát, thực hạp chuyển qua chuyển lại trong tay một hồi, cuối cùng vẫn nguyên như vậy trở về y quán cùng hắn.

Chuyện xảy ra sau đó là Tạ Hoàn Hồi nổi giận mắng nhiếc một trận, Trần Yên đều chỉ biết xin lỗi. Bất kể hắn quả trách thế nào, chàng đều chỉ nhẹ nhàng đáp ứng, thừa nhận đó là mình nhất thời sai lầm. Chàng chỉ là quên mất.

Nhưng chàng quên đến vài lần, Tạ Hoàn Hồi cũng rõ là chàng đang trốn tránh.

Tính hắn vốn ương ngạnh, nhất quyết không mở lời trước nên Trần Yên không giải thích, hắn cũng không hỏi lấy một câu. Nhưng trong bụng thì không thôi bực bội, cái tính cáu kỉnh của hắn cũng càng lúc càng quá thêm. Người đến chữa bệnh cũng nhận thấy tâm tình gần đầy của Tạ đại phu không tốt như trước, hở ra là mắng, không ai biết ngày ấy khi nào sẽ phát hỏa nên nhao nhao đi trốn biệt.

Đến cả việc làm bánh ngọt mỗi ngày cũng dần dần không thấy đâu nữa. Ai mà nhẫn nại cho được khi cuối cùng đều là đem trở về. Bao tâm tư đổ vào đó, rốt cuộc, cả hạp thức ăn đều phải đổ đi hết.

Trần Yên vẫn im bật, cúi đầu, làm lì bào gối.

Có những khi chàng một mình dờ dẩn làm việc, dao khắc đột nhiên tuột khỏi bàn làm chàng giật nảy mình. Đến khi bối rối thu tay thì đã nhìn thấy một chữ “Hồi” được ma sai quỷ khiến khắc lên gỗ từ lúc nào không hay. Chàng dờ ra, ngây ngẩn nhìn con chữ nọ, vẫn là chữ ấy, nét ấy. Nhưng chàng nhìn tròn một khắc, ngón tay miết nhẹ bên trên cho đến khi không nén nổi cơn run rẩy, chàng mới bào mòn nó từng chút một. Đây không phải là chữ chàng nên khắc.

Đây không phải là người chàng nên nhớ.

Vậy mà người chàng không nên nhớ kia vẫn không mời mà đến, vẫn mang theo bộ mặt rất ư lạnh tanh, thỉnh thoảng vẫn có điểm tâm, vẫn không ngừng chữa trị cho chàng.

Chàng ngồi trên ghế, bất động hệt như cục đá. Không rõ đã bao lần, chàng không cưỡng lại được mà cúi đầu nhìn khuôn mặt đó như một thói quen, nhưng rồi ánh mắt sẽ lại chạm phải đôi tai nép bên tóc mai làm chàng run rẩy, ép mình nhắm mắt.

Khăn và thau nước đã chuẩn bị đâu vào đấy vẫn nằm im lìm trong phòng, chẳng được ai bưng tới. Mỗi đêm chàng ngơ ngẩn nhìn thau nước đến chán chê, rồi lằm lũi giặt khăn đổ nước thừa đi. Ngày hôm sau lại chuẩn bị nước mới, khăn sạch, nhưng cũng chẳng được động nổi dù chỉ 1 lần, đến quá canh hai thì đổ đi. Cứ như vậy, cuốn sách cất giấu sợi tóc kia cũng không được chàng mở ra nữa, nằm sâu dưới đáy hộp.

Chỉ cần không tham lam, không nghĩ khác, bản thân vẫn có thể mượn cố.

Chàng sẽ cẩn thận dùng cái cốc bạc nhọc ấy, ôm cái may mắn vạn hạnh khó gặp ấy để tiếp tục mối quan hệ với Tạ Hoàn Hồi.

Nếu như chàng không mơ thấy giấc mộng đó.

Người trong mộng không say. Trong vòng tay chàng, đôi mắt ấy tỉnh táo nhìn sâu vào mắt chàng. Trần Yên bắt giắc tránh đi, người nọ lại vươn tay giữ lấy, ngón tay vuốt ve, móng tay khẽ lướt trên khóe môi chàng. Nơi chạm vào ngọt ngào cháy bỏng. Nhưng không phải rượu, mà là hai bờ môi mềm mại.

Trần Yên bật dậy. Giây phút choàng tỉnh ấy, chàng cũng hồn bay phách lạc, cả người đổ đầy mồ hôi hết như vừa bị dội 1 xô nước lạnh.

Trong cơn hồ thẹn, chàng giận dữ đấm một quyền vào tường đá lạnh ngắt. Cái lạnh canh ba kéo tơ lột kén, thấm qua giấy bồi cửa sổ. Tay áo trống rỗng còn mang dư âm của cơn kích động, phảng phất đã bị cô hồn đã quỷ chui vào. Tay còn lại của chàng đầy máu tươi, tuyệt vọng nắm chặt lấy cánh tay áo rỗng hoác.

“Trần Yên... Trần Yên, người thật vô liêm sỉ...!”. Tay nắm chặt trước ngực, máu nhiễm đầy áo bốc lên thứ mùi tanh nồng. Trần Yên khổ sở mắng: “Người xứng sao, xứng sao!”

Hắn có ân với người, người lại nảy sinh ý niệm khốn kiếp như vậy với hắn.

Súc sinh.

“Hoàn Hồi”. Chàng bỗng bật cười thê lương, cúi đầu thì thầm: “Ta đã không thể mượn có thêm được nữa rồi”.

Trời hửng sáng, Trần Yên khoác áo đi ra ngoài. Tiễn đường Hồi Xuân Thảo Đường vẫn vắng bóng người như xưa. Sáng sớm tinh mơ, căn phòng trống tịch tỵ không khí giá lạnh, trên hàng hiên còn đọng vài hạt sương trắng li ti. Trần Yên chậm rãi bước qua bậc thềm, ngón tay vỗ về tủ thuốc bằng gỗ hoàng hoa lê, nhớ đến trang giấy chi chít chữ từng đặt ở đó, nhớ đến trên giấu dòng chữ “Xấu” như hờn như giận của người kia. Chàng khẽ cười, cổ họng lại nghẹn chặt.

Chàng ngẩng đầu đưa mắt lướt qua những danh mục trên tủ thuốc, cuối cùng rút ra ba hộp ngăn kéo, nhẹ nhàng lựa lấy một phần thuốc từ bên trong, đặt vào túi gấm Tạ Hoàn Hồi tặng ngày Trùng Cửu.

Khi Tạ Hoàn Hồi đi ra đã trông thấy chàng đứng trước tủ thuốc, hắn khẽ ngạc nhiên, trong lòng có linh tính, không biết là điềm gì.

“Người có chuyện gì sao?”. Quan hệ của hai người đã không còn như trước, lời nói cũng có khoảng cách hơn.

“... Tạ đại phu. Tôi đến muốn nói với ngài một tiếng, tôi...”. Trần Yên nói đến đây chợt giống như hết hơi, liền ngừng lại. Chàng nhắm mắt, chờ hơi thở ổn lại, hồi lâu mới nói tiếp: “Tay tôi đã khỏi rồi”.

Tạ Hoàn Hồi sững người, chết lặng nhìn chàng. Ánh mắt nhìn chàng lạnh thấu xương.

Giọng nói Trần Yên càng ngày càng nhỏ: “Tay tôi, khỏi rồi. Đã hết đau rồi. Đa tạ đại phu hết lòng giúp đỡ, đã khỏi rồi, sau này, không dám làm phiền đại phu nữa”.

Tạ Hoàn Hồi vẫn không nói gì.

Cảm giác tắc đất dưới chân đều là đao sắc khiến chàng vội vàng muốn lùi khỏi cửa, phải để tầm mắt không còn thấy người kia nữa, chàng mới không đau lòng. Nhưng sự thực là chàng vẫn đứng nguyên đấy, những lời đắng cay cứ tuôn ra, dần dần nhanh lên: “Chút bánh điểm tâm ấy cũng không cần nữa đâu. Dạo này tôi không muốn ăn...”.

Một tiếng vang lớn cắt đứt những lời còn lại của chàng.

Vụn thuốc rơi đầy trên đất, vãi thành một hình vòng cung cực lớn, nhuộm cả lên quần Trần Yên. Chén thuốc vỡ toang nằm im lìm trên đất. Trong bụi bay lên mùi thuốc hắc mũi, một vị đắng ngắt. Chàng thần thờ đứng đó, không chuyển bước.

“Cút đi”

Tạ Hoàn Hồi không có vẻ phẫn nộ, không có lời mắng nhiếc, chỉ là một mặt nước bằng phẳng cứng ngắt, đến mức sắc mặt người đối diện hơi tái.

Thật lâu sau, Trần Yên mới chậm chạp dời bước, vụn thuốc ở đế giày phát ra tiếng sột soạt, chàng bước càng nhẹ hơn, gần như hết sức cẩn thận ra khỏi cửa. Cứ như để không lưu lại một vết tích nào trên đất. Chớp mắt xoay người đi, chàng vương tay, bịt chặt lấy miệng mình. Một tiếng cũng không phát ra.

Chàng đi qua tảng đá xám xịt trong ngõ, đi lên bậc thềm nhà mình, bước qua cánh cửa, từ từ kéo lại, khi cánh cửa sơn tím khép lại giống như đã sơn hai màu thành một, đóng kín.

[1] Huyền nhai: vách núi dựng đứng.

11. Ngõ Nam Kha - Chương 10

Tạ Hoàn Hồi đã không còn đến nữa.

Kết quả này chàng vốn đã đoán được từ lâu, tính tình người nọ xưa nay đều dứt khoát là thế. Giận chính là giận, sẽ không có chuyện đến nữa. Rất nhiều lần Trần Yên đã cài xong then cửa, song lại ngẩn ngơ chốc lát rồi rút ra đặt ở một bên.

Mấy ngày liền không bước ra ngoài, chàng vùi đầu vào làm tử thuốc. Nếu sắc trời chỉ hơi âm u, chàng sẽ dọn đồ nghề ra hết ngoài vườn, dựng chiếc ghế đẩu dưới bức tường đã phủ kín thường xuân rồi ngồi đó để làm việc. Vừa đục gỗ khắc hoa, vừa thỉnh thoảng ngừng tay, đóng tai lên xem có thể nghe được tiếng mắng mỏ quen thuộc truyền ra từ khoảng sân cách vách hay không.

Nhưng chàng đợi đã mấy ngày vẫn chẳng nghe được gì. Khoảng sân nở đầy hoa lê bên kia hoàn toàn vắng lặng, chỉ có hương hoa tàn lạnh lèo bay qua ít nhiều.

Có những khi Trần Yên vô thức áp đầu vào tường, nhắm mắt thật lâu, tay nắm chặt túi gấm xanh màu liễu.

Cành thù du người nọ hái về đã héo khô hết cả. Nên việc chàng có thể làm duy nhất là mỗi ngày dựa vào tường, mở túi lấy ra ba món được liệu lật qua lật lại nhìn vài lần. Mỗi lần nhìn, nỗi nhớ nhưng lại như có dao kề trong xương cốt.

Trần Yên nghĩ, xương cốt mình có lẽ sớm muộn sẽ đứt lìa thôi.

Bởi chẳng bao lâu nữa, tử thuốc sẽ được hoàn thành, cũng là lúc chàng sẽ chuyển khỏi đây.

Trời đã trở lạnh đến mức phải khoác thêm một lớp áo nữa lên người. Mây mù cuộn cuộn, có những khi bất thành linh trút xuống vài giọt mưa nặng hạt, “bộp” một tiếng mà có thể cảm thấy xung động của nó đè lên hai lớp áo đến phát đau.

Trần Yên nhìn trời âm u như sắp mưa liền thu dọn đồ vào phòng. Đang lúc chuyển từng vật liệu vào trong lại chợt nghe thấy tiếng đẩy cửa bên ngoài vọng vào. Tiếng cửa cọt kẹt phảng phất đã chần chờ thật lâu. Con sừng sốt qua đi, chàng mới lấy lại tập trung vài phần, trái tim đập như trống bỏi, thứ cảm trong tay còn khê run. Tầm mắt Trần Yên dán chặt vào cánh cửa, ngay cả hơi thở cũng tưởng như đã đi đâu mất rồi.

Vậy mà người đến lại không phải Tạ Hoàn Hồi.

Kẻ đó là một hậu sinh tầm hăm sáu, hăm bảy tuổi. Người mặc áo vải, chân đi dép cỏ, mặt mũi bôi một lớp tro đen nguệch ngoạc, lưng khoác một bao vải lấm bùn khiến người ta thấy rõ là gã đã lăn lộn trên dọc đường đầy bùn đất. Khăn búi không túm hết được cả đầu khiến tóc còn rơi vài một ít bên ngoài, nhìn thôi là biết gã chưa kịp chỉnh trang đã vội vàng chạy đến đây. Gã bước đi hơi khập khiễng, hốt hải bước qua cửa, nhào vào trong viện nhìn chăm chăm Trần Yên.

Trần Yên sững người khi thấy được khuôn mặt gã, cả người buông thông khiến đỉnh trúc tuột khỏi tay rơi xuống đất.

Trái lại, kẻ nọ lại vui sướng tốt độ: “Tướng quân!”

Hai chữ này như sấm nổ bên tai xóa sạch mọi thứ trong đầu Trần Yên. Chàng kinh ngạc đến không nói thành lời, chỉ có thể đứng ngây ra tại chỗ. Kẻ kia nháy mắt đã bỏ nhào đến trước mặt chàng, lộ ra khuôn mặt chưa xót đáng cay như có ngàn lời vạn chữ muốn tuôn ra, cổ họng lại nghẹn ngào khó nói.

Trong cơn kích động, chàng trai trẻ quỳ sụp xuống, hai tay nắm chặt tay áo Trần Yên, tức tưởi khóc: “... Tướng quân! Tướng quân, thuộc hạ khó khăn lắm... khó khăn lắm mới tìm thấy ngài....!”

“Lê Phi?”. Kinh ngạc qua đi, thật lâu sau chàng mới gọi ra cái tên của người nọ.

Người tên Lê Phi nghe thấy chàng gọi thì lập tức ngừng đầu, nhưng không ngờ lại trông thấy tay áo phải của chàng trống rỗng.

Mi gian gã liền nổi lên một nỗi bi thương khó tả, vành mắt nóng bừng, gã nằm quỳen đầm vào đất, cắn răng nói: “Nếu lúc đó thuộc hạ không bị điều đi Tứ Châu điều vận quân lương, trận càn Canh Vân làm sao có thể thiếu mất một Lê Phi tôi! Sau đại chiến, quân sĩ thuộc đội vận chuyển quân lương đều bị chặn ở giao giới Tứ Hàm không thể trở về, nói cái gì muốn cách ly chờ thẩm vấn! Thuộc hạ bị giam lỏng ở Tứ Châu hàng tháng trời, lúc tướng quân rời đi cũng không được gặp mặt. Tay của ngài quả nhiên đã.... Nếu để thuộc hạ tìm được tên khốn kiếp Dật Sơ ấy nhất định đem hắn băm vằm thành trăm mảnh!”

“Người mau đứng dậy, đừng quỳ nữa”. Trần Yên lộ vẻ thê lương, khàn giọng gọi gã vài tiếng. Trong lúc rối bời, bản thân cũng đã quỳ xuống đất, nhất quyết đỡ Lê Phi dậy: “Ta đã chẳng còn là gì nữa rồi... người đứng dậy đi!”

“Thuộc hạ không hiểu!” Lê Phi vẫn cố chấp quỳ như bàn thạch. Gã nhướn cao chân mày, lớn giọng hỏi: “Tướng quân tại sao phải nhận tội!”

“Người đứng dậy đi!”. Thanh âm gằn lên mang theo run rẩy.

“Tướng quân vì có gì phải nhận tội!” Lê Phi càng bi phẫn, tay nắm thành quyền run lên giận dữ, mãnh mẽ chất vấn Trần Yên: “Kí vào giấy nhận tội, chính là cả đời này mang nhục! Càng đừng mong khoác lại áo lính! Lê nào tướng quân ham sống sợ chết sao!”

Trần Yên nghe đến những chữ cuối cùng liền sa sầm mặt mày. Những giọt nước mưa trút xuống từ mây đen như roi quất xuống đầu mày chàng. Dấu vết để lại chẳng khác nào vết sẹo khó mờ. Chàng bật cười, ngẩng đầu nhìn mây trời cuộn cuộn như vết ô mực, từng lời thốt ra chứa đầy cay đắng: “Ham sống sợ chết? Ham sống sợ chết?.... Ta mong thà được chết”.

Lê Phi bị dáng vẻ thê lương của chàng làm chấn động, gã không khỏi hồi hận vì đã lỡ miệng, đành run rẩy nói: “Vương Hoạch đã được thăng lên tướng quân phiêu kỵ nhị phẩm rồi”.

Câu nói này chẳng khác nào một tiếng sét đánh.

Nụ cười của Trần Yên liền tắt lịm, cả không gian đều trở nên im lìm, chàng hít sâu rồi nói liền ba chữ “Tốt lắm”. Nước mưa điên cuồng rơi vào mắt, đau đến chảy máu đầm đìa: “Thật là trời xanh có mắt, trời xanh có mắt! Hắn cuối cùng cũng thỏa nguyện rồi”.

“Tướng quân!” Lê Phi không kìm được chảy nước mắt, nắm chặt lấy đôi vai Trần Yên thống thiết nói: “Tướng quân không biết, tên cẩu tặc Vương Hoạch đã đối xử với huynh đệ ‘Khiên Tự Quân’ chúng ta thế nào đâu! Trận đánh ở cảng Canh Vân đã cướp đi quá nửa huynh đệ, số còn lại kẻ bị thương, người tàn tật. Chúng thuộc hạ lúc bị giam nghe được tướng quân bị định tội thì vô cùng kinh hãi nên ngay khi được thả liền vội vàng trở về Hàm Châu, muốn hỏi rõ các huynh đệ tiền căn hậu quả như thế nào. Không ngờ, bất chấp triều đình đã hạ chỉ không được lấy lý do bại trận để xử phạt những người còn lại của Khiên Tự Quân, Vương Hoạch tên cầm thú đó vẫn mượn danh dạy dỗ, bắt tất cả binh lính đi dày ngoài đảo Ngộ Nhai Hàm Châu. Khi thuộc hạ trở về đã sớm cùng mọi người cách biệt muôn trùng. Ngài cũng biết, đảo Ngộ Nha cách ly hoàn toàn khỏi thế giới bên ngoài, trên đảo hoang vu cần cỗi, thuộc hạ nghe những người trốn thoát mới biết, các huynh đệ ăn gió nằm sương, lại không được chữa trị kịp thời, đều đã bị.... đã bị lũ chó săn của Vương Hoạch làm khó dễ trăm điều, thậm trí là bị tra tấn man rợ...!”.

Toàn thân Trần Yên ớn lạnh. Chàng đang định mở miệng, cổ họng xung lên đầy những bi, nộ, hổ thẹn, cảm hận rồi biến thành một cổ tanh nồng, khoe miệng liền rỉ ra một dòng máu đỏ!

“Tướng quân!” Lê Phi tức thì tái mét, vội vươn tay giữ lấy thân thể đang đổ xuống của Trần Yên lắc vài cái.

“Vương Hoạch hắn còn muốn làm gì, hắn rốt cuộc còn muốn làm gì nữa!” Trần Yên tức giận thốt lên, mùi vị tanh nồng ngập tràn trong yết hầu. Chàng nhứ chặt mày, dấm một quyền xuống đất đem hết những nước mắt đã kìm nén lâu nay trút hết ra, vết máu đỏ tươi nơi khoe miệng chảy xuống khiến người khác đau lòng: “Thứ hắn muốn đều đã đạt được rồi.... Hà cơ còn muốn hành hạ bao người vô tội!”

“Tướng quân! Tướng quân...!” Tiếng hô gọi của Lê Phi ơng ơng bên màng nhĩ như xa như gần.

Trần Yên mở mắt, trời xanh cao xa vạn trượng, bốn bề mịt mù, mưa phun trắng xóa như hàng trăm mũi tên bay tới tấp vào hồng tâm, chớp mắt phá tan cảnh vật trong mắt chàng, bên tai lại nghe thấy tiếng trống gõ lạnh lẽo ngoài quân trường ngày đó, trong đất bay mù trời, mây mù qua đi để lộ ánh sáng ảm đạm chiếu rọi cỏ khô. Gông cùm nhiễm mùi chết chóc bị kéo lê trên mặt đất.

Chàng bị hai binh sĩ mặc giáp sắt bắt ngờ ép quỳ xuống.

Vương Hoạch vẫn một thân mặc bào chủ soái, áo giáp hắc lạnh ngạo nghễ, mũ giáo hếch cao, hắn thông thả bước đến trước mặt chàng nhếch mép cười, ném xuống một cuộn thư tín: “Khá lắm Trần tướng quân! ... Ở nơi địa âm không mặt trời ấy mà người cũng có thể nhờ người gửi bức tín tự tay viết này tới Duật Kinh, bái phục, ta bái phục! Quả là có tài!”.

Cánh tay phải vẫn đang rỉ máu dưới tấm băng vải bị người ta bóp chặt, chỗ đứt đau đến cùng cực. Mồ hôi lạnh rơi từng giọt từng giọt xuống khuôn mặt đã trắng bệch của chàng. Đôi môi tái xanh của Trần Yên khẽ mở, giọng khàn đặc run run: “Vương Hoạch... Người thật đê tiện, dám cho người đi lấy tất cả thư gửi tới Duật Kinh...”.

“Ô, Trần tướng quân đừng có ngậm máu phun người”. Vương Hoạch nhếch môi cười, vừa ngả ngón lấy mặt dao trong tay đập lên mặt chàng, vừa tiến lại thì thầm vào tai chàng: “Ta nào có lấy, là bạn cũ ở hiền dài[1] nhìn thấy thư của ngươi ngày hôm đó đã tức tốc dùng một thỏi vàng phong lại, đóng thêm mật ấn, phái người từ kinh thành đem tặng lại ta, bảo ta tỉ mỉ thưởng thức.... Trần tướng quân sao kết tội ta như thế được”.

Trần Yên nghe thấy vậy như bị sét đánh trúng.

Nhìn cuộn thư tín nằm lay lắt dưới đất, chàng nhất thời lạnh người, không thể nói nên lời.

“Ta nói, Trần tướng quân trước khi gửi thư đi sao lại không rõ ràng? ... Phủ ngự sử vậy nhưng là chốn Vương Hoạch ta thường nghĩ chân đấy. Nhỉ?”. Vương Hoạch nói xong liền cười ha hả, dịch đao xuống, sóng đao gõ trúng cánh tay phải của Trần Yên. Cơn đau kịch liệt khiến chàng sa sầm mặt mũi, đao của gã liền thuận thế vạch lên lớp vải mỏng, máu đỏ tươi liền càng lúc càng nồng. Gã nhàn nhã đánh giá Trần Yên mồ hôi ướt đầm hai cánh mũi, nhẹ nhàng nói: “Ấy, suýt thì quên mất. Chắt nữ của ta ở Duật Kinh tháng trước đã được định cộc hôn nhân tốt lắm, thiệp mời đã chuẩn bị đâu vào đấy cả rồi. Vốn còn định gửi cho tướng quân một tấm. Đáng tiếc, xem bây giờ tướng quân không uống được rượu mừng của nàng với tiểu nhi tử nhà quốc cữu gia rồi”.

Vương Hoạch đập mũi giấy lên bức thư tín, âm dương quái khí lắm nhảm: “... ‘Vương Hoạch coi nhẹ tiền tuyến nguy cấp, tự ý khấu binh U Đô, không những không chi viện, mà còn phong tỏa đường binh lui, bòn rút lương thảo, khiến hơn ngàn tướng sĩ ta bị vây tại cảng Canh Vân, bức bách một mình đối đầu quân địch, cuối cùng bởi địch ta số lượng chênh lệch quá lớn, mà bại trận thất thủ’... Chắc chắn, viết hay đấy, quả nhiên là môn sinh[2] tâm đắc nhất của Lữ Quốc”.

Lúc này, hần chuyển từ vẻ mặt kinh thường sang biểu tình độc ác xảo quyệt, rít răng nói: “Ngươi chết tới nơi rồi còn cố minh oan với hoàng thượng? Nếu đã không thức thời như thế, đừng trách ta vô tình!”.

Nói rồi hần vung tay, lệnh người đưa binh sĩ Khiên Tự Quân tới trước mặt. Hơn 400 người lão đảo tiến vào, để lại trên đất càn cối một tầng vụn gỗ tàn tạ, tay bị trói chặt, áo quần tả tơi, sắc mặt tiêu tụy nan kham tựa như đã nhiều ngày không được cho ăn uống.

Trái tim Trần Yên nháy mắt lạnh toát.

Giữa không gian chàng nghe thấy tiếng mình gào thét, cảm giác và tầm nhìn đều đã trở nên mơ hồ, chỉ có đầu gối cố gắng lao lên phía trước, lại bị vài cánh tay thô lỗ đè lại. Yết hầu chàng như muốn vỡ toang: “Vương Hoạch! Ngươi muốn làm gì! Thư là ta viết! Ngươi cứ trút hận lên ta là được...! Rốt cuộc muốn làm gì bọn họ...”

Vương Hoạch chỉ mỉm cười đầy u ám.

“Người không phải muốn giải oan sao? Tốt thôi”. Hắn nheo mắt, liếc nhìn lá thư nhàu nát dưới chân: “Ta cũng không tính toán đâu, một bức oan khuất này của người lưu loát viết ra ba trăm bảy mươi hai chữ, không thiếu một từ”.

Gã vỗ nhẹ vài cái.

Binh sĩ đứng chờ lệnh lập tức tuốt gươm khỏi vỏ, chém lên lưng một tướng sĩ Khiên Tự Quân!

“Dừng tay!”, tiếng hét thể lương mang theo máu tanh vang dội. Nhưng đã không còn là màu đỏ tươi chói mắt mà đã chuyển sang đen đặc. Chàng chỉ nhìn thấy người nọ kêu lên rồi ngã rạp xuống đất, một người khác phần nọ bước đến đỡ, cũng bị một đao khắc trên lưng. Âm thanh da thịt bị chém rách vang vọng bên tai không dứt.

Một đao lại một đao, một người lại một người, máu tanh lênh láng đầy mặt đất.

Hai mắt chàng tựa hồ đã khóc thành máu, nhất thời điên dại đến cực điểm, chàng vùng lên thoát khỏi hai kẻ đang giữ lấy mình, nhưng mới chạy được hai bước liền bị một quyền của Vương Hoạch lạnh lùng đánh trở về, như chưa hả giận, hắn dùng giấy sắt đập lên nhiều lần vào bụng chàng như muốn đá thủng lục phủ ngũ tạng Trần Yên ra. Cuối cùng còn nghiêng chân lên chỗ vết thương trên vai chàng, hung tợn nói: “Trần Yên, người không phải muốn kêu oan sao? Người viết một từ, ta liền khắc một đao lên vai huynh đệ người! Viết ba trăm hai mươi bảy từ, ta sẽ khắc đao lên ba trăm hai mươi bảy người của người! Người kêu oan đi!”.

Giải thích

[1] Hiến đài (Cách gọi thời Hán): chỉ phủ ngự sử. Từ thời Tần trở đi, ngự sử là chức quan giám sát triều đình.

[2] Môn sinh: Học trò.

12. Ngõ Nam Kha - Chương 11

Chàng gần như đang ở trong địa ngục.

Quý binh lấy nước nóng gội lên đầu, lúc nóng lúc lạnh, nẫu như xương cốt. Lông mi rụng sạch, trước mắt đều đỏ hồng, chảy xuống miệng mới biết đây là máu. Mọi dáng vẻ nhìn vào mắt đều rời rạc, chỉ thấy hình dáng ai không ngừng đứt lìa, sụp xuống, như cành trúc bị đốt trụi xong thì đổ rạp xuống.

Cát bùn nhuộm máu cuộn với gió tấp vào mồm miệng, răng đánh vào nhau có thể nghe thấy tiếng cát lạo xạo hưởng ứng. Chàng rút cuộc nghẹn ngào lên tiếng: “Tôi không oan.... Tôi không muốn giải oan!... Vương Hoạch, ta cầu xin ngươi, cầu xin ngươi tha cho họ...!”

Vương Hoạch ung dung nhìn đám tâm phúc của mình từng đao từng đao chém xuống, nhếch mép cười, khẩu khí lạnh kẻ: “Không, không, không, Trần tướng quân có oan tình mà. Càng Canh Vân thất thủ, Khiên Tự Quân đại bại, ngài đã oan uổng như thế, vậy thì có tội đương nhiên phải là tướng sĩ bên dưới rồi? Chúng không đền tội thì ai đền tội đây? Phải không?”

“Không, tôi có tội! Là tôi có tội!”. Giọng chàng khản đặc, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt khiến bụi bặm tách ra thành một vệt thê lương, “Cầu xin ngài, Vương tướng quân, cầu xin ngài đừng làm hại huynh đệ tôi... Tôi nhận... Tôi nhận tội”.

“Ta nghe không rõ”. Vương Hoạch hà một hơi lên đao sáng loáng rồi thông thả lau.

“Tôi nhận tội....!”. Máu tanh trong cổ họng theo tiếng nói của chàng phụt ra, chàng bất giác bị sặc, ho lên dữ dội đến mức phải cuộn người lại. Cánh tay phải bị giấy sắt của Vương Hoạch đè trên đất đã đau đến mất hết cảm giác, theo bả vai pháp phòng mà co rút mạnh.

Vẻ hài lòng của Vương Hoạch ánh lên mặt đao nhưng vô cùng uể oải, gã tỉ mỉ vuốt ve đao từ đầu đến cuối một lần mới khẽ ra hiệu cho bên cạnh, binh sĩ đang hạ kiếm rút cuộc cũng chịu dừng tay, phía sau lập tức có hai người xông lên lôi chàng từ dưới đất dậy. Máu thấm ra trên lớp băng tay phải nhỏ xuống tí tách.

Mặt đao nâng cằm chàng lên: “Ta hỏi ngươi, càng Canh Vân chiến bại, tướng sĩ thương vong nặng nề, bách tính trăm họ đồ thán, là lỗi của ai?”

“...của tôi”. Chàng yếu ớt mấp máy.

“Ngươi chỉ huy sai cách, dụng binh sai kế, khiến hải khẩu chiến thắng quân ta? ”

“Đúng vậy...”. Chàng chờ đợi đáp.

“Ngươi bị giặc tập kích nhưng lại tự cao tự đại, cho là mình tài giỏi, không cần cứu viện, kéo dài mất quân cơ gây nên sai lầm, đây là chuyện có thật?”

“Đúng vậy”.

“Sau khi quân ta đại bại, ngươi mưu đồ chối bỏ trách nhiệm, tung lời đồn đại, mưu hại người đang cùng trần thủ Hàm Châu là ta, phải không?”

“Phải”

Vương Hoạch khoan khoái cười: “Tất cả tội trạng đều ở đây, chứng cứ rành rành. Trần Yên, người đã biết tội...”

“Tôi, biết tội”. Ánh sáng ban ngày loang loáng chiếu thẳng vào mắt, toàn thân lạnh ngắt, lòng cũng nguội lạnh.

“Đã vậy có gì còn sinh chuyện thị phi, ta cũng không cần phải báo lên triều đình mấy thứ nhân số “thương binh” đã “vong mạng ” nữa. Tốt lắm”. Thứ giọng điệu hả hê khiến người khác lạnh gáy cất lên. Vương Hoạch chậm rãi dịch vạt áo, lấy ra một quyển tông rồi ném xuống trước mặt chàng: “Đã nhận tội rồi, vậy thì ký thứ này đi!”

Ánh mắt trống rỗng của chàng hơi chuyển động, nhìn thấy ba chữ lớn “Hối Tội Thư” trên đầu, tâm tư hỗn loạn, bị phần dồn lại, đành cười khan một tiếng rồi đọc tỉ mỉ các loại thảo phạt công kích trên tông án, câu chữ cay nghiệt, xuyên tạc trắng trợn, chàng cúi càng thấp cười càng lớn. Vương Hoạch lạnh lùng nhìn chàng cười đến tận, ánh mắt gã khinh khỉnh. Rất lâu sau, chàng khẽ ngước lên, môi nhiễm máu tóc hỗn độn mấp máy. Vương Hoạch thấy chàng đã muốn ký liền lập tức vẫy tay, quả nhiên một kẻ nhanh chóng mang mực chạy vào.

“Tướng quân! Không thể...”. Tiếng hô vang đình tai dậy lên, vài người muốn gượng dậy nhưng bị binh sĩ tâm phúc của Vương Hoạch quật ngã xuống đất đã man. Nhưng dù tiếng gõ trống quát lên thân thể từng người cũng không áp được tiếng hô gọi ngày càng lớn “Không thể ký!”

Hối ôi. Có được câu này, chết cũng không tiếc.

Chàng khẽ mỉm cười, mở ra nghiền mực được bưng tới rồi vương tay chạm lên khóe môi, để ngón tay nhiễm đầy mực đỏ, cuối cùng ấn dấu mực đầm máu xuống lá thư nhận tội, lực đạo rất sâu, mãi mà không buông

Vương Hoạch hừ một cái, cúi người xuống rồi đột nhiên bóp chặt cổ tay chàng, vặn ngược tay chàng lên rồi khẽ cười sát bên tai chàng mỉa mai: “”Trần Yên, ta và sư phòng Lữ Quốc của người vốn là đồng bối, lại cùng xuất thân nhà binh, bao năm qua như vậy, thế mà ta chỉ có chức vị ngang bằng với tên nhi tử khố rách như người. Người cũng cảm thấy vậy là công bằng sao?”

Chàng hạ mắt, không có nửa ý muốn trả lời.

Vương Hoạch cười hả hả hất tay chàng ra, mặt mày rạng rỡ hét lớn ra lệnh đem chàng vứt vào ngục tối chờ ngày vắn trảm. Dưới trời xanh, xiềng xích kéo lê một đường máu dài uốn lượn.

Ngục tối ngẫu nhiên lại xuất hiện một vài tia sáng léo lắt. Qua làn tro bụi mờ mờ ảo ảo, chàng dựa vào tường lặng lẽ chờ ngày thảng trôi qua.

Chàng đã sớm biết, sẽ có ngày này.

Chỉ không ngờ rằng, chàng lại không chờ được tin hành quyết truyền đến.

Thứ truyền đến là bộ mặt xám ngoét của Vương Hoạch và một nam nhân còn trẻ bộ dạng như quan kinh thành. Khi họ cùng bước vào trong ngục là lúc ánh sáng kém nhất, tia sáng đầy rẫy tro bụi như độc xà thè lưỡi, quấn quanh trên đường nét hai người. Chàng mệt mỏi chống vào tường mới gượng dậy được cơ thể, ánh mắt âm u nhìn chăm chăm vào người nam tử lạ lẫm không rõ mặt kia. Chàng vẫn nghĩ đó là kẻ mang thánh chỉ ban chết tới.

“Trần Yên, người thật may mắn”. Về mặt Vương Hoạch đen thui, hắn nói một câu khiến chàng thâm thấy không đúng.

Nam nhân khuất bóng bước đến cửa ngục như đang đánh giá chàng một phen, cuối cùng rút ra một quyển văn thư từ trong ống tay áo ném qua song gỗ đến trước mặt chàng, nói: “Mặc dù tội trạng người đủ để bị chém đầu, nhưng niệm sù phụ người Lữ Quốc tận lực tận tâm vì quốc gia nhiều năm, lại thêm năm đó Khiên Tự Quân chiến công Tô Hợp hiển hách... Trần Yên, triều đình miễn cho người tội chết. Nhưng phải cắt bỏ quân tịch, tịch thu tài sản của người, cả đời xem như là tội dân, đời này đời sau không được tòng quân. Người tốt hơn là nên tạ ân, hồi hương tìm cái kế sinh nhai, ân phạt sống nốt quãng đời đi”.

Chàng ngây ra, ngơ ngàng nhìn trang giấy gấm vóc mở ra trên nền cỏ khô. Giấy trắng mực đen, quả nhiên viết đúng như lời nam tử vừa nói.

Chỉ có điều cuối trang giấy không phải ngọc tử của đế vương mà là ấn của đại thừa tướng.

Viên kinh quan không nhìn chàng nữa mà quay người về phía Vương Hoạch, tư thế không đổi, giọng nói vẫn vô cùng lạnh nhạt: “Vương tướng quân phen này bị kẻ gian hãm hại, ngài đã phải chịu oan ức rồi. May mà nay đã lộ chân tướng”.

“Đạ tạ đại nhân quan tâm”. Vương Hoạch qua loa đáp, cặp mắt cú vọ còn đang nhìn trừng trừng vào trong song sắt mang theo hung hiểm âm thầm.

“Án này đã xong, Vương tướng quân có thể ân tâm rồi, ngài hãy chọn vài ngày thông thả dạo chơi nghỉ ngơi cũng không tệ”. Viên kinh quan vui vẻ nói, rồi bất chợt hỏi: “Vương tướng quân đã từng dạo qua thang mây núi Đọa chưa?”

Vương Hoạch khó hiểu, chuyển mắt về phía người nọ, lắc đầu.

Người nọ cười nói: “Đọa sơn hiểm trở trùng trùng, vách núi cao vạn trượng, thế núi cực kì dốc. Truyền thuyết kể lại rằng xưa có một người thợ mộc không rõ tên tuổi, lấy hơn vạn tấm gỗ men theo vách đá xây thang mây để lên núi. Không có dây thừng, không có cột chống, cũng chẳng có rào chắn. Người đời dù đi lên bằng thang, nhưng bởi vì càng cao càng dốc, thế là đến nửa đường thì bỏ. Chỉ có một vị tăng sư khổ hạnh đi khắp đó đây là từng bước từng bước đạp lên gỗ, dốc lòng dốc sức, cuối cùng leo đến được đỉnh thang. Nhưng những tấm gỗ kia dài nặng dầm sương nhiều năm, lâu dần rồi cũng hỏng mất, bậc thang cuối cùng đã mục nát, nên lúc ông ta leo lên thì suýt chút đã ngã chết. Có điều vị tăng nhân nọ vẫn còn tục tâm, ghi thù việc này, sau khi leo lên đỉnh muốn trút giận một hơi, thế là ông ta quay người đạp một

cái vào tấm gỗ, ai ngờ vừa quay lại liền sẩy chân ngã xuống, tan xương nát thịt”.

Vương Hoạch khẽ rùng mình. Nhưng viên kinh quan vẫn thông thả nói thêm: “Nếu vị tăng nhân đó toàn tâm toàn ý leo lên đỉnh, bỏ qua cho tấm gỗ vướng chân nọ, nói không chừng đã lên tới đỉnh núi sớm hơn, thường thức giang sơn rộng lớn rồi. Đáng tiếc ông ta mắt không chứa được sỏi, mắt công chôn vùi tiền đồ rộng mở của chính mình”.

Nói rồi, người nọ liền đổi lời: “Đây là chỗ đáng tới, tướng quân rảnh rang dừng ngay đi thăm thú một phen”.

Vương Hoạch hồi lâu mới gật đầu, nói tiếng đa tạ.

“Bổn quan đường hồi kinh trùng hợp có đi qua quê quán Trần Yên, chuyện áp giải có thể làm thay. Lúc rời kinh đã bẩm báo qua với đại thừa tướng, xe ngựa đủ đầy, cũng đỡ cho tướng quân phải vất vả”. Người nọ cung kính bái Vương Hoạch một cái. Vương Hoạch liền biến sắc, chậm chạp gật đầu.

Chàng ngáy ra nhìn hết thấy chuyện xảy ra trước mắt.

Tính mạng nằm trên ranh giới sống chết đã được bảo toàn, khiến chàng không khỏi ngỡ ngàng. Đến tận ngày ra khỏi ngục vẫn thấy như đang sống trong mộng.

Chút tài vật xưa kia tích góp được đều đã bị tịch thu sung quân. Chàng chỉ còn lại một thanh kiếm già, vài quyển binh thư. Ngày đó rời khỏi U đô, Vương Hoạch cũng không phái người giải giáp theo xe ngựa. Chàng mặc bộ áo quần thô sơ, lặng lẽ thu lại một góc xe như cái xác không hồn, chàng không nói, cũng chẳng động đậy, chỉ nhìn chăm chăm vào ván xe đang lắc lư tròn tránh. Viên kinh quan ngồi đối diện, vẫn đang đánh giá chàng, đến khi ra khỏi biên giới Hàm Châu mới chột lên tiếng: “Trần Yên, người sau khi trở về quê hương nên nhớ rằng bản thân mình không phải thường dân mà là người mang tội, mọi việc đều phải hành sự cẩn thận, an phận thủ thường. Nếu lại tiếp tục gây họa, bị bắt giam vào ngục, nhớ ra thì cũng khó rồi”.

Chàng không phản ứng, hoàn toàn lặng thinh.

“Ta biết ngươi đang nghĩ gì. Giữ được tính mạng, hồi hương tìm công việc bình thường cũng không tệ. Ngươi nghĩ thoáng ra một chút”. Người nọ nói đến đây thì chột cười khế: “Nghe nói... ngươi từng cứu một thương nhân kinh thành tên là Từ Hữu Quý?”

Chàng khẽ chớp mắt. Người nọ trầm ngâm nghĩ ngợi rồi thoáng nói: “Duật kinh mấy năm nay cũng khá khởi sắc. Đợi ngươi nghỉ ngơi tốt rồi, nếu quê nhà không tìm được việc thì đi kinh thành một chuyến cũng hay. Tính ra cũng có người giúp đỡ”.

Người nọ nói xong thì không tiếp tục nhắc chuyện khác nữa.

Trở lại cố hương, chàng chưa từng nhắc đến chuyện mình từng là tướng quân, người xung quanh chỉ biết

chàng bị đuổi khỏi quân ngũ do mắc tội, khó trách một phen đồn đại gièm pha. Huynh đệ chú bác thấy chàng không công danh cũng chẳng lương bổng, hướng hồ lại khuyết một tay, cần người khác chăm sóc thì đều khinh miệt, một lòng muốn đuổi chàng đi. Chàng bị đồng hương cô lập, một ngày tựa như một năm, trong lòng cũng thành cây khô chết lạnh, nhưng không muốn phiền toái người khác, giữa lúc gần ngơ chàng nhờ đến lời viên kinh quan nói ngày đó, nghĩ rằng có lẽ thật sự có thể nhờ cậy Từ Hữu Quý, liền lặng lẽ thu dọn đồ đạc đến Duệ Kinh.

Nói đến đây, Trần Yên lặng lẽ nhắm mắt lại, trong yết hầu như có máu tanh, khàn khàn nói: “Ta mạng này là nhật được lại. Lê Phi, người khi đó không ở chiến trận, không biết ta nhìn thấy hấn nói mỗi từ là một dao một kiếm đâm vào lưng các huynh đệ, ta sao có thể không đau đớn đây! Lúc nhận tội, ta vốn không cho rằng mình có thể sống đến ngày hôm nay. Giờ nghĩ lại, có lẽ chết đi còn hơn”.

Lê Phi đỡ lấy vai chàng, nghẹn ngào.

Trần Yên chợt cười: “... Lê Phi, có những khi ta luôn nghĩ, nếu ta cũng biết đùa giỡn mưu quyền, lấy quyền lợi tư. Các huynh đệ theo ta có lẽ đã sớm được hưởng vinh hoa phú quý, cũng không phải chịu khổ như vậy?”

“Tướng quân”. Hai mắt Lê Phi ngấn lệ: “Nếu tướng quân là kẻ tiểu nhân như Vương Hoạch, các huynh đệ sao có thể quyết một lòng theo ngài đây! Lữ lão tướng quân sinh tiền là anh hào bước đi ngay thẳng, Khiên Tự Quân mới một lòng một dạ theo chết đi theo. Ngài được lão tướng quân yêu mến, kế thừa chí nguyện của ngài, luôn suy nghĩ vì huynh đệ tướng sĩ... Vương Hoạch hấn nào bằng một phần của ngài! Thuộc hạ ngàn dặm xa xôi đến phương Bắc tìm ngài, bất quá để trông tướng quân giờ có sống tốt không. Nếu ngày nào đó tướng quân trở lại, các huynh đệ tất sẽ tận lực bảo vệ! ”

Trần Yên cúi đầu cười buồn, cổ họng đau rát, tay trái ấn lên vết đứt, run run nói: “Không thể, ta đã là thân mang tội, thiết án khó lật. Quyền thế của Vương Hoạch ngày một tăng, cả tộc Vương thị hấn đều quen biết trọng thần trong triều, có liên hôn với ngoại thích hoàng tộc. Ranh giới cấp bậc vốn không thể vượt qua, thượng phẩm vô hàn môn, hạ phẩm vô thế tộc, chỉ bởi sự phụ xuất thân cao quý, dốc sức tiến cử ta mới có được chức vị tướng quân, đây đã là hiếm có. Nói đến cùng, dù hoàng thượng biết rõ sự tình, ngài cũng sẽ không đắc tội với vương gia chỉ vì tên nhĩ tử của một người thợ mộc nghèo khó, mà tức giận ngoại thích lạm quyền. E là sẽ còn liên lụy đến người thượng tấu”.

Lê Phi vốn dĩ là người ngay thẳng sinh ra ở nơi hương dã, suy nghĩ đơn giản, nên chưa từng biết đến những sâu xa trong đó, vốn cho rằng lên kinh có thể trông mong được rửa oan, nghe hết lời chàng nói thì hấn tái mét, vành mắt càng đỏ lên: “... Lê nào, lẽ nào tướng quân một chút hi vọng cũng không còn?”

“Hi vọng, cả đời này sợ rằng sẽ không có. Tay phải ta đã tật nguyên, dẫu cho ta giả mạo hộ tịch, thay tên đổi họ, quân doanh cũng không thể nhận ta. Càng đừng nói Vương Hoạch vẫn còn đây”. Trần Yên nắm chặt nắm quyền đang không ngừng run rẩy: “Ta chỉ cầu, chỉ cầu... yên ổn, qua một ngày, tính một ngày”.

“Ra là vậy”.

Một giọng nói vang lên nghe thân thuộc lạ thường.

Chớp mắt đó trái tim Trần Yên đập mạnh, ngũ lôi vang rền. Chàng hoảng hốt nhìn lên, chợt thấy người nọ đứng sau cửa viện, tay mở rộng cánh cửa đang khép hờ, vẻ mặt phức tạp nhìn chàng.

Nháy mắt đó, chàng thấy mình đã chết rồi.

Sao lại... Sao lại! Hắn đã đứng ở đó bao lâu rồi? Là bởi mình tâm trạng quá bi thống mà hoàn toàn không nhận ra hắn đến.

Bao ngày không gặp, sắc mặt Tạ Hoàn Hồi dường như tiêu tụy hơn, nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời, khuôn mặt hơi tái nhưng không hề lộ ra chút cảm xúc nào, mỗi nét đều ẩn chứa sắc bén, hai tròng mắt đen láy hơi lay động, nhìn chằm chằm vào Trần Yên, dáng người thẳng tắp, tay nắm thành quyền, hơi thở dường như cũng ngưng trệ.

Trần Yên giống như bị một roi quất thẳng vào thần trí, suy nghĩ đã sớm thất linh bát lạc, phút chốc rồi bời. Chàng cuống đứng dậy.

Lê Phi lại cảnh giác nhìn Tạ Hoàn Hồi.

Thấy hắn mặc bạch sam không hề giống người trong quan phủ, nhưng gã nghĩ đến hết thấy chuyện Trần Yên mới kể đều đã bị kẻ này nghe thấy, trong lòng liền sợ hãi, gã lạnh mặt rút mạnh thanh đoản đao từ trong ống tay áo ra!

13. Ngõ Nam Kha - Chương 12

“Kẻ nào! Dám nghe lén chúng ta nói chuyện!”. Quát lên một tiếng, Lê Phi đã phóng người về phía Tạ Hoàn Hồi.

“Lê Phi! Không được!” Hàn quang chói mắt đánh thức tâm trí Trần Yên, thấy trong tay Lê Phi triển lộ đao cong[1] hai thước mang theo sát cơ, mặt chàng tái mét vội vàng đuối theo rồi rút thét lớn: “Không được làm hại hắn.”

Trong chớp nhoáng chàng nhanh hơn Lê Phi hai bước, vội bắt lấy cánh tay Tạ Hoàn Hồi kéo ra. Mũi đao của Lê Phi chỉ cách Tạ Hoàn Hồi một li, đã đâm vào tay áo rồi dừng lại, tiếng vải giòn rách vang lên khiến Trần Yên thấy càng thêm hoảng sợ. Chàng lùi bước lấy thân thể chặn Lê Phi lại, thấy gã vẫn muốn ra chiêu bèn lùi liên tiếp mấy bước, chắn trước Tạ Hoàn Hồi cảnh cáo: “Ta biết hắn! Hắn không phải người lạ!... Lê Phi, người mau bỏ đao xuống!”

Tạ Hoàn Hồi lại không hề có dáng vẻ hoảng sợ. Ánh mắt hắn mang theo phức tạp, một mực nhìn chằm chằm vào bóng lưng Trần Yên.

“Tướng quân tránh ra!” Lê Phi híp mắt, trên mặt hiện rõ vẻ tàn bạo, mũi đao sắc nhọn xám lạnh bức người. “Kẻ này nhờ là gián điệp Vương Hoạch phải đến...”

“Hắn sao có thể là gián điệp Vương Hoạch phải đến!” Trần Yên nóng giận than dài, trong lời than có bao dồn nén bức bách, ánh sáng lóe lên trên đao nọ khác nào ngọn nến cháy trong tim, dầu nến đổ đầy như mưa rơi, nóng bỏng khiến lòng người nôn nóng.

Tay trái Trần Yên bắt giác hướng về sau, lại bất ngờ đụng phải một cơ thể vững vàng, chàng mới chợt nhận ra Tạ Hoàn Hồi không hề lùi lại. Thân thể ấm áp dán vào sau lưng khiến chàng cứng ngắc, cũng không cảm nhận được ánh mắt phức tạp của người đằng sau.

“Dù không phải gián điệp, hắn giờ đã nghe hết đầu đuôi, vạn nhất hám lợi đen lòng mà đến trước Vương Hoạch cáo tội chúng ta mưu đồ làm phản, thuộc hạ và ngài đều chết chắc!”. Lê Phi cười lạnh, nhếch môi nói: “Hậu hoạn không thể lưu, tướng quân xin hãy tránh ra! Đao pháp thuộc hạ trước nay không tốt!”

Nói rồi, ánh đao thoát hiện hướng thẳng mặt Tạ Hoàn Hồi lao tới!

Trần Yên không kịp ra lệnh, dưới tình thế cấp bách vội quay thân xô lên người Tạ Hoàn Hồi, mượn lực đang đến kéo thân thể người nọ lùi vài bước. Trần Yên ôm lấy hắn, ép chặt vào tường đá, thân thể hai người dán chặt lấy nhau. Trong thời khắc đó, mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng chàng ướt sũng, chàng thở dốc đưa bàn tay đỡ lấy gáy Tạ Hoàn Hồi, nói: “Lê Phi! Người giết hắn rồi thì giết luôn ta đi...”

Cây đao phía sau tức thì dừng lại. Cổ sát ý lạnh lẽo kia dường như cũng vì ngạc nhiên quá đổi mà yếu đi chín phần.

Thật lâu sau, người phía sau mới không cam lòng mà “xoẹt” một tiếng, tra đao vào lại vỏ.

Tảng đá ngàn cân treo trong lòng cũng được tháo xuống.

Trần Yên như vừa tỉnh lại khỏi cơn ác mộng, liên tục thở gấp, đến khi xác định được Lê Phi sẽ xuất đao lần nữa mới run rẩy thở phào một hơi, buông lỏng tay. Lòng bàn tay đầy mồ hôi vẫn còn hơi run rẩy, tâm tình cũng chưa ổn định hết. Đang định đẩy thân thể khỏi tường lại bất ngờ chạm phải ánh mắt nhìn lên từ đầu vai của người nọ. Chàng sững người, nhận ra phần lớn thân thể kia còn đang bị vây trong vòng tay mình, cổ họng liền lập tức căng chặt.

Tạ Hoàn Hồi không suy suyển, mím môi, chau mày, nhìn thẳng vào đôi mắt muốn trốn tránh của chàng.

Trần Yên liền cứng đờ như gỗ.

Chàng không biết phải đối mặt như thế nào. Hai người vốn đã gần như đoạn tuyệt, lại chẳng may để hắn nghe được chuyện cũ không hay.

Lúc này, những hạt mưa bị gió thu cuốn đến, lạnh lùng nhỏ lộp độp vào mặt từng người, nhoáng một cái, đất bùn trong vườn đã xếp đầy những cánh hoa to nhỏ bị mưa xối xuống. Nước mưa lạnh căm, xối thẳng xuống chỗ ba kẻ còn đang mải giằng co nhau kia. Trần Yên rớt cuộc lên tiếng: “Cứ vào nhà đã”.

May mà quần áo không đến nỗi ướt lấm.

Trần Yên bước vào phòng, không gian nhỏ hẹp với bốn bức tường lạnh lẽo càng làm bầu không khí xấu hổ càng hiển hiện rõ ràng. Chàng đưa mắt nhìn sang Lê Phi đang cau mày nhăn trán, lại không dám nhìn người còn lại, nói “Nên ăn cơm thôi” rồi nhấc chân định đi vào bếp. Không ngờ Tạ Hoàn Hồi bỗng sải bước qua chàng, lạnh lùng đẩy chàng về chỗ cũ rồi lạnh tanh đi vào phòng lách cách nhóm lửa, đun bếp.

Trần Yên đứng chờ tại chỗ. Lê Phi hết sức ngạc nhiên trông theo người đang lặng lẽ làm cơm trong bếp, lại quay qua nhìn Trần Yên một cái đầy ngờ vực.

“... Trước cứ sắp xếp đồ đạc, đi tắm rửa, thay quần áo sạch đi”. Cuối cùng Trần Yên phá tan im lặng. Dấu giọng nói của chàng nghe rất yếu ớt, nhưng Lê Phi nhận ra ý vị cương quyết trong đó nên không dám nói nhiều. Gã thấy Trần Yên nhẹ nhàng bước đi thì cũng vội vào theo sau. Trần Yên dẫn gã ra giếng, múc đầy chậu nước mát, lấy gương lược ra cùng vài bộ quần áo sạch sẽ của mình để gã dùng tạm.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng cho Lê Phi, Trần Yên quanh quẩn bên hai đầu hiện nhà, như thể mình đang bước chân vào nhà ai khác xa lạ. Đắn đo thật lâu, đến khi đầu óc bình tĩnh lại đã thấy chân dừng trước cửa bếp.

Thế là tìm chàng lại đập thành thịch.

Mưa rơi ngoài phòng càng lúc càng xối xả. Ánh sáng yếu ớt lọt qua làn mưa loáng thoáng đâu đây, bếp lửa vẫn đang cháy hồng, tràn qua cửa sổ u tối một dải vàng cam, hắt bóng người mỏng manh lên bức tường đối diện, cô đơn, lay lắt.

Tạ Hoàn Hồi ngồi đề lên bó củi khô trước bếp lò, quay lưng lại với chàng. Ánh sáng ôm lấy đường nét cơ thể hần, những chỗ men theo hơi phát sáng giống như đường viền trắng tấp trên đầu vai cũng đã bị hong mềm ra rồi, phẳng phất chỉ cần khẽ chạm cũng sẽ cong mất.

Trần Yên ngáy ra nhìn một hồi. Ánh lửa tím xông lên mắt, chàng vội vàng nhắm mắt, ép đi cảm giác kích thích như châm kim trong mắt.

Chàng từ từ tựa đầu vào khung cửa, giấu nửa mình vào sau cửa, cửa còn lại chìm vào ánh hoàng hôn đang xuống, lặng lẽ nhìn người bên trong phòng. Nước trong nồi sôi ùng ục, đẩy hơi nước lên nắp nồi. Trần Yên nhấc chân, lẻ mề bước qua bậc cửa, cách chưa đầy 3 trượng, chàng lại tốn cả đời để đi một nửa, rồi dừng lại bên cạnh bóng đen kia, lẳng lặng đứng kề bên bóng dáng nó.

Bật chợt một tiếng “rộp” vang lên.

Trần Yên sững sốt nhìn tới, hóa ra Tạ Hoàn Hồi vừa chậm rãi bóp vụn một bông dằm bào không biết từ đâu lấy ra.

Bóng dáng người nọ vẫn cô độc như xưa. Thật lâu sau, hắn mới buông lỏng tay, ném vụn dằm bào vào ngọn lửa nóng cháy. Một đốm lửa trắng thoát nổ đom đóm, nuốt chửng vụn gỗ vào bên trong.

Sắc mặt Trần Yên trắng bệch. Chàng gắt gao chau mày, rời tầm mắt đi, lùi hai bước về sau rồi quay người bỏ đi. Đúng lúc đó, chàng nghe thấy Tạ Hoàn Hồi thì thầm thốt ra hai tiếng: “Trần Yên.”

Cực bộ của chàng chậm lại, nhưng không ngừng. Giống như hai tiếng đó thuộc về một kẻ xa lạ mà chàng không hề hay biết.

Phía sau lưng cũng chẳng còn bất cứ thanh âm nào.

Chỉ có dằm bào cháy phát ra tiếng nổ lộp độp, và khung cửa sổ bị mưa thu hắt vào.

Không bao lâu, hai đĩa thức ăn một bát canh nóng đã được bưng tới bàn.

Tạ Hoàn Hồi im lặng sắp ba bộ bát đĩa, chẳng nói chẳng rằng tự đi lấy một chiếc ghế đầu đặt trước bàn, rồi ngồi xuống ăn cơm. Lê Phi đã thu vén xong, ngại ngùng đứng ở bên cửa, bụng dạ cũng khô khốc tò mò, đành liếc mắt nhìn Trần Yên một cái. Vậy mà Trần Yên trước sau vẫn im lặng, lặng lặng cúi đầu bước đến ngồi đối diện Tạ Hoàn Hồi. Gã nhìn hai cái đầu râu rĩ kia, chỉ đành hắng giọng một cái rồi cũng ngồi xuống bên cạnh Trần Yên.

Ba người duy trì dáng vẻ trầm mặc quái dị của mình, từ tốn ăn cơm.

Lê Phi mới đầu còn hành xử thận trọng, nhưng chuyển đi quá đổi mệt mỏi, thành thử đã đói lắm rồi. Gã ăn vài miếng, thấy cơm dẻo canh ngọt liền không nhịn được vùi đầu ăn ngấu nghiến. Trần Yên thỉnh thoảng mới gấp thức ăn, tựa hồ ăn không vào. Tạ Hoàn Hồi vẫn làm bộ mặt lạnh, động đũa gấp một hai miếng xu hào xào bỏ vào bát Trần Yên. Trần Yên thoáng ngừng lại rồi lặng lẽ ăn sạch.

Không bao lâu sau, Tạ Hoàn Hồi đặt bát đĩa xuống bàn. Trần Yên cũng ngừng tay, đặt bát đĩa xuống theo rồi ngồi yên.

Khuôn mặt kia vẫn không lộ vẻ gì đặc biệt. Nhẹ Nhàng lau khóa miệng, hắn đứng lên, nhàn nhạt nói: “Người qua đây.”

Mặc dù không chỉ rõ tên, nhưng Trần Yên vẫn hiểu, liền lặng lẽ đứng dậy. Lúc này kẻ đang vùi đầu vào bát cơm là Lê Phi cũng ngừng lại nhìn chàng.

Tạ Hoàn Hồi không quay đầu, bước qua bậc cửa đi về phía phòng trong. Trần Yên khẽ khẽ thở dài, vội vã

theo sau. Sau khi vào trong phòng, chàng nhẹ nhàng đóng cửa lại, căn phòng tối đen như mực phút chốc khiến chàng nảy ra ý muốn trốn chạy.

“Ngồi”, một từ này trước sau đều không dư chỗ thương lượng.

Trần Yên lặng lẽ ngồi xuống. Cơ thể Tạ Hoàn hồi đang đứng trong bóng tối quay lại. Trần Yên bắt giắc ngược lên nhìn hắn, vẫn là bộ mặt ấy, vẫn là cảm giác lạnh băng như cũ. Chỉ có không ngờ rằng đời này chàng vẫn có thể nhìn hắn như vậy. Tưởng niệm tích tụ dưới đáy lòng chẳng mấy khó khăn đánh tan lý trí, biết rõ bản thân nên dứt khỏi ánh mắt kia. Chàng chỉ là không nỡ. Khi chàng nhận ra điểm ấy, bên môi đã không ngăn được nụ cười khổ, lại càng nhìn đến nhập thần.

Chân mày, khóe mắt, đầu mũi, viền môi, từng sợi tóc mai, còn có đôi tai nhỏ.

Dù đã chủ định không thể quên được, sao còn không để những điều này khắc sâu vào trong xương cốt. Để ngày nào đó xương cốt hóa thành cái bụi, cũng là chôn cùng một chỗ, không hối hận.

Chàng ngây ngốc nhìn mà không nhận ra Tạ Hoàn hồi đã đến ngay trước mặt. Hắn bắt chợt đề hai tay lên vai, ép chàng ngồi yên trên ghế. Trần Yên hơi sững sốt nhưng Tạ Hoàn Hồi kiên nhẫn ép xuống, chẳng mấy chốc Trần Yên tập trung trở lại, hắn mới chuyển tay sang bên tay phải chàng, chạm vào chỗ đứt, được hơi ấm từ lòng bàn tay vỗ về, đuổi đi cảm giác lạnh lẽo cuối thu.

Đáy mắt Trần Yên từ từ nóng lên, yết hầu khẽ động. Trần Yên chăm chú nhìn cánh tay áo trắng trắng, ánh sáng trong mắt hơi rung động, hắn cắn chặt môi dưới, cúi đầu xuống. Cảnh tượng tàn khốc ngày nào như xúc tu cuốn lấy hắn, mùi máu tươi xông lên mũi, khiến lòng bàn tay hắn lạnh đi.

Nhưng khuất nhục mà người đó chịu đựng đâu chỉ có thế.

“Tại sao tránh né ta?”, hắn khẽ hỏi, nghe không ra tình tự gì.

Giải thích

[1] Dao cong: hay còn gọi là đao lá liễu, đao nhị chi, là loại đao nhẹ, không quá cứng, được kị binh và bộ binh sử dụng.

14. Ngô Nam Kha - Chương 13: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

15. Ngõ Nam Kha - Chương 14: Thiếu

Nguồn cài pass cột nhật sau.

16. Ngõ Nam Kha - Chương 15: Một Ngày Của Tiểu Trần Và Đại Phu

Nhật ký một ngày của Tiểu Trần.

6 a.m: Thức dậy, đánh răng rửa mặt, ăn sáng. Bị đại phu bắt nạt.

7 a.m: Làm việc. Bị đại phu bắt nạt.

12 p.m: Nghỉ trưa, ăn cơm, chữa thương, ăn bánh ngọt. Bị đại phu bắt nạt.

1 p.m – 5 p.m: Tiếp tục làm việc. Tiếp tục bị đại phu bắt nạt.

6 p.m: Ăn tối. Bị đại phu bắt nạt.

7 p.m – 9 p.m: Đọc sách, tán gẫu với đại phu. Bị đại phu bắt nạt.

10 p.m: Tắm. Bị đại phu bắt nạt.

11 p.m: Trãi giường. Vẫn bị đại phu bắt nạt.

11:30 p.m: Bắt nạt đại phu.

Nhật ký một ngày của đại phu.

6 a.m: Thức dậy, đánh răng rửa mặt. Bắt nạt Tiểu Trần.

7 a.m – 11 a.m: Khám bệnh cho người khác. Bắt nạt Tiểu Trần.

12 p.m: Nghỉ trưa, chữa thương, đập dăm bào. Bắt nạt Tiểu Trần.

1 p.m – 5 p.m: Tiếp tục khám bệnh. Tiếp tục bắt nạt Tiểu Trần.

6 p.m: Ăn tối. Bắt nạt Tiểu Trần.

7 p.m – 9 p.m: Gói thuốc, trò chuyện với Tiểu Trần. Bắt nạt Tiểu Trần.

10 p.m: Tắm. Bắt nạt Tiểu Trần.

11 p.m: Đợi Tiểu Trần trải giường. Vẫn bắt nạt Tiểu Trần.

11:30 p.m: Bị Tiểu Trần bắt nạt.

**

Bí mật của Trần sư phụ

Người sống tại khu thập nhị lý không ai không biết ngõ Nam Kha, người sống trong ngõ Nam Kha không ai không hiểu Tạ đại phu.

Nhưng Trần thợ mộc nhà bên cạnh Tạ đại phu thì rất hiếm người nhắc đến.

Mỗi khi nhắc đến, quần chúng cũng chỉ tò mò hỏi nhau một chuyện: “Trần sư phụ là người thiếu tay, thế thì làm mộc như thế nào?”

Khi hỏi ra chuyện này, Trần sư phụ luôn hơi hơi đỏ mặt, liếc nhìn Tạ đại phu thường xuyên đến nhà chiếu cố đang đứng bên cạnh: “Có thể nói không?”

Tạ đại phu đầu không ngẩng, đáp dăm bào nói: “Người ta nhai lưỡi nhà người ta, người cũng đòi tham dự... Không được!”

Vậy là từ đầu đến cuối chẳng ai có thể đào xới được cái gì hay ho từ Trần sư phụ nữa.

Điều này bị Hà Hoa, một kẻ phụ trách đệ nhất trung tâm bát quái, nghe được thì rất không hài lòng. (Chủ nhà: Chính là mục tác giả chứ ai =.=)

Hà Hoa thường nói một câu: “Chỉ cần lão nương muốn biết thì ngay cả thừa tướng đêm ngủ gối bên tay phải hay tay trái người nào đó, tạo ra vài cái dấu vết gì đó hay cần đối phương mấy nhất, ta đều có thể rõ ràng một hai.”

Chính vì câu nói này, Hà Hoa đã phải trả một cái giá không nhỏ, trước mắt vẫn đang trốn đông trốn tây khỏi sự truy sát của Thừa Tướng.

Đương nhiên, Hà Hoa hiểu rõ, nếu nàng ta lỡ miệng nói ra tên của người nọ, số người truy sát mình sẽ tăng ít nhất gấp đôi.

Hôm nay, thời tiết trong lành, ánh mặt trời chan hòa. Hà Hoa đang môn bán phỏng. Trần sư phụ mở cửa nhìn thấy nàng ta thì hơi ngạc nhiên, ngó xung quanh vài cái không thấy bóng dáng Tạ đại phu đâu.

Hà Hoa cười hi hi nói: “Tôi đặc biệt đợi Tạ đại phu ra ngoài hái thuốc mới tới tìm ngài.”

Trần sư phụ khẽ biến sắc.

Gần đây ở kinh thành, kẻ cướp tài không ít, kẻ cướp sắc lại càng nhiều. Trên mặt Hà Hoa bày ra nụ cười kia, thật sự có vài phần giống với mấy tên hái hoa tặc trên tờ truy nã.

Trần sư phụ lùi lại một bước, hồi lâu mới nói: “Cô nương, cô tìm nhầm người rồi.”

Hà Hoa tiến lên một bước, vỗ vai Trần sư phụ: “Trần sư phụ yên tâm, dù ta quả thực rất thèm muốn ngài, nhưng ta không hứng thú với người đã có gia đình.”

Mặt mũi Trần sư phụ trắng trắng, rồi lại hồng hồng.

Hà Hoa cười khê: “Chỉ cần ngài chịu nói với ta làm thế nào chỉ có một tay vẫn làm một được, ta sẽ không hé nửa lời với người khác chuyện ngài với Tạ đại phu[1] ba ngày trước đâu.”

(Chủ nhà: [1]: Cái này chưa tìm được từ ngữ tương đương. Bản gốc dùng từ “ ” (dịch thô là “dắt tay nhỏ”), một cụm từ dùng để chỉ cảnh H trong các truyện đam mỹ.)

Trần sư phụ đỏ bừng mặt, lâu ơ là lâu mới thở dài nói: “Cô thật sự muốn biết?”

Hà Hoa gật đầu.

Trần sư phụ nói: “Vậy nhìn kĩ đi.”

Hà Hoa thấy chàng quay người đi về phía một tấm gỗ thì vội vàng mở to mắt ra quan sát. Chẳng hiểu sao khi Trần sư phụ đi đến gần đây, đột nhiên giơ chân đá một cái, tấm gỗ bị hất tung lên. Chàng từ đâu lấy ra một thanh trường kiếm, chỉ vào tấm gỗ xoẹt xoẹt vài nhát, vụn bào tung bay khắp trời. Đến khi tấm gỗ rơi xuống đã bị bổ thành 4 mảnh đều nhau, bề mặt mỗi mảnh đã được khắc hoa văn cực kỳ tinh xảo.

Hà Hoa rút cảm.

Trần sư phụ thu kiếm, lặng lẽ quay đầu nhìn sang một bên: “Tác giả nói, tiểu thuyết điều hơn thực tế, khi không nói nổi mới dùng hành động để giải thích kịch bản thiếu logic của tác giả.”

Hà Hoa khóc thành dòng sông: “Tên tác giả nào mà ngu dốt vậy!”

Lúc này, cửa đột nhiên truyền đến một tiếng hét quái dị: “Ai da mẹ ơi!”

Trần sư phụ kinh ngạc, Hà Hoa cũng kinh hãi.

Lại nhìn thấy Thái đương gia nhà mở tiệm cầm đồ khu nhị lý nhảy lên một cái, chỉ vào Trần sư phụ nói: “Tuyệt kỹ! Hóa ra đây chính là tuyệt kỹ!”

Trần sư phụ đen mặt, Hà Hoa cũng đen mặt.

Thái đương gia vuốt mặt một cái, chấn chỉnh lại vẻ kích động vừa rồi thành một nụ cười ưu nhã, gã bước tới trước nắm chặt tay Trần sư phụ: “Nào nào, ta thấy tuyệt kỹ của người chỉ để làm mồi thì thật là lãng phí... Thập nhị lý có nơi chuyên về tạp kỹ, người sớm đến đây chiếm một chỗ, lấy xoong nồi bát đĩa gì đó ra để lên kiểem xoay xoay mấy vòng rồi tung lên tung xuống, mỗi người thu ba đồng, đảm bảo người kiểem được khá lắm nha.”

“Ngư thần tài!” Một giọng nói phẫn nộ vang lên, Tạ đại phu hái thuốc đã về lạnh mặt bước tới, ánh mắt bốc hỏa khiến Thái đương gia bất giác cúi đầu, vội vàng buông tay Trần sư phụ ra, khụ khụ hai tiếng. Tạ đại phu vẫn đen mặt xông lên chỉ vào mũi gã mắng: “Người vừa nói cái gì! Người để hắn đi làm trò tạp kỹ?”

Thái đương gia lệ rơi ròng rọc nói: “Tạp kỹ có gì không tốt, kiểem được rất nhiều tiền nha, thu nhập hàng tháng ít nhất cũng tăng đến bậc trung.”

Lúc này, một người nữa chậm rì rì tiến vào cửa.

Người này không phải ai khác, chính là ông chủ Cạn tiệm kim hoàn đang bưng chén trà thông thả uống.

“Tạ đại phu”, Cạn lão bản thông thả thổi lá trà, “Năm đồng. Đưa ta năm đồng, ta sẽ tới tửu điểm lớn nhất khu thập lý kể chuyện xấu hời nhõ của Thái đương gia một phen.”

Tạ đại phu đặt năm mươi đồng vào tay Cạn lão bản: “Đi kể mười ngày cho ta!”

Thái đương gia mang theo hai hàng nước mắt lao tới, lôi kéo tay áo Cạn lão bản: “Đừng mà! Không được như thế!”

Ông chủ Cận mỉm cười: “Kể chuyện không tốt sao, kiếm được rất nhiều tiền nha, thu nhập hàng tháng ít nhất cũng tăng đến bậc trung.”

Thái đương gia xì mặt: “... Ta sai rồi.”

Tạ đại phu kéo tay Trần sư phụ vào phòng, lạnh lùng nói: “Ngây ra đây làm gì, không muốn ăn điểm tâm à?”

Cận lão bản nhéo tai Thái đương gia ra khỏi phòng, bình tĩnh nói: “Cho người mất mặt, cho người lầm chuyện!”

Hà Hoa, vốn đã bị bỏ quên, đứng ngây ra trong gió: “Thế mà lại quên không hỏi tác giả nào tàn đó tên là gì...”

***

50 câu hỏi Tiểu Trần và đại phu

1. Xin hỏi tên ngài là gì?

Đại phu: (*Mất kiên nhẫn*) Chuyện mọi người đều biết còn hỏi làm gì!

Hà Hoa: (*Mỉm cười*) Tôi nghĩ mọi người thường gọi ngài là “Tạ lão hổ”, hoặc “Tạ gào thét”, hoặc “Đại phu độc ác” các kiểu, e là đến giờ vẫn chưa biết tên ngài là gì?

Đại phu: ...

Tiểu Trần: (*Khụ khụ, dựng lại bàn*) Hẳn tên Tạ Hoàn Hồi.

Hà Hoa: (*Nắm cổ tay*) Trần sư phụ, ngài trả lời thẳng thắn thế thật là không hiểu phong tình gì hết (*Không biết trêu ghẹo đại phu gì hết*)... Khụ, thế Trần sư phụ tên gọi là?

Đại phu: (*Cướp lời*) Hẳn tên Trần Yên!

Tiểu Trần: (*Ho*) Thật ra tên thật của ta không phải Trần Yên.

Hà Hoa: = =!!! Thế tên thật ngài là gì?

Tiểu Trần: (*Đỏ mặt*) Là... Trần ...

Đại phu: *(Nổi gân xanh)* Hai cái ô đen đen kia là ý gì! *(Tóm lấy Tiểu Trần)* Này! Sao ta không biết người có tên khác!

Hà Hoa: OTL Bởi vì nó chỉ xuất hiện trong phiên ngoại của tác giả... *(Cái gì? Phiên ngoại nào á? Gió to quá ta nghe không rõ...)*

1. Tuổi?

Tiểu Trần: *(Cúi đầu)* Hai tám.

Đại phu: *(Nghiêng đầu)* Hai tư.

Hà Hoa: ... Hai người có thể quay đầu về phía chính diện một chút không?

1. Giới tính?

Đại phu: ... Câu hỏi của người còn có thể ngu ngốc hơn được không?

Hà Hoa: T T Đại phu, ngài còn có thể độc miệng hơn được nữa không!? *(Câu hỏi không phải tôi đưa ra!)*

Tiểu Trần: *(Xuất hiện giảng hòa)* Khụ, đều là nam.

1. Xin hỏi tính cách của ngài như thế nào?

Đại phu: *(Chắc như đinh đóng cột)* Rất thẳng thắn!

Hà Hoa: *(Khinh bỉ)* Không biết ai sau khi được tỏ tình *(mặc dù là nhìn thuốc đoán ra)* liền chạy mất tích hai ngày không về nhà cuối cùng còn mang một vẻ khó ở trở về...

Đại phu: ...

Hà Hoa: *(Trốn ra xa bàn)* Vậy còn Trần sư phụ thì sao?

Tiểu Trần: Có lẽ là ôn hòa.

Hà Hoa: *(Khinh bỉ)* Không biết là ai đẩy mạnh người ta vào tường rồi hôn người ta đến mức suýt tắc thở *(Mặc dù là bị quỵén rũ trước)*...

Quần chúng: *(Đồng thanh)* Đó. Điều. Là. Người. Viết Ra.

Hà Hoa: ...

1. Tính cách đối phương?

Đại phu: *(Liếc một cái)* Dễ bắt nạt.

Tiểu Trần: *(Đỏ mặt)*...

Hà Hoa: *(Khóe môi giật giật)* Đại phu ngài thật thẳng thắn... *(Ngay cả mục đích của bản thân cũng nói ra...)*

Đại phu: *(Ngắt lời)* Đừng nói lung tung.

Tiểu Trần: *(Ngập ngừng)*... hẳn rất tốt tính.

Hà Hoa: ... Trần sư phụ ngài... xong rồi. *(Mặt hướng về phía quần chúng, nhỏ giọng)* Thật ra mọi người đều biết Tà đại phu rất đáng sợ.

Đại phu: - ____ - Đừng tưởng ta không nghe thấy gì!

1. Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Tiểu Trần: *(Đỏ mặt)* Lần đầu gặp là bên trong Hồi Xuân thảo đường. Khi đó ta vừa đến kinh thành, thuê một gian nhà trống, đúng lúc nghe thấy tiếng người la hét từ phòng y quán cách vách, tưởng rằng có án mạng nên xông vào cứu người.

Đại phu: *(Chế nhạo)* Cuối cùng bị ta mắng đuổi đi.

Tiểu Trần: *(Đỏ mặt, ho, gãi đầu)*...

Hà Hoa: Thứ phương thức gặp mặt này thật là bi kịch...

1. Ấn tượng đầu tiên với đối phương?

Tiểu Trần: Nghĩ tới đóa hoa mai trong tuyết Triện Sơn.

Hà Hoa: *(Gạt lệ)* Thật đẹp...

Tiểu Trần: *(Nhỏ giọng)* Mặc dù hoa mai với tuyết so ra, rõ ràng phân lượng của tuyết nặng hơn...

Hà Hoa... Tôi cực kỳ hiểu ý ngài....

Đại phu: .... Đây!

Hà Hoa: Thế lúc Tà đại phu nhìn thấy Trần sư phụ lần đầu tiên, có liên tưởng đến thứ gì không?

Đại phu: *(Thẳng thắn)* Có. Nghĩ tới cam thảo, khoai lang các thứ. *(Bởi vì có cảm giác vừa đàn động vừa ngây thơ).*

Tiểu trần: ...

Hà Hoa: ... Đây thật sự là bi kịch!

1. Thích đối phương ở điểm nào?

Đại phu: *(Bối rối)* Ai thích hấn!

Tiểu Trần: *(Mỉm cười)* Đại khái chính là điểm này.

Hà Hoa: *(Rưng rưng lệ nắm tay Tiểu Trần)* Tôi hiểu mà!

Đại phu: Người thì hiểu cái gì!? Còn nữa buông tay người ra!!

Tiểu Trần: *(Vội vàng hòa giải)* Không sao, ta quả thực không có chỗ nào đáng để thích...

Đại phu: *(Tức giận)* Ai nói thế!

Tiểu Trần: *(Đỏ mặt)* A?

Hà Hoa: *(Dán lại gần)*Ồ ồ ồ! Điểm nào điểm nào điểm nào?

Đại phu: *(Đỏ mặt)*... Là, Là chẳng gì hết! Ta thích hấn là được rồi!

Hà Hoa: *(Tuôn lệ)* Thừa nhận rồi thừa nhận rồi thừa nhận rồi!

Tiểu Trần: *(Khụ)*...

Đại phu:

1. Ghét đối phương ở điểm nào?

Tiểu Trần: *(Mờ mịt)* Tại sao ta phải ghét hấn?

Hà Hoa: TVT không, không gì cả, coi như tôi không nói. *(Trần sư phụ ngài đã tới cảnh giới rồi!)*

Đại phu: *(Cau mày)* Trước ghét hấn nói lời luôn không dám nói hết, luôn một mình trốn tránh chịu đựng.

Hà Hoa: Trước? Có nghĩa là bây giờ đã thay đổi?

Đại phu: *(Hất đầu)* Hừ... hiện tại hửn ngay cả nói cũng không nói, chỉ biết đứng giương mắt nhìn người khác, còn vừa nhìn vừa cười! Có cái gì đáng cười cơ chứ!

Tiểu Trần: *(Đỏ mặt)*...

Hà Hoa: *(Mắt lóe sáng)* Đại phu, chuyện ngày trước thì tôi tin... chuyện bây giờ thì do ngài ngạo kiều quá thôi...

Đại phu: Ta ghét nhất kẻ nào nói ta ngạo kiều!

Hà Hoa: (_) Nhưng ngài lại đang không ngừng chứng minh cái điều này đây.

1. Ngài cảm thấy mình và đối phương có hòa hợp không?

Tiểu Trần: *(Nhìn trộm một cái)*...

Đại phu: *(Bối rối)* Nhìn cái gì!

Tiểu Trần: *(Mỉm cười)* Ta cảm thấy rất tốt, cũng hi vọng người sẽ trả lời giống ta.

Hà Hoa: *(Bị nụ cười của Tiểu Trần hạ trong nháy mắt)* ////////////////////////////////// Nhất định là giống~

Đại phu: *(Đỏ mặt)* Đây, người hỏi không được tự ý trả lời thay người được hỏi!

1. Ngài xưng hô như thế nào với đối phương?

Tiểu Trần: Trước gọi hửn là “Tạ đại phu”...

Đại phu: *(Nhú mày ngắt lời)* Còn nhất định phải dùng từ “ngài” nữa.

Hà Hoa: *(Chống cằm)* Trần sư phụ quả nhiên là người thành thật quy củ.

Tiểu Trần: *(Khu)* Bây giờ đổi thành “Hoàn Hối” rồi.

Hà Hoa: (>/////////<) Xác định quan hệ xong đương nhiên phải đổi để thân mật hơn mà~

Đại phu: ... Ta chưa từng đổi.

Hà Hoa: = = Đại phu ngài...

Đại phu: *(Mặt không đổi sắc)* Từ đầu đến cuối đều gọi “Trần Yên”.

Hà Hoa: = = Thật, Thật lạnh lùng...

Đại phu: (*Mặt vẫn không đổi sắc*) Có lúc gọi hắn là “Họ Trần kia”, hoặc gọi thẳng “Này”.

Hà Hoa: OTL... Ta không còn lời nào để nói.

Đại phu: (*Mỉm cười*) Nếu muốn chế nhạo hắn thường sẽ gọi là “Trần sư phụ” hoặc “Trần tướng quân”, không tới hai tiếng nhất định sẽ đỏ mặt. Đúng không, Trần tướng quân?

Tiểu Trần: (*Đỏ mặt*)...

Hà Hoa: (*Đỏ mặt theo*) Đây nào phải chế nhạo, là chòng ghẹo thì có...

1. Ngài hi vọng đối phương sẽ gọi mình như thế nào?

Đại phu: (*Đảo mắt*) Như bây giờ là được rồi.

Tiểu Trần: (*Mỉm cười*) Hắn gọi ta thế nào ta đều thích.

Đại phu: (*Xấu hổ*)...

Hà Hoa: (Đây có phải là thứ chòng ghẹo lại trong truyền thuyết không?

1. Nếu dùng động vật để ví dụ, ngài nghĩ đối phương là?

Đại phu: Đại cẩu.

Tiểu Trần: Tiểu miêu.

Hà Hoa: Hai người quả nhiên là một đôi...

1. Nếu muốn tặng quà cho đối phương, ngài sẽ tặng?

Tiểu Trần: (*Mỉm cười*) Hắn thích đập dấm bào, ta tặng cho hắn dấm bào đi.

Hà Hoa: Thế chẳng phải mỗi ngày đều có sao?

Tiểu Trần: (*Gật đầu*) Ta không tích góp được gì, chỉ hi vọng có thể mỗi ngày tặng đồ cho hắn. Dù dấm bào tầm thường nhưng mỗi ngày đều có, ta thích cảm giác mãi mãi này.

Hà Hoa: TOT Cực kỳ giống tính cách của ngài... Rất ấm áp...

Đại phu: (*Thì thầm*) Đồ ngốc, có dấm bào là được rồi.

Tiểu Trần: (*Mỉm cười với đại phu*)Ừ.

Hà Hoa: (*Khu khu*) Ngại qua, tôi ngắt lời một chút. Xin hỏi đại phu ngài muốn hoàn lễ bằng thứ gì đây?

Đại phu:... Thuốc.

Đại phu: Ồ Hả? Ý là mỗi ngày đều sắc thuốc cho Trần sư phụ?

Đại phu: (*Nghiến răng*) Không phải... Lúc ta ở nhà sư huynh... nhờ sư huynh lấy cho... Thuốc là thuốc! Có gì mà phải hỏi!

Hà Hoa: = = —> > // 0 // < —> (> <) Tôi, tôi hiểu rồi!

Tiểu Trần: (*Không hiểu gì cả*) Hả?

1. Vậy còn ngài muốn quà gì?

Tiểu Trần: Điểm tâm là được.

Đại phu: Dăm bào là được.

Hà Hoa: Hai người không thể yêu cầu cao hơn tí nữa sao!!

Tiểu Trần + đại phu: (*Đồng thanh*) Nghĩa là sao?

Hà Hoa: Ví dụ thế này thế nọ... hay thế kia thế đó...

Tiểu Trần: (*Mờ mịt*) Hả?

Đại phu: (*Nhú mày*) Cái gì mà thế này thế kia! Nói rõ ra xem nào!

Hà Hoa: ... Bỏ đi... T T (*Mọi người đối với thanh thủy văn... phải bình tĩnh...*)

1. Có điều gì bất mãn với đối phương không? Thông thường về vấn đề gì?

Đại phu: (*Nhú mày*) Hẳn không thích để người khác chia sẻ gánh nặng với hấn.

Hà Hoa: ... Đây là chuyện tốt hay chuyện không tốt?

Đại phu: Một vài kẻ thích chiếm lợi, sợ khó đương nhiên là chuyện tốt! Nhưng đối với ta thì không phải!

Tiểu Trần: *(Cảm động)* Hoàn Hồi...

Hà Hoa: *(Cảm động)* Đại phu...

Đại phu: *(Bối rối)* Ta chỉ là ngựa mất mà thôi!

Hà Hoa: ~ Tôi hiểu~Tôi hiểu~ *(Tôi biết đại phu ngại lại ngạo kiều rồi...)* Nhưng tôi nghĩ Trần sư phụ chắc không có gì bất mãn với Tạ đại phu phải hơn... *(Liếc trộm Tiểu Trần)*

Tiểu Trần: Có

Đại phu: *(Kinh ngạc)*...!!

Hà Hoa: *(Kinh ngạc)*...!!!

Tiểu Trần: *(Nghiêm túc)* Hắn không thích ăn thứ gì sẽ cắn một miếng rồi bỏ đi.

Đại phu: *(Hất mặt)* ... Hừ.

Hà Hoa: = = Lãng phí thức ăn quả thực không tốt tí nào!

Tiểu Trần: Cũng không phải lãng phí.

Hà Hoa:???

Tiểu Trần: Bởi vì hắn nhất định bắt ta ăn thay hắn.

Hà Hoa:: = = Trần... Trần sư phụ... Cắn một cái... rồi vứt cho ngài... sau đó để ngài ăn hết... cái này lẽ nào không phải... cố tình...

Đại phu: *(Xấu hổ đập bàn)* Câu tiếp theo!!

1. Khuyết điểm của ngài là?

Đại phu: ... Tóm lại không phải ngạo kiều!

Hà Hoa: (_) Đây gọi là “Lạy ông tôi ở bụi này”...

Đại phu: ...

Hà Hoa: Trần sư phụ thì sao?

Tiểu Trần: (*Trầm ngâm*) Không có tay phải.

Hà Hoa: ... T0T Trần tướng quân... Điều này hoàn toàn không phải là lỗi của ngài... (*TT_____TT Ngài vẫn không bỏ xuống được ư ư ư*)

Đại phu: (*Cau mày*) Sau này còn nhắc đến chuyện này, sẽ không cho người ăn điểm tâm nữa!

Tiểu Trần: (*Mỉm cười*)... Xin lỗi.

1. Khuyết điểm của đối phương là?

Đại phu: Câu này với câu 9 có gì khác nhau!

Hà Hoa: Công nhận, người ra đề mới có khuyết điểm...

1. Đối phương làm chuyện gì khiến ngài không vui?

Đại phu: Câu này với câu 16 có gì khác nhau!

Hà Hoa: Tôi cùng ngài lật bàn!

1. Ngài làm gì sẽ khiến đối phương không vui?

Đại phu: Không có.

Hà Hoa: ... Không thể nào không có. (*Đại phu ngài tính cách đáng sợ thế cơ mà...*)

Đại phu: (*Mặt không đổi sắc*) Bởi vì trước nay hắn không bao giờ tức giận.

Hà Hoa: OTZ... Thế Trần sư phụ thì sao?

Tiểu Trần: Giấu giếm hoặc chùn bước.

Đại phu: Biết thế là tốt.

Tiểu Trần: (*Nhỏ giọng*) Sau này sẽ không thế nữa.

Đại phu: (*Ra vẻ nghiêm nghị*) Nếu còn như thế, sẽ không cho người ăn điểm tâm nữa!

Hà Hoa: ... Đại phu, thủ đoạn uy hiếp của ngài có thể ngậy ngô hơn nữa được không?

Đại phu: (*Đập bàn*) Uy hiếp không nằm ở ngậy ngô hay không! Mà là có hiệu quả hay không!

Hà Hoa: ~~~ m - _ - m Tôi chưa nói gì cả, tôi chỉ là người qua đường thôi...

1. Quan hệ hai người tiến triển đến đâu rồi?

Tiểu Trần: (*Đỏ mặt vì ngại*)...

Đại phu: (*Thẹn quá hóa giận rồi đỏ mặt*)...

Hà Hoa: Tôi đã biết vấn đề này sẽ không hỏi ra được cái gì mà!

1. Hai người hẹn hò lần đầu ở đâu?

Tiểu Trần: (*Đơ*)...

Đại phu: (*Ngạc nhiên*)...

Hà Hoa: (*Ngẩn ra*) Sao, hai người vẫn chưa hẹn hò sao?

Tiểu Trần + đại phu: ... (*Bởi vì nhà ngay cạnh lại cả ngày ở cùng nhau, vậy nên hoàn toàn không có khái niệm đi hẹn hò*)

Đại phu: Chẳng có cái gì lần đầu, ta gần như mỗi ngày đều sang nhà hấn.

Tiểu Trần: Ừ, dần dần thành quen nên vẫn luôn gặp nhau như thế.

Hà Hoa: (*Chống cằm*) ... Vậy, ngoại trừ mỗi ngày đều gặp nhau, có gì đặc biệt hơn một chút không, coi như là “lần đầu”?

Tiểu Trần: (*Hoang mang*)À, ngày Trùng Cửu chúng ta lần đầu tiên cùng nhau đón, ở trong viện tử y quán.

1. Khi đó không khí giữa hai người như thế nào?

Tiểu Trần: Coi như giải bày tâm sự, có cảm giác nhẹ người hơn rất nhiều.

Đại phu: ... Là không khí người một nhà cùng nhau ăn cơm đón tết.

Tiểu Trần: (*Ngạc nhiên*)A...

Đại phu: (*Xấu hổ*)Nhìn ta làm gì!

Tiểu Trần: (*Mỉm cười*) Không có gì.

Hà Hoa: (*Găm khăn tay bày ra vẻ hạnh phúc*)Ồ ồ ồ, đại phu ngài đã sớm đổi đãi ngài ấy như người nhà rồi~ O(>//////<)O

1. Khi đó tiến triển đến mức nào?

Đại phu: Kể chuyện cũ, sau đó cùng nhau uống rượu, ta bắt hân múa kiếm cho ta xem.

Hà Hoa: Sau đó thì sao nữa?

Đại phu: Sau đó... (*Nhú mày nghĩ ngợi*) Ta hình như uống nhiều quá, ngủ luôn.

Tiểu Trần: (*Đỏ mặt*)...

Hà Hoa: == Tội người được mùi ám muội nha! (*Tiểu Trần ngài đã làm ra chuyện gì xấu xa hả!*)

1. Địa điểm thường dùng để hẹn hò?

Tiểu Trần: ... Nhà ta?

Đại phu: ... Nhà hân?

Hà Hoa: ... Bỏ qua đi, mọi người đừng nên ôm vọng tưởng gì với thanh thủy văn...

1. Ngài sẽ chuẩn bị làm gì cho ngày sinh nhật của đối phương.

Tiểu Trần: Không chuẩn bị gì đặc biệt.

Hà Hoa: == Thế này... thật không giống phong cách của Trần sư phụ ngài...!

Tiểu Trần:(*Mỉm cười*)Ta bình thường luôn cố gắng mua đồ dùng tốt, làm đồ ăn ngon cho hân, để mỗi ngày trải qua đều giống như sinh nhật, nếu thật sự đến ngày sinh nhật của hân, ta nghĩ cũng sẽ không có nhiều thay đổi.

Đại phu: Ta cũng không chuẩn bị gì đặc biệt...

Hà Hoa: (*Lau nước mắt*) Đây là cái gọi là vợ chồng già trong truyền thuyết sao?

Đại phu: (*Đột nhiên nói*) Ngoại trừ...

Hà Hoa: Ủ?

Tiểu Trần: Ủ?

Đại phu: *(Nghiến răng, đỏ mặt, quay đi)...*

Hà Hoa: = = Tôi, tôi chợt nghĩ vẫn có thể ôm tâm trạng chờ đợi chút chút với thanh thủy văn nhá!

1. Bên nào tỏ tình trước?

Tiểu Trần: Chắc là ta.

Hà Hoa: Dùng thuốc tỏ tình thật sự không rõ ràng tí nào...

Tiểu Trần: *(Cười khỏ)* Bởi vì từ đầu không định nói ra... *(Bị đại phu trừng mắt)* Khụ, khi đó bị phát hiện, nên không phải là chủ động.

1. Ngài thích đối phương nhiều không?

Đại phu: Ai... *(Suýt thì nói "Ai thích hẳn!")*

Tiểu Trần: *(Nghiêm túc)*Nguyện làm siêu thuốc cho hẳn cả đời.

Đại phu:*(Bỗng thấy ngại ngừng)...*

Hà Hoa: *(Cào tường)*Áu! Lần này ngay cả Tạ ngạo kiều cũng không thốt nên lời.

Đại phu:*(Càng ngại ngừng hơn)....!!!*

Hà Hoa: Ai da, Trần sư phụ tỏ tình như thế, đại phu ngài cũng nói gì đi? *(Phải rên sất khi còn nóng)*

Đại phu: ...

Tiểu Trần: *(Vội vàng giải vây)*Đừng miễn cưỡng hẳn...

Đại phu: *(Nhỏ giọng)*Ta đời này chỉ cần một siêu thuốc.

Tiểu Trần: *(Bất ngờ)...*////////////////

Hà Hoa: *(Bất ngờ)* ... Ai da....////////////////

1. Vậy, ngài có yêu đối phương không?

Hà Hoa: *(Ho)*Câu hỏi trước đã rõ ràng rồi, câu này đại phu ngài có thể không cần miễn cưỡng...

Đại phu: *(Nghấn răng)*...

Tiểu Trần *(Mỉm cười)*Đừng nói, ta đều hiểu. Câu trả lời của ta cũng là thế.

Đại phu: ... Trần Yên.

Tiểu Trần:*(Quay đầu sang)* Ủ?

Đại phu: ... *(Chợt nghiêng qua hôn lên mặt)*

Tiểu Trần: *(Ngạc nhiên)* .... //////////////

Hà Hoa:*(Kích động rơi lệ)*Quả nhiên không cần nói! Không nói cũng không sao! Hai người cứ thoải mái không “nói” đi!! *(Hu hu hu~ Tôi thấy rồi ~ Tôi thấy rồi ~ Tôi thấy rồi ~)*

1. Đối phương nói gì sẽ khiến ngài phải chịu?

Đại phu:*(Nhú mày)* Hắn nói “Xin lỗi”, cơn giận của ta nếu không lập tức xông lên thì là lập tức xẹp xuống.

Tiểu Trần: *(Mỉm cười)*Có rất nhiều.

Hà Hoa: *(Còn chưa hết kích động vì câu trên đã hồi phục trở lại)*Tôi biết tôi biết! Lúc ngài ấy không nói mà làm, ngài liền chịu phải không??

Tiểu Trần:*(Nghĩ đến câu trên)* //////////////.....

Đại phu: *(Lao đến)* Các người đừng có nghĩ đến câu trên nữa!

1. Nếu như nhận thấy đối phương thay lòng đổi dạ, ngài sẽ làm gì?

Tiểu Trần:*(Mặt tái đi)* ...

Đại phu:*(Nhú mày)*Người lại nói lung tung gì thế! *(Nắm chặt tay Tiểu Trần)*Ta từng nói, cả đời này chỉ cần một cái siêu thuốc.

Hà Hoa: Tạ đại phu... Câu hỏi chỉ là “Nếu như”...

Đại phu: *(Lạnh lùng)*Không có nếu như! Không thể có!

Hà Hoa: T T Thật, thật kiên định! Chợt cảm thấy Trần sư phụ ngài thật hạnh phúc...!

Tiểu Trần: (*Mỉm cười*) Hắn không thay lòng, ta rất hạnh phúc. Hắn nếu thay lòng, ta cũng từng rất hạnh phúc.

Hà Hoa: T T Mặc dù trả lời như vậy nhất định sẽ bị đại phu mắng, nhưng quả thực đúng với tính cách của ngài...

Đại phu: (*Nghiến răng*)... Đồ ngốc.

Hà Hoa: (*Vẫn lau nước mắt*) Nếu Tiểu Trần thay lòng, đại phu ngài tính thế nào?

Đại phu: (*Nhú mày*) Đi hỏi lý do.

Hà Hoa: Sau khi nhận được lý do thì sao?

Đại phu: (*Nghiêm túc*) Nếu hắn thật sự không còn thích ta nữa, ta sẽ để hắn đi. Nếu hắn lại giấu giếm hoặc trốn tránh, ta tuyệt đối không tha thứ cho hắn, cũng không buông hắn ra!

Tiểu Trần: (*Nghiêm túc*) Ta sẽ không như vậy.

Đại phu: (*Bật cười*) Cho người cũng không dám.

Hà Hoa: (*Không biết vì sao chợt đỏ mặt*)... ///////////v///////// Có cảm giác không thể xen vào...

1. Có thể tha thứ đối phương thay lòng đổi dạ không?

Tiểu Trần: ... Có thể.

Đại phu: (*Chắc như đinh đóng cột*) Không thể! (*Quay sang Tiểu Trần*) sẽ có ngày ta khiến người phải luyến tiếc vì nói “Có thể”!

Tiểu Trần: (*Mỉm cười*)Ừ.

Hà Hoa: (>////v////<) Đại phu ngài rất có khí thế!

1. Nếu khi hẹn hò đối phương đến muộn 1 tiếng thì sao?

Tiểu Trần: Nhất định đã xảy ra chuyện, sẽ lo lắng, đi tìm hắn.

Đại phu: Trần Yên chỉ đến sớm, chưa từng đến muộn.

Hà Hoa: (*Đắm xuống đất*) Thế câu này mới nói “Nếu” mà.

Đại phu: *(Lạnh lùng)* Người ra đề có vấn đề.

Hà Hoa: ... OK...

1. Mặt hấp dẫn của đối phương?

Hà Hoa: *(Cướp lời)* Câu này là phúc lợi cho mọi người! Trần sư phụ ngài không được đổ mặt! Đại phu không được ngạo kiều.

Tiểu Trần: *(Đã đổ mặt rồi)*...

Đại phu: *(Đổ mặt theo)* Tại sao ta phải nói với người!

Hà Hoa: ~ Ồ? Nói như vậy, trong lòng đại phu đã có đáp án rồi phải hơn?

Đại phu: *(Nghe hòng)*...!!!

Hà Hoa: ( ) Không sao cả, Trần đại phu trả lời trước cũng thể~

Tiểu Trần: *(Nói cực nhỏ)*... uống say... xong...

Hà Hoa: > // // < A A A, nói to một chút, nói to một chút, để đại phu và mọi người nghe nào!

Tiểu Trần: *(Mặt đỏ tai hồng)*...

Đại phu: *(Bởi vì không nghe rõ nên rối rít)*... Người, người rốt cuộc nói cái gì!

Tiểu Trần: *(Quanh co)* Ta nói, khi người xem vết thương cho ta, bộ dáng rất cẩn thận.

Đại phu: *(Lập tức đổ mặt)*...!!!

Hà Hoa: == Trần sư phụ ngài...!!! *(Nói dối! Đây không phải là đáp án đầu tiên! Tiểu Trần ngài vẫn xấu hổ! Có điều... Mới thế mà đại phu đã đổ mặt, nếu nghe được câu đầu tiên đại phu còn không bùng cháy luôn sao =v=)* Tà đại phu~ Trần sư phụ đã nói rồi, ngài không nói há chẳng phải ngài không có phong thái sao?

Đại phu: *(Nghĩ răng)*...

Hà Hoa: # # Nói đi mà nói đi mà~

Đại phu: *(Nói nhanh)* Hấn... lúc tập trung làm việc, còn có ... lúc mỉm cười.

Tiểu Trần: *(Nghe thấy rồi)*////////////////

Hà Hoa: *(Thỏa mãn)*... Khó có được trả lời thành thật như vậy (>/////////<)

1. Hai người ở bên nhau, lúc khiến ngài cảm thấy tim đập dữ dội nhất là lúc nào.

Tiểu Trần: *(Xấu hổ)*Chỉ cần ở bên hấn, tim ta đều đập dữ dội.

Đại phu: *(Ngại ngùng)*...!!

Hà Hoa: (>/////////<) Trần sư phụ, tôi tin điều ngài nói, nhưng câu hỏi là “nhất” cơ, xin hãy chọn ra một thời điểm đi.

Tiểu Trần: *(Đỏ mặt)* Hấn ... say rượu lần đó, lúc... dùng ngón tay chạm lên môi ta... (*Nói càng lúc càng nhỏ*)

Đại phu: *(Sửng sốt, mặt phồng lên)* Ta... *(Hoàn toàn không nhớ được chuyện mình đã làm)*

Hà Hoa: o >/0//< o AAAAAAA! Thật là khung cảnh khiến người ta phải hú hét!

Đại phu: *(Nghe thấy răng đập bàn)* Không được nói lung tung!

Hà Hoa: *(Lau nước miếng)*... Được được được... Tôi không nói lung tung, tôi muốn nghe câu trả lời của đại phu!!

Đại phu: *(Quanh co)*... Lúc hấn chăm chú nhìn ta, mỉm cười với ta.

Hà Hoa: *(Được đảng chân lân đảng đầu)* Thế, thế, thế... thế lúc ngài ấy hôn ngài thì sao??

Tiểu Trần: *(Khụ)*...

Đại phu: Không phải chỉ hỏi một câu thôi sao!

1. Lúc làm gì cảm thấy hạnh phúc nhất.

Tiểu Trần: Ăn điểm tâm, nhìn hấn đập dấm bào.

Đại phu: Đập dấm bào, nhìn hấn ăn điểm tâm.

Hà Hoa: ^O^ Tôi nhìn hai người cũng cảm thấy rất hạnh phúc~

1. Từng cãi nhau chưa?

Tiểu Trần: Có một lần.

Đại phu: (*Cau mày*) Còn rất nghiêm trọng, gần như tuyệt giao.

Hà Hoa: = = Lẽ nào là... lần rạn nứt trước khi xác định quan hệ đó?

Tiểu Trần: (*Gật đầu*) Đúng vậy.

1. Cãi nhau vì chuyện gì?

Đại phu: (*Hừ lạnh*) Căn bản có mình ta mắng hấn, tức giận với hấn.

Tiểu Trần: (*Trầm mặc*) Bởi vì ta muốn giấu giếm tình cảm của mình, đã nói ra những lời trái lương tâm, đã chọc tức hấn, một mực im lặng để hấn mắng, khiến hấn tức giận.

Hà Hoa: (*Rưng rưng nước mắt*) Mâu thuẫn giữa hai người chính là “Quan tâm quá thành rối loạn”.

Đại phu: (*Trùng Trùng Tiểu Trần*): Ta thực sự rất rất giận.

Tiểu Trần: (*Cười khỏ*) Xin lỗi.

1. Sau đó hòa giải như thế nào?

Đại phu: (*Nói thầm*) Mới đầu ta không chịu mở lời, cho đến khi nghe thấy hấn kể ra chuyện cũ, trong lòng rất rối bời, rồi xông lên trực tiếp hỏi hấn lý do.

Tiểu Trần: (*Cười khẽ*) Lúc chất vấn, hấn phát hiện mấy loại dược liệu kia... Sau đó nữa liền hòa giải.

Hà Hoa: (*Mắt lấp lánh*) ... Vậy, Trần sư phụ, Tạ đại phu, ta có thể hỏi một chút tường tận chuyện “sau đó nữa” và cảm xúc của hai người thế nào không?

Tiểu Trần: (*Đỏ mặt*)...

Đại phu: (*Bối rối*) Sau đó nữa chính là sau đó nữa! Không nói!

Hà Hoa: TVT Hai người... (*Hai người cứ ngại ngần thừa nhận nụ hôn đầu của mình như thế ư?*)

1. Sau khi đầu thai còn muốn làm người yêu không?

Đại phu: (*Nhúu mày*) Ai nghĩ xa như vậy, ta chỉ cần đời này chăm sóc tốt cho hấn, bên nhau đi hết cuộc đời. Cứ nghĩ mãi về kiếp sau, ngược lại sẽ bạc đãi kiếp này mất!

Hà Hoa: Tạ đại phu... Cách nghĩ này của ngài... người bình thường gọi là “được ngày nào hay ngày đấy”...

Đại phu: ...

Tiểu Trần: Ta có

Đại phu: *(Ngạc nhiên)* ...!!

Hà Hoa: *(Ngạc nhiên)*...!!

Tiểu Trần: *(Lắm bảm)* Kiếp sau nhất định phải dùng hai tay ôm hân, bù đắp cho tiếc nuối đời này của ta.

Đại phu: ... Đồ ngốc.

Tiểu Trần: *(Mỉm cười)* Người có mong kiếp sau tiếp tục ở bên ta không?

Đại phu: *(Khó chịu)*... Thế mới nói người chỉ là tên đầu gỗ không biết buôn bán.

Tiểu Trần: Hả?

Đại phu: *(Nói khẽ)* Muốn nói cũng phải là “vài kiếp” chứ? Chỉ kiếm được một kiếp đã thôi? Không có đâu!

Tiểu Trần: *(Ngây ra rồi cười)* Hết thấy nghe theo đại phu.

1. Từ lúc nào nhận ra mình phải lòng?

Tiểu Trần: Rất lâu. Hân đưa cơm đến, đập dấm bào hoặc đến xem vết thương cho ta... Ta mỗi ngày ở trong vườn nhìn ra phía cửa, chỉ cần thấy hân bước đến bậc, trong lòng sẽ có cảm giác đó.

Hà Hoa: (>///0///<) Ai da, đại phu, ngài đỏ mặt cái gì...

Đại phu: *(Quả nhiên đã đỏ mặt)* ...!!!

Hà Hoa: -_____, - Thật ra Trần sư phụ chỉ là tự mình đa tình mà thôi ~ *(cố ý khiêu khích)*

Tiểu Trần: *(Mặt hơi biến sắc)*...

Đại phu: *(Vội vàng)* Hân không tự mình đa tình!

Tiểu Trần: *(Ngạc nhiên, ngẩng đầu)*....////////

Hà Hoa: Oh Yeah! Thành công rồi.

Đại phu: *(Nghiến răng)*....

Hà Hoa: *(Mỉm cười)* Thế câu trả lời của đại phu thì sao?

Đại phu: *(Lẩm bẩm)* Lúc hấn cương quyết lên.

Hà Hoa: = = Thật không thể ngờ là đáp án này!! *(Đại phu ngài đã...)*

Đại phu: *(Tức giận giải thích)* Bởi vì hấn đối xử với ta lúc nào cũng dịu dàng, khách khí, chỉ có những lúc cực kỳ cố chấp, cực kỳ truy cầu mới như thế!

Hà Hoa: *(Hai mắt phát sáng)*: Ngài muốn nói đến đoạn ngài ấy đè ngài vào tường làm thế kia thế kia phải không!!??

Tiểu Trần: *(Đỏ mặt)*...

Đại phu: Đổi câu khác cho ta!!

1. Cách thức biểu hiện tình yêu của ngài là?

Tiểu Trần: Săn sóc.

Đại phu: Chia sẻ.

Hà Hoa: TVT ... Hai người nhất định phải hạnh phúc đấy.

1. Khi nào sẽ khiến ngài cảm thấy “Đã không còn yêu ta nữa rồi”?

Tiểu Trần: Khi hấn không còn đến nhà đạp dăm bào nữa.

Đại phu: *(Tức giận trừng mắt)* Khi ngươi không giữ lại dăm bào cho ta nữa!

Tiểu Trần: *(Mặt tái nhợt)*... ta ...

Hà Hoa: TVT Đại phu ngài quả nhiên vẫn còn ghi trong lòng.

Tiểu Trần: *(Cúi đầu)* Ta không có ý đó.

Đại phu: (*Lạnh lùng*) Ta sẽ không thoả mái!

Tiểu Trần: (*Cười khỏ*) Hôm nay ta để người đập thoả mái có được không?

Đại phu: (*Khóe môi nhếch lên*)...

Hà Hoa: (>////<) Nếu không đập đủ, hãy đập Tiểu Trần! (*Bị đại phu đánh bay*)

1. Ngài cảm thấy đối phương hợp với hoa?

Đại phu: (*Liếc Tiểu Trần*) Dăm bào. (*Chủ nhà: Nguyên gốc tiếng Hán là Bào hoa*)

Hà Hoa: Quả nhiên là hợp nhất.

Tiểu Trần: (*Mỉm cười*) Hàn mai trong tuyết.

Hà Hoa: ~ Tôi hiểu ~ Tôi hiểu ~ Băng giá át màu sắc đúng không?

Tiểu Trần: (*Nhìn về phía đại phu, mỉm cười*) Có những khi băng giá cũng là một loại màu sắc đặc biệt.

Đại phu: (*Đỏ mặt*) Cái thứ quỷ quái gì thế!

1. Giữa hai người có điều gì giấu giếm không?

Đại phu: (*Liếc mắt*) Câu hỏi này, người trả lời hợp nhất.

Tiểu Trần: (*Cười khỏ*) Trước đây ta có rất nhiều điều giấu hẩn.

Hà Hoa: Thể hiện tại thì sao?

Tiểu Trần: Ta...

Đại phu: (*Lạnh lùng cắt ngang*) Ta sẽ cho hẩn thêm thời gian.

Tiểu trần: (*Cảm động*) ... Cảm ơn người.

Đại phu: (*Nhú mày*) ... Thật ra ta cũng có chuyện giấu người.

Tiểu Trần: Là gì?

Đại phu: *(Lườm Hà gì đó)* Đợi tiết mục này kết thúc sẽ nói với người...

Hà Hoa: T T Đây là khinh người!!

1. Cảm giác tự ti đến từ?

Tiểu Trần: *(Trầm mặc)* Không có tay phải.

Hà Hoa: TVT A a a a .... Ta biết câu hỏi này ngài nhất định sẽ trả lời như vậy... *(Ta thực ra không muốn chạm vào nỗi đau khổ của Tiểu Trần ngài...)*

Tiểu Trần: *(Trầm mặc)* Hơn nữa thân gánh tội.

Hà Hoa: ...

Tiểu Trần: *(Tiếp tục trầm mặc)* Làm thợ mộc cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, là người nghèo.

Hà Hoa: ...

Đại phu:

Hà Hoa: TT TT *(Đại phu bộ dáng của ngài rất đáng sợ)* Tôi, tôi biết rồi, tôi đã đi giết kẻ ra đề rồi!!

Đại phu: *(Quay về phía Tiểu Trần, tức giận nói)* Họ Trần kia! Ta được nhật về, ta còn chưa nói gì!

Tiểu Trần: *(Tái mặt)* Hoàn Hồi, xin lỗi...

Hà Hoa: OTZ Nên nói xin lỗi hình như là tôi... <<<Đều là chuyện cầu huyết kẻ này biên ra...

1. Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?

Tiểu Trần: Trước mắt vẫn là bí mật.

Đại phu: *(Ảo não)*... Nhưng sư huynh hình như đã biết gì đó.

Hà Hoa: 0 Vậy là nói Trần sư phụ có cơ hội về gặp gia trưởng rồi phải không?

Tiểu Trần: *(Ho khan)* ...

Đại phu: *(Đỏ mặt)* Cái gì mà gặp gia trưởng! *(Có phải đi cưới vợ đâu!)*

Hà Hoa: ~ Chuyện sớm muộn mà ~ (*Tiểu Trần quả thật giống “Nàng dâu” hơn ngài một chút*)

1. Ngài cảm thấy tình yêu với đối phương có thể kéo dài vĩnh viễn không?

Tiểu Trần: (*Nhìn về phía đại phu*)...

Đại phu: (*Nhìn lại Tiểu Trần*)...

Tiểu Trần: (*Khẽ mỉm cười*) ...

Đại phu: (*Hừ nhẹ một cái*) ...

Hà Hoa: /////////// Lạ quá, rõ ràng hai người không nói một lời, sao tôi lại thấy đỏ mặt tim đập, sao cảm thấy đáp án càng thêm chắc chắn ...

o(> // // <)o Khụ! 50 câu hỏi Tiểu Trần và đại phu đến đây là kết thúc ~ Blah blah blah (Tác giả còn nói tiếp nhưng chủ nhà không dịch vì không liên quan).

Cảm ơn mọi người đã đón đọc ^^~

=== Hoàn ===

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-khe-thap-nhi-ly-ngo-nam-kha>